CRISTIAN GĂNESCU
ÎN FAŢA ETERNITĂŢII
VOL 4
CICLUL FORŢĂ CONTRA FORŢĂ
EDITURA ALAYA

Această carte este bazată pe dezvăluirile clarvăzătorului EUGEN NICOLAE GÎSCĂ

Principalele tipuri de concepţii pe care le adoptă oamenii în timpul vieţii reprezintă modele cognitive care, se spune, reflectă realitatea.

Dar ce este realitatea s-au întrebat mult prea puţini oameni. Pentru fizician există un anumit tip de realitate, pentru chimist alt tip, pentru biolog alt tip, pentru matematician alt tip de realitate Pentru botanist există alt tip de realitate, pentru psiholog alt tip, pentru metafizician ori pentru omul religios o alta.

Evident, este vorba despre o cunoaştere realizată în urma unei fragmentări a realităţii, realizată în funcţie de o perspectivă particulară. Totuşi, chiar dacă sunt puse laolaltă şi nu doar opuse una alteia, fragmentele nu pot constitui un întreg. Aparent, fiecare perspectivă de cercetare o compilează pe cealaltă, toate se completează reciproc, dar încă nu s-a realizat sinteza finală, astfel încât cosmosul să fie înfăţişat ca un întreg – ca un Holos, cum spuneau vechii filosofi greci.

Deocamdată, oamenii au la dispoziţie mai multe perspective de cercetare, care reflectă fragmentar realitatea, în funcţie de un sistem sau altul de referinţă. În funcţie de perspectiva de cercetare pe care o *aleg, oamenii adoptă o concepţie ori alta. Cu toate acestea, concepţia adoptată este doar un model al realităţii, nu realitatea însăşi. În funcţie de concepţia aleasă, oamenii îşi*

adaptează comportamentul.

În consecinţă, comportamentul oamenilor este bazat pe modele cognitive aflate la modă într-o epocă ori în alta. Într-un fel gândeau şi se comportau oamenii acum 5.000 de ani ori acum 2000 de ani şi în alt fel se comportă astăzi. De concepţii, de modele, nu s-a dus niciodată *lipsă. Pe scena istoriei s-au succedat neîntrerupt nenumărate concepţii: mitice, filosofice, religioase, ştiinţifice, idealiste, materialiste, dualiste.*

Cândva, în preistorie şi în antichitate, oamenii îşi construiau idoli din piatră şi îi venerau, oferindu-le ofrande dintre cele mai diverse: animale arse parţial ori integral, bunuri materiale, obiecte de mobilier, chiar şi copii nou-născuţi (adeseori erau jertfiţi primii născuţi).

Odată cu triumful industrializării, prin secolul al XVII-lea după Iisus Hristos, idolii au început să fie construiţi din metal şi au primit numele de maşini şi aparatură tehnologizată.

După ce revoluţia industrială a atins apogeul, începând cu prima jumătate a secolului XX, cel mai important idol, la care se roagă toţi oamenii, indiferent de concepţie, indiferent dacă sunt atei, raţionalişti, religioşi, metafizicieni, idealişti ori materialişti este banul. We trust in *God, scrie pe cea mai uzitată monedă a secolului XX, dar valoarea sa este stabilită de oameni, nu de către Dumnezeu.*

Odată cu revoluţia industrială s-a impus în conştiinţa oamenilor o concepţie specifică, inexistentă anterior. Această concepţie poate fi denumită prin termenul de „realism industrial”. Totuşi, revoluţia industrială a creat doar premisele apariţiei realismului industrial. Este vorba, mai degrabă, despre un proces de tip feedback – o conexiune cu dublu sens, specifică tuturor proceselor de autoreglare. Fiind aplicată la nivelul social, concepţia

formulată teoretic a creat un anumit tip de realitate socială. La rândul ei, realitatea socială a perpetuat şi îmbogăţit concepţia.

Ulterior, a apărut şi corolarul acestei concepţii: pragmatismul industrial, care presupune un model comportamental bazat pe principalele direcţii conceptuale ale industrializării.

Credem în materie şi în legile postulate de ştiinţele exacte. Nu există nimic altceva decât materie. Credem doar în ceea ce vedem cu ochii noştri, auzim cu urechile noastre, mirosim cu nasul nostru, pipăim cu simţurile noastre tactile. Credem doar ceea ce ne spune ştiinţa, care este bazată pe experiment. Experimentele ştiinţei sunt absolut corecte şi obiective, întrucât sunt bazate pe o tehnologie avansată, creată după chipul şi asemănarea oamenilor – ca prelungire a organelor de simţ, prea limitate pentru a observa în mod corect realitatea. Credem în maşini şi în tehnologie pentru că ne duc acolo unde nici gândul nu poate pătrunde. Maşinile sunt mult mai deştepte decât noi, oamenii, şi, de aceea, trebuie să le acordăm rolul conducător. În consecinţă, societatea omenească trebuie să fie bazată pe preeminenţa maşinilor inteligente. Acesta este motto-ul realismului industrial, în funcţie de care oamenii ultimului secol şi-au modulat şi adaptat comportamentul.

Prin maşinile inteligente create în era industrializării, distanţele s-au scurtat prin inventarea maşinilor rapide de transport, de la automobil la avion, de la submersibile la naveta spaţială, iar timpul a fost comprimat. În noua eră, oamenii se pot deplasa rapid oriunde şi oricând, cu mare viteză. Chiar şi pe Lună.

Au fost inventate maşini performante de scanare a lungimii, lăţimii, înălţimii şi adâncimii: telescoape, radiotelescoape, microscoape, sonare, radare, binocluri,

tomografe Totul este mult mai aproape şi mai uşor de cercetat. Totul este cunoscut sau în curs de a deveni obiect de studiu pentru performantele maşini.

Comunicarea, care nu cu mult timp în urmă necesita complicaţii aproape de netrecut, a cunoscut un imens salt înainte: telefoane fixe ori mobile, televiziune, radio, sateliţi de comunicaţii. Direct, în producţie de masă, pentru orice buzunar şi pentru orice gust. Începând cu deceniul al şaselea al secolului XX, cunoaşterea prin intermediul maşinilor, create de oameni după chipul şi asemănarea lor, a depăşit orice aşteptări şi orice predicţii. Invenţia calculatorului a reprezentat un punct de răscruce. Devenit peste noapte coroana creaţiei omeneşti, calculatorul a devenit tot mai performant, iar viaţa cotidiană a fost aservită în totalitate modului său de operare – rece, sec şi logic şi, în final, a fost creată suprema podoabă a noii ere, noul idol, care-i întrece pe toţi: Internetul.

Toate maşinile inteligente create în a doua parte a secolului XX, în mai puţin de 40 de ani, sunt, la rândul lor, generatoare de concepţii – într-un cuvânt, de cunoaştere. Rezultatul constă în apariţia unui nou model conceptual: realismul supertehnologic, suprema ipostază a realismului industrial Corolarul este adoptarea de către oameni a unui nou mod comportamental: pragmatismul supertehnologic

Există totuşi o limită, în faţa căreia se opresc atât realismul industrial, cât şi realismul supertehnologic. Se *opresc maşinile rapide de transport, de la automobil la avion, de la submersibile la naveta spaţială.*

În faţa acestei limite se opresc telescoapele, radiotelescoapele, microscoapele, sonarele, radarele, binoclurile, tomografele, telefoanele celulare, radiotelefoanele, calculatoarele, internetul. Se termină aria lor de acoperire. Indiferent de buzunar sau de gust. Totodată, se termină şi banii pe care scrie We trust în God.

În faţa acestei limite se termină *înţelepciunea generată deopotrivă de toate şi de fiecare dintre ele.*

Această limită este moartea. În faţa morţii se termină toate acestea, după cum se termină fragmentarea generată de concepţiile unilaterale în faţa morţii se termină toate limitările, dar începe Eternitatea. Pentru că moartea este limita nelimită.

ÎN FAŢA ETERNITĂŢII
Partea întâi
VIAŢA ŞI MOARTEA

1. Unicul Dumnezeu
→ La început
→ Cele trei Oceane
→ Unde se duce Dumnezeu când se duce?
→ Iubirea infinită care este Hristos
2. Istoria cosmosului
→ Primele cicluri cosmice
→ Hethitetul
→ Perferul
→ Protopământul
→ Terra aurica cea nouă
3. Cetăţenii cosmosului
→ Cele trei regnuri
→ Fiii Luminii
→ Fiii întunericului
→ Fiinţa răului absolut
→ Spiritele naturii
→ Chipul domnesc
→ Ultima „noutate” a creaţiei
4. Între alfa şi omega
→ Procesul palingeneziei
→ Şaptesprezece pentru eternitate
→ Şcoala vieţii

→ Ceremonia de intrare prin poarta alfa
5. Pătrunderea prin Poarta Vieţii
→ Structurile aurice ale omului
→ Întruparea
→ Ceremonia naşterii
→ Ziua Ursitorilor
→ Botezul
6. Pe crucea vieţii
→ Structurile aurice ale omului
→ Maturizarea structurilor aurice
→ Un alt fel de CV
→ Insultările
→ Asocierea cu îngerii căzuţi
→ Lucrarea fiinţelor luciferice
7. Somnul şi visele
→ Tipuri de vise
→ Primele două tipuri de vise
→ Aventurile nocturne ale corpului sufletului
→ Lumea Sufletului lui Iisus Hristos
→ Aventurile nocturne ale corpului duh
→ REM
8. Trecerea prin poarta morţii
→ Redescoperirea de sine
→ Alchimia aurică a actului morţii
→ „Eu prin tine şi tu prin mine”.
→ În faţa eternităţii
→ „Până când omul îl va iubi pe om”.
→ Restructurarea corpului duh
→ „Întoarce-te lumină”.
→ Carcasa sufletului
→ Judecata
9. Înfrângerea sau victoria
→ Pe câmpul de bătălie
→ Fantomele rătăcitoare

→ Posedaţii
→ Strigoii
→ Stafiile

Partea a doua

ISTORIA CELOR VĂZUTE ŞI A CELOR NEVĂZUTE

1. Eterna devenire
→ Metamorfozele cosmosului
→ Supravieţuitorii
2. Apariţia morţii
→ Expansiunea cuantică a cosmosului
→ Formarea lumii de dincolo
→ Primul mort
3. Sclavia sufletelor
→ Formarea primelor centre de putere
→ Începutul sclaviei sufletelor
4. Prima lume de dincolo
→ Iadul
→ Principiul de funcţionare al iadului
→ Învăţătorii
→ Regatul morţilor vii
5. Înainte şi după marea ştergere
→ Pământul actual
→ Al patrulea Centru de Putere
→ Noua expansiune cuantică
→ Atlantida
→ Al unsprezecelea mort
→ Războiul perpetuu
6. Ecce Homo
→ Regele Iudeilor
→ Cutremur în cer şi pe pământ
→ Cântarea cea nouă
7. Urma scapă turma
→ Iată mama ta

→ Efectele jertfei pe cruce
→ Apariţia lumii astrale
→ Spargerea iadurilor
8. Adunarea cea mare
→ Formarea Trupului de slavă
→ Transmiterea Luminii harice
→ Noile Centre de Putere
→ Cel mai căutat om din cosmos
9. Iată, Sufletul Meu se bucură în Numele lui Iisus Hristos
Turnul de apărare

Partea întâi
VIAŢA ŞI MOARTEA

1. UNUL-DUMNEZEU
→ La început

La temelia existenţei cosmosului se află Dumnezeu – Creatorul a tot ce există. Dumnezeu este sursa existenţei cosmosului.

Fiinţele din lumea eterică vorbesc despre două ipostaze ale lui Dumnezeu, ipostaze pe care am putea să le denumim, într-un sens filosofic, ca fiind „în sine” şi „în afară de sine”.

Despre ipostaza „în sine”, adică în afara manifestării, nu se ştie nimic, fiind situată „dincolo de dincolo” – în afara înţelegerii omeneşti şi, parţial, în afara cunoaşterii îngereşti. Ipostaza „în sine” a lui Dumnezeu, pe care am putea să o considerăm întrucâtva „impersonală”, este numită în akhatakha, limba care se foloseşte în lumea eterică, IŞŞ. A doua ipostază a lui Dumnezeu, „în afară de sine”, deci ca manifestare efectivă, este numită HAUTI.

HAUTI este Dumnezeu Tatăl – singurul care poate fi cunoscut de oameni. HAUTI este o Persoană, care are Trup

de formă umanoidă, făcut din Lumină, cu o anumită înfăţişare.

Religiile actuale sunt teatrul unor dispute cu privire la aspectul lui Dumnezeu. Pentru unele religii – de exemplu, pentru creştinism –, Dumnezeu este o Persoană, în timp ce pentru altele – de exemplu, pentru hinduism –, Dumnezeu este înţeles ca Impersonalitatea infinită.

După cât se pare, unii vizează aspectul nemanifestat al lui Dumnezeu, despre care nu pot spune nimic – de altfel, indienii îl concep pe Dumnezeu ca fiind Vidul absolut şi sublim – în timp ce alţii vizează aspectul manifestat şi îl înţeleg ca pe o Persoană, cu o anumită înfăţişare. Aceasta înseamnă că ambele concepţii au dreptate; fiecare ia însă în calcul doar un anumit aspect.

Dumnezeu este Unul în Fiinţă, dar întreit ca Persoană. Prima Persoană este Dumnezeu Tatăl, denumit HAUTI de către fiinţele din lumea eterică. A doua Persoană este Dumnezeu-Iubirea, numit în lumea eterică Şhonah, iar în lumea oamenilor Hristos. A Treia Persoană este Dumnezeu-Lumina, numit de către oameni Duhul Sfânt, iar de către fiinţele din lumea eterică prin termenul Ieddinah.

→ Cele trei Oceane

Înaintea manifestării cosmosului exista doar IŞŞ, Dumnezeu nemanifestat, care nu avea formă. El exista în Sine, în beatitudinea Fiinţei Sale. Iniţial, Dumnezeu nemanifestat a creat cosmosul în Gândirea Sa, la nivel de Intenţie.

Intenţia manifestată de Gândirea lui Dumnezeu a creat Sunetul. Prin Sunet s-a format o imensă Sferă. Datorită faptului că manifestarea Gândirii lui Dumnezeu a avut ca formă de expresie Sunetul, îngerii desemnează această sferă prin denumirea Oceanul de Sunet.

Oceanul de Sunet era ceva exterior lui Dumnezeu

Unicul (IŞŞ), dar totodată, Dumnezeu se manifesta în fiecare părticică a sa. În interiorul Oceanului de Sunet, IŞŞ, Dumnezeu Unicul s-a manifestat pe sine însuşi ca Persoană – ca Dumnezeu Tatăl (HAUTI) –, fără a înceta să fie ceea ce este. Prima formă în care s-a manifestat Dumnezeu Unicul a fost cea de stea – de spirit.

A doua formă în care s-a manifestat Dumnezeu Unicul a fost forma umanoidă. De aceea, forma umanoidă este forma standard a tuturor fiinţelor create ulterior de Cel Unic. Într-un fel, se poate spune că Dumnezeu fără formă s-a creat pe Sine însuşi într-o altă ipostază, ca Fiinţă de formă umanoidă.

Aşadar, nu oamenii au fost primele fiinţe care s-au manifestat în formă umanoidă, ci însuşi Dumnezeu Unicul – IŞŞ. Manifestat ca formă umanoidă, IŞŞ a devenit HAUTI. Dumnezeu fără formă a devenit Dumnezeu Tatăl.

În acea fază incipientă a creaţiei, ca formă umanoidă, Dumnezeu fiinţa Singur, în Oceanul de Sunet. Iniţial, forma umanoidă, în care Dumnezeu a dorit să se manifeste pe Sine însuşi, era imperfectă. Astfel, o lungă perioadă de timp, Dumnezeu şi-a perfecţionat necontenit forma.

La un moment dat (aşa spunem noi, dar pe atunci nu exista încă Timpul), în Oceanul de Sunet, Dumnezeu Tatăl s-a multiplicat în miliarde şi miliarde (o infinitate) de Gânduri, identice cu El însuşi la Chip şi Asemănare. Dintre toate Gândurile Sale, doar El însuşi era Viu. Celelalte erau doar proiecţii ale Sale în Oceanul de Sunet.

Întrebându-şi Gândurile, Dumnezeu Tatăl a creat un Loc unde să umble – o spaţialitate în Oceanul de Sunet. În acea spaţialitate, Dumnezeu Tatăl a creat întocmiri perfecte, întocmirile sale au format mediul înconjurător.

Acel Loc sau spaţialitate ce sălăşluia în Oceanul de Sunet poate fi denumit paradis, iar întocmirile au format mediul înconjurător: plante, pomi etc. Toate întocmirile

erau plăcute la auz (sunet), la miros şi la văz pentru Dumnezeu Tatăl, care este Unicul Viu, şi pentru Gândurile Sale. Toate întocmirile erau plăcute în faţa Sa.

Dumnezeu Tatăl care este Unicul Viu, a dat apoi tuturor Gândurilor Sale libertatea de a se manifesta în raport cu întocmirile creaţiei, în funcţie de ceea ce simte fiecare.

Gândurile s-au manifestat faţă de întocmirile creaţiei în două feluri, împărţindu-se astfel în două categorii. Prima categorie de Gânduri a ales să rămână în comuniune cu creaţia: nu a adus stricăciuni creaţiei lui Dumnezeu Tatăl. În schimb, a doua categorie a Gândurilor a ales să aducă stricăciuni creaţiei şi întocmirilor.

Astfel s-au născut, pentru prima oară în cosmos, binele şi răul. Binele înseamnă perpetuarea creaţiei lui Dumnezeu, iar răul înseamnă distrugerea sau deteriorarea creaţiei. Răul s-a născut aşadar, nu datorită existenţei unor Gânduri rele (întrucât Dumnezeu nu a creat Gânduri rele), ci datorită diferenţei de potenţial dintre ceea ce erau ele, ca Gânduri autonome, şi stricăciunile provocate creaţiei.

Văzând toate acestea, Dumnezeu Tatăl a adunat toate Gândurile Sale – aţă pe cele care aduseseră prejudicii creaţiei, cât şi pe cele care vieţuiseră în comuniune cu ea – şi Le-a spus:

— Cine nu va asculta Cuvântul Meu, va muri negreşit. Cine va făptui răul va muri definitiv şi va dispărea din formă, fără a se mai putea manifesta în creaţia Mea

Gândurile care respectaseră Cuvântul lui Dumnezeu au rămas alipite la El. Cele care au făptuit răul, au dispărut din formă. Ele au dispărut în ele însele şi n-au mai existat, ca formă umanoidă. Totuşi, ele au continuat să existe sub formă neumanoidă, întrucât nimic din ceea ce Dumnezeu Tatăl a creat, nu poate dispărea definitiv. Ca

formă neumanoidă, ele au devenit altceva.

Această etapă primordială a cosmosului nu există în cronica akasha. Totul este cunoscut de către îngeri doar pe baza celor aflate, direct, de la Dumnezeu Tatăl, care, uneori, stă de vorbă cu Îngerii Săi, pe care-i iubeşte

Îngerii mai spun că, atunci când vorbeşte despre acea perioadă, Dumnezeu Tatăl are întipărit pe Chip o imensă tristeţe. Îngerii înţeleg astfel că Gândurile care au dispărut din formă umanoidă, au exercitat răutatea absolută asupra Tatălui, iar răul existent pe oricare dintre palierele actuale ale cosmosului, nu este decât o copie a ceea ce a fost cândva. Dumnezeu Tatăl a cunoscut, pe El însuşi, răul absolut exercitat de acele Gânduri care au adus prejudicii creaţiei, iar răul constă chiar în deosebirea dintre ele şi El.

După eliminarea din formă a Gândurilor rele, Dumnezeu Tatăl a născut din Sine o Fiinţă, care nu este Gând, ci este Vie ca şi El însuşi. Această Fiinţă este a doua Persoană. Numele Ei este Iubirea Infinită.

A doua Persoană, Iubirea Infinită, născută din Dumnezeu Tatăl are, de asemenea, formă umanoidă. Prin natura Sa, Iubirea Infinită nu poate aduce prejudicii creaţiei. Anterior acestei etape, Iubirea nu exista în cosmos. Exista doar Sfinţenia, care este atributul fundamental al lui Dumnezeu Tatăl.

Când s-a născut Iubirea Infinită, a apărut un alt cosmos. Noul cosmos este numit Oceanul de Miros.

Oceanul de Miros este o sferă imensă, situată pe un alt palier cuantic decă Oceanul de Sunet. Totuşi, Oceanul de Miros se prezintă ca o enclavă în Oceanul de Sunet – ca o picătură de ulei pe un ocean infinit.

Tot ce s-a petrecut înaintea naşterii celei de-a doua Persoane, care este Iubirea Infinită, a avut loc în interiorul Oceanului de Sunet. Niciuna dintre fiinţele care există

astăzi în cosmos – îngeri, spirite ale naturii, oameni – nu a fost contemporană cu evenimentele primordiale, astfel că nu are amintirea a ceea ce s-a petrecut atunci. Singurul care are amintirea a toate este Dumnezeu Tatăl.

Odată cu formarea Oceanului de Miros, creat de către Dumnezeu Tatăl prin intermediul celei de-a doua Persoane, s-a născut un alt cosmos, care este diferit de cel anterior, deşi este ţesut chiar pe substanţa lui.

Mult mai târziu, după o succesiune de evenimente, din Dumnezeu Tatăl s-a născut a treia Persoană, numită Lumina (Strălucirea) lui Dumnezeu – care este Duhul Sfânt.

Odată cu naşterea Duhului Sfânt, s-a format un nou cosmos – al treilea. Al treilea cosmos este numit Oceanul de Lumină.

Al treilea cosmos nu este amplasat în Oceanul de Sunet sau în Oceanul de Miros. Este independent, fiind creaţia exclusivă a celei de-a treia Persoane – Duhul Sfânt, care este Strălucirea lui Dumnezeu-Fiinţă din Fiinţa lui Dumnezeu.

Ca alcătuire, al treilea cosmos, care este Oceanul de Lumină, nu are nimic în comun cu primele două cosmosuri, fiind altceva. Al treilea cosmos este cosmosul actual.

Dumnezeu a născut Lumina prin Sunet (Cuvânt): a Zis să se facă Lumina. Precum a spus Dumnezeu Tatăl, aşa s-a făcut. Toate s-au făcut precum a spus.

La început, Strălucirea lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, care este cea de-a treia Persoană, s-a manifestat ca o Fiinţă (Persoană) de o frumuseţe fără seamăn. Duhul Sfânt, Strălucirea sau Lumina lui Dumnezeu este energia continuă ce susţine actualul cosmos. Nimeni nu are voie, în actualul cosmos, să aducă vătămare sau stricăciuni formelor create de Dumnezeu Tatăl.

În acest context, trebuie specificat, ca fiind de-o

importanţă deosebită pentru toţi oamenii care au fost, sunt şi vor fi, că ceea ce poartă numele de păcat împotriva Duhului este de a aduce prejudicii formelor şi de a nu continua ceea ce au început, indiferent la ce se referă: relaţie de familie, relaţie socială, afacere, loc de muncă. De aceea, este absolut necesar ca o fiinţă omenească să cugete în inima sa foarte bine înainte de a începe ceva, iar dacă a început, trebuie să continue până la capăt. Dacă un om a început o activitate – o afacere, un loc de muncă, o prietenie sau un mariaj – este obligat să o continue până la capăt. Altfel, intră sub incidenţa Legilor cosmice şi se face vinovat de introducerea în cosmos a principiului discontinuităţii creaţiei. Altcumva spus, devine creator al răului, păcătuind împotriva Duhului Sfânt.

Aici se cuvine o scurtă paranteză. Lumina dintru începuturi, născută în prima zi a creaţiei, despre care vorbeşte textul Vechiului Testament, nu desemnează ceea ce noi, oamenii, înţelegem astăzi prin lumina Soarelui – pe atunci, Soarele nici nu exista, fiind creat abia în ziua a cincea a creaţiei –, ci naşterea celei de-a treia Persoane, care este Lumina sau Duhul Sfânt.

Textul Vechiului Testament începe geneza (facerea) abia cu naşterea celei de-a treia Persoane, Lumina (care nu este un fenomen fizic, ci o Persoană), trecând sub tăcere ceea ce s-a petrecut anterior, iar expresia „după chipul şi asemănarea noastră” se referă la cele trei Persoane – Dumnezeu ca Trinitate.

Expresia „noi” folosită de Dumnezeu Tatăl se referă la cele trei Persoane. În procesul creaţiei, Dumnezeu Tatăl a vorbit neîncetat cu Iubirea şi cu Strălucirea Sa – care sunt Fiinţă din Fiinţa sa, Unul şi Acelaşi.

→ Unde se duce Dumnezeu când se duce?

Primele imagini din cronica akasha ale lui Dumnezeu

Tatăl ca Fiinţă de formă umanoidă, provin din epoca imediat ulterioară formării Oceanului de Miros, iar caracterizarea Sa poate fi făcută doar în funcţie de parametrii omeneşti aflaţi astăzi în uz.

Locul în care se află Dumnezeu Tatăl, ca Persoană de formă umanoidă, poate fi poziţionat spaţial chiar în centrul Terrei aurica, care corespunde cu centrul Pământului fizic – dar situat pe un alt palier cuantic. Se poate spune că, spaţial, centrul Pământului este situat chiar în locul în care, pe un alt palier cuantic, se află Dumnezeu Tatăl.

Acest fapt pare să fi fost intuit de vechii alchimişti, iar expresia prin care desemnau această intuiţie constă în celebra formulă V.I.T.R.I.O.L., care poate fi tradusă astfel: *Visita Interiora Terrae Rectificando invenies Occultum Lapidem – Vizitează Interiorul Pământului şi, Distilându-l, vei Găsi Piatra Ocultă* (Filosofală).

Dumnezeu Tatăl a făcut doar un singur pas în interiorul Oceanului de Lumină şi a rămas, imuabil, în acel Loc. Dumnezeu Tatăl nu se mişcă niciodată, El rămâne în propria Sa Nemişcare.

Dumnezeu Tatăl este Punctul Fix, Imuabil al cosmosului. Toţi ceilalţi – lumile, fiinţele – se mişcă, dar Dumnezeu Tatăl rămâne în propria Sa Nemişcare. De aceea, Dumnezeu Tatăl este Singurul Viu, care Lucrează Continuu şi nu se opreşte Niciodată. Dumnezeu Tatăl Lucrează Permanent şi Foarte Repede şi nu Oboseşte Niciodată.

Dumnezeu Tatăl este Izvorul de Lumină, care atrage totul – lumi şi fiinţe. Tot ce există în cosmos rămâne permanent în sfera de atracţie a Fiinţei Unice a lui Dumnezeu Tatăl.

Adesea, alături de Dumnezeu Tatăl stau a doua Persoană şi a treia Persoană, Iubirea şi Strălucirea. Uneori, fulgerător, a doua Persoană şi a treia Persoană,

Iubirea şi Strălucirea, reintră în Dumnezeu Tatăl şi toţi Trei redevin Unu. Atunci, îngerii spun că HAUTI, Dumnezeu Tatăl, s-a transformat iarăşi în IŞŞ – Dumnezeu Fără Formă. În acele scurte momente, Dumnezeu ca Persoană întreită dispare pentru percepţia fiinţelor îngereşti din cosmos, iar îngerii, consternaţi, au atunci pe buze o întrebare: „*Unde se duce* Dumnezeu *când se duce*?”

Dar acest eveniment se produce foarte rar şi doar pentru o scurtă perioadă. Imediat după aceea, Dumnezeu care este Unu, se manifestă iarăşi ca Trei Persoane.

Dumnezeu, ca Fiinţă Supremă, are cea mai perfectă formă umanoidă din cosmos, cel mai frumos Trup şi cel mai frumos Chip – fiind creat de El însuşi. Esenţa Trupului Său de formă umanoidă are la bază Sunetul din care a fost creat întregul univers.

Trupul lui Dumnezeu emite necontenit Sunetul. Atunci când iese din Trupul Său, Sunetul naşte Mirosuri, iar Mirosurile nasc Lumini izvorâtoare. Lumina pare a izvorî la infinit din forma Sa umanoidă. Luminile izvorâtoare sunt creatoare de forme.

Aura Trupului de Lumină a lui Dumnezeu are nouă învelişuri. Ultimul înveliş este situat, spaţial, chiar la limita Terrei aurica. Noi toţi – oameni, spirite ale naturii, îngeri, toate lumile şi toate planurile cuantice –, ne aflăm în Fiinţa lui Dumnezeu Tatăl, în limitele Aurei Sale.

Ca înfăţişare şi Chip, Dumnezeu Tatăl are părul lung, barba albă, dar nu prea mare, ochii albaştri azur. Expresia Feţei Sale se modifică în mod constant în Nuanţe de Bunătate – care sunt infinite –, în funcţie de fiinţa cu care vorbeşte. Dumnezeu Tatăl vorbeşte continuu, secundă de secundă, cu fiecare înger al Său, şi îi spune ce să facă. Când vorbeşte cu un înger, aura Sa cu nouă învelişuri pare să se comprime instantaneu, fără a înceta nicio clipă să se menţină până la limitele Terrei aurica, ceea ce pentru noi,

oamenii, poate constitui un paradox insondabil, iar în limbajul teologic – o taină.

Dumnezeu Tatăl rămâne permanent în propria Sa Nemişcare. El locuieşte în propriul Său Palat, pe Scaunul Său de Domnie.

Palatul lui Dumnezeu este situat dincolo de limitele lumii astrale, pe cel de-al nouălea palier cuantic al Terrei aurica – pe planul cuantic al Luminii Dumnezeieşti.

De la depărtare, forma Palatului are o anumită formă, de sus are altă formă, din părţile laterale altă formă. Din faţă are forma unei sfere, dintr-o parte are forma unui cub, iar din cealaltă parte are forma unei piramide. Formele Palatului lui Dumnezeu Tatăl se modifică, în funcţie de Atributele Sale Ontologice, potrivit anumitor coordonate speciale pe care noi, oamenii, le numim puncte cardinale.

Uneori, Palatul lui Dumnezeu Tatăl pare a fi construit din flăcări de apă, alteori din flăcări de pământ, alteori din flăcări de foc, alteori din flăcări de gheaţă, alteori din flăcări de aer. Fiecare dintre aceste elemente de construcţie emite sunete (care formează melodii), mirosuri (parfumuri) şi ape de lumini (culori) minunate.

Evident, termenii sunt improprii unei exprimări omeneşti, dar reflectă ceea ce nu are corespondenţă în lumea materială. Vechile mituri erau destul de explicite, atunci când vorbeau despre existenţa, în „ceruri”, a unui magnific Palat, cu totul şi cu totul de cleştar, în interiorul căruia, pe Scaunul de Domnie, stă Cel Bătrân de Zile.

Adeseori, Dumnezeu Tatăl rămâne Singur cu Sine însuşi. Uneori, Dumnezeu Tatăl este trist sau supărat. Când Dumnezeu Tatăl este trist, rămâne Singur, iar în jurul Său se formează o imensă Sferă de Foc. Aceasta este Sfânta Manie a lui Dumnezeu.

De când s-a format Oceanul de Lumină, Dumnezeu Tatăl nu şi-a manifestat Sfânta Manie decât până la

limitele Palatului Său, niciodată mai departe. În prima fază a manifestării Sferei de Foc, nu au acces la Dumnezeu Tatăl nici a doua Persoană care este Iubirea, nici a treia Persoană, care este Strălucirea (Duhul Sfânt).

Sfera de Foc se topeşte treptat, iar apoi dispare doar atunci când a doua Persoană, Iubirea Infinită, păşeşte în interiorul ei.

→ Iubirea Infinită, care este Hristos

A doua Persoană a lui Dumnezeu este Iubirea Infinită. Iubirea infinită s-a întrupat în lumea materială, făcându-se om. Oamenii au numit-o Iisus Hristos.

Iubirea Infinită care s-a întrupat ca Iisus Hristos, poate să fie alături de Tatăl şi, simultan, poate să se afle (şi să fie observată de oameni, spirite ale naturii sau îngeri) oriunde în cosmos, pe oricare palier, în oricâte locuri doreşte. Ea poate fi observată într-o infinitate de locuri, simultan. Această caracteristică fiinţială a celei de-a doua Persoane este numită aseitate.

Atunci când iese sau intră întru Tatăl (în cazul în care Trei devin Unu pentru scurt timp), o face prin partea dreaptă, puţin în spate. Iubirea nu stă niciodată pe aceeaşi linie cu Tatăl, ci puţin în spate, în partea dreaptă. Iubirea, care este A doua Persoană, nu vorbeşte niciodată neîntrebată, ci doar atunci când Tatăl se întoarce spre ea. Când Tatăl manifestă Sfera de Foc, Iubirea Infinită îi temperează Sfânta Manie.

Iubirea Infinită are o înfăţişare relativ identică cu a Tatălui, doar că pare mai tânără. Chipul Tatălui este adesea încordat, cu două cute ce se întrezăresc între sprâncene: Tatăl tuturor fiinţelor din cosmos Lucrează Neîncetat şi Neobosit în folosul tuturor, iar Grijile Sale sunt infinite, astfel că Chipul Său este adesea îngândurat, sobru, – dar veşnic Bun şi infinit de înţelegător.

După cum apare în cronica akasha, fizionomia celei

de-a doua Persoane de la început (de când a fost născut de Tatăl) este identică cu cea a lui Iisus Hristos întrupat în lumea materială. Ceea ce înseamnă că Iisus Hristos s-a întrupat în lumea materială cu Chipul Său de la început.

Există totuşi o diferenţă între Chipul de la început şi Chipul de după crucificare. Îngerii spun că, înainte de întrupare, Iisus Hristos era „neîncercat”: încă nu-şi dovedise Iubirea faţă de oameni.

După crucificare, moarte şi înviere, Iisus Hristos se manifestă, la nivelul lumii eterice, în Trupul de slavă.

Trupul de slavă al lui Iisus Hristos pare a fi alcătuit din două lumini distincte: o lumină argintie ce emană de la brâu în sus şi o lumină de culoarea aramei încinse ce emană de la brâu în jos. Privit de la oarecare depărtare, din amestecul cele două luminozităţi pare că se formează o radiaţie de culoare auric – asemănătoare flăcării unei lumânări. Mirosul emis de Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este asemănător pâinii proaspete înmuiate în vin. Sunetul emis este asemănător cu clipocitul cristalin al unui izvor.

După crucificare, moarte şi înviere, Iisus Hristos a păstrat Chipul şi înfăţişarea din timpul existenţei întrupate: are aproape un metru nouăzeci de centimetri înălţime, ţine capul aplecat uşor spre dreapta, părul bogat, castaniu spre blond, ce-i cade pe umeri, fruntea perfectă, ochii căprui, cu sclipiri verzi. Are barba mică, de aceeaşi culoare cu părul, buzele pline şi nasul drept. În Trupul de slavă, Iisus Hristos păstrează urmele crucificării.

Aşa cum se manifestă actualmente în lumea eterică, aflat în Trupul de slavă, mimica Feţei lui Iisus Hristos este identică cu cea a oamenilor întrupaţi: uneori râde din toată inima, alteori zâmbeşte suav, alteori i se umezesc ochii. Când vorbeşte cu oamenii decorporaţi – sau, uneori, cu cei întrupaţi – are o expresie iubitoare şi înţelegătoare,

asemănătoare cu cea a unui tată care vorbeşte cu copilul său. Iisus Hristos nu are nicio locuinţă (eterică ori de altă natură) în care să se retragă, iar în cei 2000 de ani scurşi de la înviere, nimeni nu l-a văzut decât stând în picioare.

Iisus Hristos este prezent adesea în Trupul de slavă, invizibil percepţiei obişnuite, acolo unde oamenii au probleme şi sunt nedreptăţiţi: în spitale, la tribunale (acolo unde se distribuie judecata omenească, iar oamenii pot suferi greşelile săvârşite de semenii lor), în mănăstiri.

Iisus Hristos ştie întotdeauna când un om se gândeşte la El, când un om vorbeşte despre El şi este foarte atent când i se cere ajutorul într-o privinţă sau în alta. Uneori, în anumite condiţii, vine alături de omul respectiv, în Trupul de slavă. Alteori, acţionează doar de la distanţă.

Cel mai mult, apreciază poziţia unui om faţă de El. Apreciază, mai ales, când un om comunică în mod direct şi sincer cu El, iar în acest caz, comunicarea are aceeaşi valoare cu destăinuirea sinceră a unui prieten. Apreciază atunci când un om îşi deschide inima şi sufletul către El, fără să ascundă nimic. Oricum, niciun om nu ar putea să îi ascundă ceva, întrucât Iisus Hristos ştie tot ce se petrece la nivelul Terrei aurica.

Iisus Hristos aşteaptă, în primul rând, întrebările oamenilor. Întotdeauna răspunde la întrebări, dar răspunsurile Sale sunt foarte rar puse în cuvinte. Răspunsurile lui Iisus Hristos constau în implicarea omului în anumite situaţii de viaţă. Răspunsurile vin în decurs de aproximativ trei zile, iar omul trebuie să fie foarte atent la situaţiile de viaţă în care este implicat şi să înţeleagă ce anume semnifică. Întotdeauna, în decursul acestor situaţii de viaţa, oamenii învaţă ceva foarte important. De aceea, oamenii trebuie să ceară ajutorul lui Iisus Hristos în mod concret, punând accentul pe o acţiune în curs de

desfăşurare.

Uneori, dar mai rar, vorbeşte în mod direct cu oamenii. Când oamenii îi aud Vocea, trebuie să fie convinşi că Iisus Hristos nu se află departe de ei – ci chiar alături. Vocea Sa este suavă, liniştitoare şi foarte profundă – are o dulceaţă deosebită. Cel care o aude, are impresia că a fost rostită, milimetric, chiar lângă urechile sale. Este ca şi cum omul ar asculta prin intermediul unor căşti stereo, care generează un efect de polifonie: fiecare sunet pare a avea adâncime, lăţime şi înălţime.

Atunci când vorbeşte direct cu un om, Iisus Hristos foloseşte numele mic al persoanei respective – cel mai adesea numele prin care este strigat de cei apropiaţi. Iisus Hristos este, de fapt, singura fiinţă din cosmos, care foloseşte numele mic al unui om întrupat. Îngerii nu folosesc niciodată numele de om încarnat, ei folosesc fie apelaţia de fiu al femeii, fie numele de suflet, fie denumirea unei caracteristici a omului respectiv.

De altfel, mulţi oameni s-au auzit strigaţi pe nume cel puţin o dată în viaţă, fiind absolut singuri. Cel mai adesea, au crezut că au halucinaţii auditive sau că au auzit vocea inconştientului, fără a se gândi că inconştientul nu-i poate striga pe nume, tocmai pentru că el este acel nume.

2. ISTORIA TIMPURIE A COSMOSULUI

→ Primele cicluri cosmice

Cosmosul este creaţia Unicului Dumnezeu – care este Unul în Fiinţă, dar întreit a a 7

ca Persoană. Dumnezeu este Creatorul a tot ce există – a celor văzute şi a celor nevăzute.

La început a fost Oceanul de Sunet. A urmat Oceanul de Miros, iar apoi Oceanul de Lumină. Oceanul de Miros a apărut ca o enclavă în Oceanul de Sunet.

Oceanul de Lumină a fost creat separat, iar textura sa energetică nu a fost inclusă în Oceanul de Sunet. Astfel, se poate spune că, spre deosebire de ceea ce exista anterior, Oceanul de Lumină este un alt cosmos.

De la formarea Oceanului de Lumină şi până la apariţia Pământului material s-au succedat trei mari cicluri cosmice. Apariţia lumii materiale – a planului cuantic material – şi, fireşte, a Pământului fizic (a actualului Pământ fizic) s-a produs la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic.

Cele trei cicluri cosmice anterioare desfăşurate în cadrul Oceanului de Lumină, s-au succedat pe mai multe paliere cuantice – denumite locuinţe de fiinţele lumii eterice, sfere cosmice sau lumi în limbajul oamenilor.

Prima manifestare a cosmosului actual – care este Oceanul de Lumină – a avut loc pe palierul cuantic primordial, care a fost creat în momentul în care Unicul Dumnezeu a rostit Cuvântul dintru începuturi. Primul Cuvânt rostit de Cel etern a fost chiar Numele Său. Fiinţele din lumea eterică denumesc palierul cosmic primordial prin termenul Halazeth.

Al doilea palier cosmic este palierul în care Unicul Dumnezeu s-a manifestat în prima sa formă, cea de stea – adică de spirit. Al doilea palier este denumit Hazaleth de către fiinţele lumii eterice.

Pe al treilea palier cuantic Unicul Dumnezeu, 1ŞŞ, s-a manifestat pentru prima oară în formă umanoidă. Fiinţele lumii eterice afirmă că, din acel moment, IŞŞ s-a manifestat ca HAUTI; Dumnezeu nemanifestat a devenit Dumnezeu Tatăl, fără a înceta să fie ceea ce este. Al treilea palier cosmic este numit Hakazaleth.

În Hakazaleth, pe al treilea palier cuantic, HAUTI, Dumnezeu Tatăl (ca ipostază în formă umanoidă a lui IŞŞ) a creat spiritele îngerilor – denumite „stele”. În lumea

eterică, acest eveniment este numit „aducerea îngerilor în formă de stele”. Totodată, Dumnezeu Tatăl a creat spiritele naturii – fiinţele care au grijă de natură.

După creaţia „stelelor” spiritelor naturii şi a îngerilor, Dumnezeu Tatăl a creat al patrulea plan cuantic – a patra lume / sferă / locuinţă, care este numită Hetithet.

În al patrulea plan cuantic, spiritele naturii şi îngerii (care în planul cuantic anterior erau doar stele – adică spirite) au dobândit un corp (energetic) de formă umanoidă – corpul duh îngeresc. Corpul duh al spiritelor naturii şi al îngerilor a fost creat din energia planului cuantic respectiv. De aceea, spiritele naturii şi îngerii nu cunosc, din propria lor experienţă, ceea ce s-a petrecut anterior momentului în care au dobândit corp de formă umanoidă.

În al treilea plan cuantic, ca stele, spiritele naturii şi îngerii încă „dormeau”. Ei au devenit conştienţi doar în momentul în care au dobândit un corp de formă umanoidă – corpul duh sau duhul îngeresc.

→ Hetitethul

La începutul formării celui de-al patrulea plan cuantic, Dumnezeu Tatăl a creat 21 de îngeri Puri, care formează Temelia a tot ce există. Ei sunt denumiţi îngeri ai Realităţii Formei, îngeri ai Formei sau îngeri Creatori de Forme.

Prin intermediul celor 21 de îngeri Puri, Dumnezeu Tatăl a creat forma a tot ce există în cosmos. Tot ce are formă în cosmos, a fost creat prin intermediul celor 21 de îngeri Puri.

Cei 21 de îngeri Puri nu au corp de formă umanoidă – nu au niciun fel de formă. Se poate spune că trupul lor este format din energia ce a stat la baza formării cosmosului. Corpul lor spiritual este răspândit în tot universul, precum aerul este risipit peste tot.

Corpurile de formă umanoidă ale tuturor spiritelor naturii şi ale tuturor îngerilor – şi mai târziu, ale oamenilor –, au fost realizate prin intermediul trupurilor lipsite de formă ale Celor 21 de îngeri Puri.

În acea epocă de început a cosmosului, Dumnezeu Tatăl a creat miliarde şi miliarde de îngeri şi de spirite ale naturii, de toate felurile. Îngerii şi spiritele naturii erau formaţi din stele – spirite – şi din corpuri de formă umanoidă, de o frumuseţe fără seamăn. Îngerii se numesc pe ei înşişi Fiii Flăcării sau Fiii Luminii.

Încă din primul ciclu cosmic, îngerii din categoria Fiilor Luminii şi spiritele naturii au primit locuinţe de la Dumnezeu Tatăl. Există astfel o locuinţă a îngerilor – o imensă sferă cosmică situată pe propriul ei plan cuantic, locuită doar de îngeri – şi o locuinţă a spiritelor naturii, locuită doar de spiritele naturii. Locuinţele îngerilor şi ale spiritelor naturii nu fac parte din Halazeth, Hazaleth sau Hetithet, fiind în afara Oceanului de Lumină; ele nu au de-a face cu cosmosul nostru.

Tot în lumea / sfera / locuinţa numită Hetithet, pe al patrulea palier cuantic, dar după o perioadă lungă, răstimp în care cosmosul era populat doar de spirite ale naturii şi de îngeri, Dumnezeu Tatăl a creat oamenii, după Chipul şi Asemănarea Sa. Acest eveniment este desemnat de către fiinţele lumii eterice prin expresia „aducerea oamenilor în formă umanoidă”. Anterior acestui eveniment, oamenii erau doar „stele”, care dormitau, aflaţi în stare de inconştienţă.

Oamenii au fost aduşi în formă abia după ce îngerii au dobândit corp de formă umanoidă. Cu toate acestea, creaţia spiritelor oamenilor a precedat atât apariţia tuturor planurilor cuantice, cât şi creaţia spiritelor îngerilor. Deşi, ca stele – ca spirite –, au fost creaţi cu mult înaintea apariţiei planurilor cuantice, oamenii s-au manifestat în

formă umanoidă abia mai târziu.

Primul om, creat după Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu Tatăl, este denumit Shantiah de către fiinţele din lumea eterică. Shantiah este Adam primordial, creat cu mult timp înaintea apariţiei Pământului fizic.

După creaţia primului om, Dumnezeu Tatăl a mai creat alţi nouă oameni. Cei nouă oameni sunt denumiţi Iniţiali sau Primordiali. Totuşi, cei nouă oameni primordiali nu se ridicau la calitatea primului născut – Shantiah.

După o altă perioadă, Dumnezeu Tatăl a mai creat alte câteva sute de oameni, dar aceştia din urmă nu se ridicau la calitatea (puterea şi tăria) celorlalţi nouă oameni primordiali şi, cu atât mai puţin, a lui Shantiah.

Începând cu Shantiah şi cu cei nouă oameni primordiali, toţi oamenii creaţi pe al patrulea palier cuantic, în Hetithet, au format prima generaţie. Oamenii primei generaţii erau formaţi doar din spirit şi din corpul duh originar. Pe atunci nu exista sufletul sau corpurile aurice exterioare. Dintre toţi oamenii primei generaţii, doar Shantiah îl putea vedea pe Dumnezeu Tatăl. Ceilalţi oameni erau insuficient maturizaţi.

În ultima parte a existenţei lumii / sferei / locuinţei denumită Hetithet, pe cel de-al patrulea plan cuantic, s-a produs prima „revoltă din ceruri”. Principalul protagonist a fost Adam primordial – Shantiah –, care a comis „păcatul originar” sau „păcatul adamic”: neascultarea poruncilor Celui Preaînalt.

Simultan cu Shantiah, doi dintre cei 21 de îngeri Puri ai Temeliei au nesocotit poruncile lui Dumnezeu Tatăl şi s-au revoltat. Cei doi îngeri puri care s-au revoltat sunt numiţi Haill şi Than. Împreună, formează o fiinţă îngerească binară, numită Hallshithan, Hallshithan sau Shaitan. La fel ca primul om, Hallshithan, a nesocotit poruncile lui Dumnezeu.

Odată cu rebeliunea lui Shantiah şi a lui Hallshithan s-a încheiat primul mare ciclu al cosmosului, în care toate fiinţele din cosmos respectau poruncile lui Dumnezeu. Apoi a urmat o lungă perioadă de nemanifestare.

În răstimpul perioadei de nemanifestare, îngerii şi spiritele naturii s-au reîntors în propriile lor locuinţe / sfere / planuri cuantice situate în afara Oceanului de Lumină.

→ Perferul

După perioada de nemanifestare, Dumnezeu a creat un nou plan cuantic (al cincilea plan cuantic) – o nouă locuinţă / sferă / lume. Această Locuinţa a fost numită Perfer. Astfel a început al doilea ciclu cosmic.

Perferul a fost, de fapt, atât un plan cuantic, că şi o imensă planetă eterică, ce ocupa aproximativ întregul spaţiu ocupat astăzi de sistemul nostru solar.

Pe planeta Perfer, totul a fost recreat. De fapt, pe Perfer a avut loc o nouă creaţie a lumii. Îngerii şi spiritele naturii au revenit din propriile lor locuinţe. Totodată, a avut loc o nouă creaţie a omului. În al doilea ciclu cosmic, s-au întrupat alte stele – spirite – de oameni, cu un nou tip de corp duh, formând a doua generaţie.

În prima fază a existenţei Perferului, oamenii, îngerii şi spiritele naturii au convieţiut o lungă perioadă în Pacea lui Dumnezeu, respectând Ordinea cosmică. Apoi, la fel ca în primul ciclu cosmic, datorită nerespectării poruncilor Celui Preaînalt, s-a produs o nouă rebeliune: rebeliunea lui Lucifer.

Înainte de rebeliune, Lucifer sau Lux – Ethathan, cum este numit de către fiinţele din lumea eterică –, a fost un înalt Heruvim Purtător de lumină. El a fost primul dintre Heruvimii ocrotitori ai îngerilor şi ai oamenilor. Nesocotind poruncile lui Dumnezeu, din Heruvimul Purtător de lumină, Lucifer a devenit Prinţul întunericului.

Lucifer a fost urmat în rebeliunea sa de mulţi îngeri şi spirite ale naturii. În momentul rebeliunii, toate fiinţele care l-au urmat pe Lucifer, şi-au schimbat înfăţişarea. Ochii lor au devenit negri, absorbind energia şi lumina. Toţi cei care l-au urmat pe Lucifer au devenit Fii ai întunericului; totuşi, ei au reprezentat doar o mică parte din totalul Fiilor Flăcării – o facţiune. Restul îngerilor şi spiritelor naturii au continuat să respecte Ordinea cosmică şi, implicit, poruncile lui Dumnezeu. Ei au continuat să fie Fii ai Luminii sau Fii ai Flăcării.

Ulterior, în revolta sa, Lucifer a antrenat de partea sa un număr mare de oameni din cea de-a doua generaţie. Oamenii respectivi au refuzat, la rândul lor, să respecte poruncile lui Dumnezeu, astfel că au sfidat Ordinea cosmică.

Rebeliunea lui Lucifer a declanşat războiul dintre Fiii Luminii şi Fiii întunericului, care s-a perpetuat până în ziua de astăzi. Pe Perfer a avut loc prima mare bătălie, faţă în faţă, a acestui mare război, dus între cele două mari categorii de forţe cosmice. Acesta a fost prima mare bătălie din ceruri.

Fiii întunericului au pierdut bătălia, iar planeta Perfer a fost distrusă aproape în întregime. Odată cu distrugerea Perferului, s-a încheiat existenţa celei de-a doua generaţii de oameni. A urmat din nou o lungă perioadă de nemanifestare.

→ Protopământul

După lunga perioadă de nemanifestare, a început al treilea ciclu cosmic. În al treilea ciclu, a avut loc o nouă creaţie a lumii.

Noua creaţie a cosmosului a avut loc pe un nou plan cuantic. Dumnezeu Tatăl a creat al şaselea plan cuantic, denumit Hazureth. Hazurethul este actuala lume eterică.

În al treilea ciclu cosmic, îngerii şi spiritele naturii s-

au reîntors din propriile lor locuinţe, în care se refugiaseră la începutul perioadei de nemanifestare.

Chiar la începutul celui de-al treilea ciclu, a apărut a treia generaţie de oameni. La fel ca şi în ciclurile anterioare, ca o repetare pe alt plan, la început, Dumnezeu a creat primul om. Primul om din cel de-al treilea ciclu a fost Adam, iar prima femeie Eva – cei despre care aminteşte Vechiul Testament. De fapt, Vechiul Testament descrie creaţia omului doar din acest moment al metamorfozelor cosmice.

Prima parte a celui de-al treilea ciclu cosmic s-a desfăşurat pe al şaselea plan cuantic – pe Hazureth, care este actuala lume eterică. După căderea în păcat a primilor oameni, a apărut un nou plan cuantic – cosmosul material, iar primii oameni au fost coborâţi pe Pământul fizic. Totuşi, nu este vorba despre Pământul fizic actual, ci despre primul Pământ fizic, pe care-l putem denumi Protopământ.

Cosmosul material – lumea fizică, pe care noi o considerăm a fi singura posibilă – este, de fapt, al şaptelea plan cuantic. Simultan cu apariţia cosmosului material, primii oameni au dobândit trupuri materiale.

Izgonirea primilor oameni din Edenul eteric – care este Hazurethul – a coincis cu apariţia lumii materiale şi a trupurilor fizice. Vechiul Testament (Geneza cap. 3; 21) punctează acest moment crucial, specificând faptul că, în momentul izgonirii.

Dumnezeu le-a făcut primilor oameni *haine de piele* (*„haine de piele şi i-a îmbrăcat cu ele”*).

Deşi Adam şi Eva, protopărinţii celei de-a treia generaţii, au fost creaţi în Hazureth, ceilalţi oameni, în frunte cu primul zămislit Cain, s-au născut pe Protopământ – în al şaptelea plan cuantic.

Prin Adam, celei de-a treia generaţii de oameni i s-a conferit, ca element nou, sufletul (suflet: suflare de viaţă).

Oameni celei de-a treia generaţii erau constituiţi aşadar din următoarele structuri: spirit, corp duh, suflet şi corpul material.

Imediat după cădere, primii oameni nu aveau încă aură exterioară – nu aveau corp emoţional, corp astral, corp mental etc. Abia în momentul primelor dorinţe s-a format, incipient, corpul astral, iar în momentul primelor emoţii, s-a format corpul emoţional. Ulterior, când urmaşii direcţi ai primilor oameni au început să investigheze lumea materială, s-a format, incipient, corpul mental. Cu timpul, după înmulţirea oamenilor, structurile aurice derivate s-au dezvoltat progresiv, pentru a ajunge aşa cum se prezintă în ziua de astăzi.

Treptat, tot mai mulţi oameni din cea de-a treia generaţie au ales să făptuiască răul, să se alieze cu Fiii întunericului – la fel ca în ciclurile trecute – şi să păşească pe calea întunecată, iar într-un final au declanşat o nouă bătălie împotriva Fiilor Luminii, pentru cucerirea „cerurilor”. Acesta a fost cea de-a doua mare bătălie dintre Fiii Luminii şi Fiii întunericului.

Bătălia s-a desfăşurat o perioadă îndelungată. Sfârşitul a fost previzibil: oamenii aliaţi cu fiinţele luciferice au pierdut războiul. Acesta a fost ultimul act al celui de-al treilea ciclu cosmic şi, totodată, sfârşitul celei de-a treia generaţii de oameni.

La sfârşitul războiului, Protopământul a fost pustiit prin retragerea Duhului Sfânt. Acest eveniment dramatic al istoriei lumilor este numit *marea ştergere* de către fiinţele lumii eterice.

Duhul Sfânt, a treia Persoană a Sfintei Treimi, este Cel care conferă viaţă la tot ce există. Fără activitatea sa, totul dispare: dispare viaţa, dispar formele ce servesc drept sălaş vieţii.

Totuşi, marea ştergere nu are nimic în comun cu

perioadele de nemanifestare care au avut loc între ciclurile cosmice anterioare.

→ Terra aurica cea nouă

După marea ştergere, lumea materială a revenit la viaţă prin acţiunea Duhului Sfânt şi a început al patrulea ciclu. Totuşi, este impropriu să se afirme că Protopământul a renăscut. Protopământul şi-a încetat existenţa odată cu marea ştergere.

De fapt, lumea a fost recreată după alţi parametri, astfel că se poate vorbi despre un nou glob cosmic. Acest nou glob cosmic este Pământul actual, care s-a format, spaţial, chiar în locul în care existase Protopământul (într-un fel, se poate vorbi despre o „reîncarnare" a globului terestru).

În al patrulea ciclu cosmic, totul s-a schimbat – atât în ceea ce priveşte aspectul văzut, cât şi în ceea ce priveşte aspectul nevăzut. După marea ştergere nu a mai fost creat un nou plan cuantic, precum în ciclurile anterioare. Totul a fost reconstruit în cadrul planului cuantic material, deşi, ca alcătuire, ca structură şi ca energie, cosmosul actual este diferit de ceea ce a existat în ciclurile anterioare.

Chiar la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, Pământul fizic a fost plasat într-o sferă aurică, care ocupă un spaţiu imens, ce porneşte din miezul globului terestru şi se termină undeva la jumătatea distanţei dintre Lună şi Marte. Tot ce există în spaţiul circumscris de această sferă poartă numele de Terra aurica (sau Terra aurica cea nouă). La marginile sale, sfera aurică are o membrană protectoare. Membrana protectoare are doar două porţi – una de intrare şi alta de ieşire: poarta alfa şi poarta omega.

În al patrulea ciclu cosmic, oamenii s-au încarnat iarăşi în lumea materială, formând a patra generaţie.

Aceasta este generaţia actuală.

La fel ca şi oamenii generaţiei anterioare, oamenii celei de-a patra generaţii sunt constituiţi din următoarele elemente aurice: spirit, corp duh, suflet şi corpul material. Totuşi, oamenii celei de-a patra generaţii au corpul duh diferit de oamenii primelor trei generaţii.

Treptat, prin continua înmulţire a oamenilor, pe suprafaţa Pământului au înflorit noi forme de civilizaţie, sub ocrotirea unor înalte fiinţe spirituale – îngereşti sau omeneşti – pe care le putem desemna prin titulatura generică de Protectori ai umanităţii. Unii Protectori ai umanităţii s-au întrupat în lumea materială, în timp ce alţii au exercitat o activitate civilizatoare fără a avea trup material.

În vechile mituri, Protectorii umanităţii au fost numiţi zei. Totuşi, primii Protectori – primii „zei” – au fost oameni, nu fiinţe îngereşti. Ulterior, la civilizarea umanităţii au participat, într-adevăr, şi fiinţe îngereşti din categoria Fiilor Luminii – în special, cei cu rangul de îngeri Veghetori.

Cu timpul, datorită faptului că oamenii celei de-a patra generaţii, prin liberul lor arbitru, au continuat să săvârşească răul şi au păşit iarăşi pe calea întunecată, Protectorii umanităţii au rupt contactul cu planul material. Pe fundalul retragerii adevăraţilor Protectori, datorită aplecării oamenilor către rău, s-a produs o puternică ofensivă a fiinţelor luciferice.

Fiinţele luciferice nu se pot manifesta decă dacă sunt atrase de către oamenii întrupaţi. Prin actele lor îndreptate către rău, oamenii au atras, la fel ca în trecut, fiinţele luciferice, astfel că s-a realizat un proces energetic de tip feedback – conexiune cu dublu sens. Cu cât oamenii săvârşeau mai multe fapte rele în lumea materială, cu atât influenţa fiinţelor luciferice era mai mare. Cu timpul, s-a

realizat o asociere directă dintre o parte a oamenilor şi fiinţele luciferice.

Alianţa făţişă a unei bune părţi a celei de-a patra generaţii cu fiinţele luciferice, a produs iarăşi o depărtare de Ordinea cosmică. În aceste condiţii, Fiii întunericului s-au substituit aproape total adevăraţilor Protectori ai umanităţii.

Substituirea adevăraţilor Protectori cu Fiii întunericului a generat o incompatibilitate aurică între oameni şi Spiritul Pământului. Consecinţa era inevitabilă: o nouă ştergere, urmată de o nouă perioadă de nemanifestare.

De data aceasta, situaţia era mult mai gravă decât în trecut. Răutatea rezultată în urma asocierii oamenilor cu Fiii întunericului depăşise cele mai sumbre previziuni – condiţii în care existenţa planului material şi chiar existenţa omului ca fiinţă cosmică erau puse în cumpănă.

3. CETĂŢENII COSMOSULUI

→ Cele trei regnuri

Cosmosul – creaţia lui Dumnezeu – este un uriaş sistem, ale cărui legi de funcţionare şi evoluţie în spaţiu-timp funcţionează după legi stricte; aceste legi pot fi considerate a fi Voinţa Divină.

La începutul manifestării cosmosului, Dumnezeu a creat trei mari categorii de cetăţeni ai cosmosului: spiritele naturii, îngerii şi oamenii. Fiecare dintre cele trei categorii formează un regn ontologic distinct.

Cele trei mari categorii de fiinţe îşi au originea pe palierele superioare ale cosmosului. Dintre toate fiinţele cosmice, în actualul stadiu evolutiv, doar oamenii se pot manifesta în lumea materială. Îngerii şi spiritele naturii se pot manifesta fie în lumile lor de origine, fie în lumea eterică. Acest fiinţe se manifestă în lumea eterică doar pentru a împlini anumite activităţi, fără de care lumea

materială nu ar putea exista. Ele însele spun că *coboară* în lumea eterică, pentru a-şi îndeplini atribuţiile funcţionale.

Atunci când se manifestă în lumea eterică, îngerii şi spiritele naturii au trup de formă umanoidă, constituit chiar din energia planului cuantic eteric. Ca principiu de funcţionare, trupul de formă umanoidă în care se manifestă la nivelul lumii eterice, este întrucâtva compatibil cu trupul fizic al oamenilor din lumea materială, dar format din energia specifică planului cuantic respectiv. Când se află în lumile / sferele / locuinţele lor, îngerii şi spiritele naturii se manifestă într-un mod diferit.

Deosebirile dintre îngeri, spirite ale naturii şi oameni constau în felul energiei din care este format trupul lor de lumină, în dispunerea chakrelor, în poziţionarea spiritului, în configurarea unor elemente ce ţin de fiziologia eterică, în puterea şi tăria pe care le manifestă etc.

Strălucirea trupului de lumină a fiinţelor din lumea eterică poate fi măsurată prin ceea ce noi, oamenii, definim prin termeni precum intensitate şi tensiune, atunci când ne referim la o sursă de lumină. În lumea eterică, cele două caracteristici principale, prin care poate fi „măsurată” o structură aurică, echivalente intensităţii şi tensiunii, se numesc putere şi tărie.

Strălucirea corpului de lumină a fiinţelor îngereşti este aproape imposibil de descris, fiind dincolo de ceea ce poate concepe un om. Diferenţa de strălucire a corpului de lumină între oameni decorporaţi şi fiinţele îngereşti este imensă. În momentul în care un om se află în faţa unei asemenea fiinţe, se simte ca un fir de nisip în faţa întregului deşert sau ca un strop de ploaie în faţa oceanului planetar.

→ Fiii Luminii

Prima mare categorie de cetăţeni ai cosmosului este formată din fiinţele angelice – îngerii. Majoritatea fiinţelor

îngereşti au trupuri luminoase de formă umanoidă.

Fac excepţie doar Îngerii Formei sau ai Temeliei, care sunt în număr de 21; deşi aceste fiinţe îngereşti sunt creatoare de formă, nu au trupuri de formă umanoidă. Deşi nu au formă umanoidă, aceste fiinţe îngereşti creatoare de formă se pot manifesta uneori pe ultimul nivel al cosmosului spiritual, prin înfăţişarea (ipostaza) unor flăcări ori a unor sfere strălucitoare.

Pentru a înţelege ce este o fiinţă îngerească creatoare de formă, trebuie să facem o scurtă paranteză. Actuamente, ştiinţa ia în considerare doar ceea ce este vizibil în planul material, vorbind adesea despre evoluţia materiei. Totuşi, materia nu există prin ea însăşi, astfel că se poate vorbi despre mai multe faţete ale manifestării cosmice – ale devenirii universale. Se poate vorbi, într-adevăr, şi despre manifestarea ori despre evoluţia materiei, dar dincolo de aspectul existenţial, vizibil prin organele de simţ, există şi alte aspecte. Materia există datorită faptului că, la nivelul ortoexistenţial, există o energie cosmică formatoare. Această energie este creatoare a materiei, dar, totodată, este şi creatoare a formei.

În consecinţă, se poate vorbi despre mai multe aspecte ale manifestării cosmice – ale evoluţiei în timp şi spaţiu. În primul rând, este vorba despre manifestarea substanţei din care este alcătuită lumea – ceea ce noi numim materie. În al doilea rând, este vorba despre manifestarea energiei creatoare de formă. În al treilea rând este vorba despre manifestarea conştiinţei ce se întrupează în aceste forme.

În lumea eterică se manifestă doar acele fiinţe îngereşti care au trup luminos de formă umanoidă – şi doar în vederea îndeplinirii unor activităţi ce ţin de specificul misiunii lor cosmice.

Pentru a se manifesta în lumea eterică, fiinţele angelice coboară din Lumea îngerilor – locuinţa lor aflată în afara Oceanului de Lumină – acolo unde este planul lor de reşedinţă, pentru a îndeplini activităţi, fără de care lumea materială n-ar putea exista. Ele se sacrifică pentru a se manifesta cât mai aproape de lumea materială. Coborând din planurile superioare, fiinţele angelice se învăluie într-un trup de lumină cu o calitate inferioară structurii lor originare, doar pentru a ajuta omul să existe şi să se manifeste în lumea materială.

Forma în care fiinţele angelice se manifestă în lumea eterică este forma umanoidă – forma standard a tuturor fiinţelor din Terra aurica. Distincţia fundamentală cu privire la fiinţele angelice este legată de respectarea Ordinii cosmice, instituită de către Dumnezeu. Din acest punct de vedere, îngerii se împart în două categorii fundamentale: de o parte, îngerii care respectă Ordinea cosmică, iar de cealaltă parte, cei care se opun Ordinii cosmice, instituită de Dumnezeu. Prima categorie are ochii normali cu iris şi cristalin, asemănători cu ochii oamenilor, în timp ce a doua categorie are ochii negri, lipsiţi de iris. Cele care au ochii lipsiţi de iris, de culoare neagră, sunt fiinţele îngereşti rebele care l-au urmat pe Lucifer.

În limbajul oamenilor, fiinţele angelice care respectă poruncile lui Dumnezeu pot fi denumite prin formula îngerii cei buni sau Fiii Luminii, în timp ce fiinţele angelice cu ochii complet negri pot fi denumite prin formula îngeri căzuţi / rebeli / Cei răi / Cei cu ochii negri / fiinţe luciferice sau Fiii întunericului.

În limba folosită în lumea eterică, fiinţele angelice care respectă poruncile lui Dumnezeu sunt desemnate prin termenul Hemin Bem (în traducere, Cei drepţi), iar fiinţele din a doua categorie sunt numite Dree – în traducere Cei rupţi sau Cei desprinşi.

În acest context, trebuie precizat faptul că multe fiinţe angelice de rang înalt din categoria Fiilor Luminii au ochi lipsiţi de iris; ele au ochi de culori diferite de culoarea neagră – de exemplu, albastru, galben, auriu, verde etc. Mai toate fiinţele îngereşti de rang înalt din Ierarhia Fiilor Luminii – Puteri, Domnii, Serafimi, Heruvimi etc – au ochii lipsiţi de iris, dar culoarea ochilor lor este alta decă culoarea neagră. Ochii lor par a emite văpăi de foc albastru, auriu, galben, portocaliu etc. Totuşi, aceste fiinţe nu se fac remarcate decă foarte rar în lumea eterică. Este evident faptul că, deşi nu au iris precum ceilalţi Fii ai Luminii, aceste înalte fiinţe îngereşti nu trebuie confundate cu Cei cu ochii negri – cu Fiii întunericului.

Hemin Bem, Fiii Luminii sau Fiii Focului, sunt fiinţe care duc la îndeplinire planul cosmic de evoluţie a lumii, diriguit dintru începuturi de către Dumnezeu. Hemin Bem sunt fiinţele angelice care respectă poruncile lui Dumnezeu, fiind ajutoarele Sale în procesul de manifestare a lumii.

Ca înfăţişare sub care se manifestă în lumea eterică şi, prin urmare, prin care pot fi observate de oameni, marea majoritate a Fiilor Luminii, Hemin Bem, se manifestă în forme umanoide. Cu excepţia îngerilor Formei, toţi Fiii Luminii au trupuri de forme umanoide de lumină. Forme umanoide înseamnă, în cazul nostru, forme asemănătoare până la un punct sau chiar identice celei omeneşti. În acest context, trebuie ţinut cont şi de faptul că există fiinţe îngereşti, precum Serafimii şi Heruvimii, care, deşi au forme umanoide, posedă aripi ori alte particularităţi pe care oamenii decorporaţi nu le pot manifesta.

În marea lor majoritate, Hemin Bem sunt mult mai înalţi decă oamenii întrupaţi – înălţimea lor poate atinge până la aproximativ 2, 5 metri –, au chipuri „angelice” de o

frumuseţe fără corespondent în lumea materială. Trupul lor de lumină emite o strălucire intensă, în funcţie de nivelul lor evolutiv şi de poziţia pe care o ocupă în Organigrama cosmică – în Ierarhie.

Fiecare fiinţă angelică are propriul său nume secret, nume îngeresc, care nu poate fi cunoscut de oameni – are propriul său sunet specific, care nu este altceva decât chintesenţa fiinţei sale. Numele prin care sunt cunoscute de oameni sunt doar formulări metaforice.

Înfăţişarea sub care se manifestă o fiinţă angelică în lumea eterică relevă forul interior şi poziţia sa ierarhică. Fiecare amănunt ce ţine de fizionomie sau de vestimentaţie, de strălucirea trupului de lumină, de culoare, de sunet ori de miros, de vechime sau de alte caracteristici mai greu de surprins în cuvinte omeneşti, indică aspecte bine determinate. Aspectul exterior, veşmântul şi fizionomia, reprezintă codificarea şi, în acelaşi timp, manifestarea fiinţei sale interioare. Este foarte important de cunoscut ansamblul de elemente ce formează aspectul sub care se prezintă fiinţele angelice în lumea eterică, pentru că este singurul, din punctul de vedere al înţelegerii omeneşti, care poate arunca o lumină clarificatoare asupra structurii cosmosului.

Fiecare om, înainte de a se încarna în lumea materială, a cunoscut în mod direct toate fiinţele angelice. Desigur, în momentul încarnării şi, ulterior, în procesul formării personalităţii terestre, omul a uitat tot ce ştia înainte, dar descrierea, chiar şi sumară, a fiinţelor angelice, în afara rolului de a informa cu privire la aspectul lor exterior, are şi rolul de a reaminti printr-un proces sufletesc de *anamneză* – de reamintire – modul lor de manifestare.

→ Fiii întunericului

Cea de-a doua categorie de fiinţe angelice este

formată din îngerii rebeli – numiţi Dree. Aceste fiinţe sunt cele care, la un moment dat al evoluţiei cosmice, într-un trecut ce se pierde în negura timpului (dar nu şi a uitării), s-au opus planului cosmic de evoluţie instituit de Dumnezeu.

În acele timpuri îndepărtate, pe când planeta materială Pământul nu era încă formată, una dintre cele mai importante fiinţe îngereşti, un Heruvim strălucitor, frumos şi puternic, s-a opus planului cosmic instituit de Dumnezeu. Prin actul său, acest Heruvim strălucitor – numit Sideral, Lucifer sau Lux – a introdus în lume un element care nu exista mai înainte: orgoliul.

Lucifer a dorit să schimbe cursul istoriei lumii şi, într-un fel, l-a schimbat, însă nu în sensul pe care l-a voit iniţial. Intervenţia ulterioară a Domnului Lumilor a făcut ca planul său de mărire să se prăbuşească. Rezultatul rebeliunii sale a fost apariţia dezordinii în cosmos.

Lucifer a fost urmat de multe alte fiinţe angelice şi spirite ale naturii. În momentul rebeliunii, tuturor fiinţelor rebele li s-a modificat culoarea ochilor: din luminoşi, ochii lor au devenit complet negri. În lumea eterică se spune că, în momentul rebeliunii, acestor fiinţe îngereşti li s-au întunecat ochii şi nu l-au mai văzut pe Dumnezeu: ele nu mai pot vedea Adevărul. Adevărul este Dumnezeu.

Toate fiinţele luciferice se manifestă în lumea eterică, în vederea îndeplinirii unor scopuri, dar nu locuiesc permanent în lumea eterică. Actualmente, fiinţele luciferice conduse de Lucifer îşi au reşedinţa în locuinţa / lumea / sfera luciferică, care este diferită de lumea eterică. Lumea luciferică este o sferă cosmică formată din cinci subplanuri cuantice.

Dacă Fiii Luminii *coboară* în lumea eterică pentru îndeplinirea unor misiuni, Fiii întunericului de sub conducerea lui Lucifer *urcă* în lumea eterică, din locuinţele

lor luciferice.

Lucifer nu se manifestă în lumea eterică, dar se manifestă fiinţele liiciferice subordonate, care sunt foarte dornice să comunice cu oamenii şi, mai ales, să promită… bogăţii şi plăceri nesfârşite. În cazul în care oamenii nu ascultă de amăgirile lor, caută prin orice mijloace să îi împiedice în acţiunile pe care le întreprind. Tradiţia populară îi denumeşte prin termenul de „draci”.

→ Fiinţa răului absolut a

Fiinţele luciferice nu sunt singurele exponente ale răului din cosmos. Cu mult înainte de răzvrătirea lui Lucifer, cosmosul a fost zguduit de rebeliunea celor două înalte fiinţe îngereşti lipsite de formă umanoidă. Cele două fiinţe îngereşti, denumite Hallshithan sau Shaitan (considerate a fi una singură), făceau parte din cei 21 de îngeri Puri ai Temeliei, care – după cum afirmă fiinţele din lumea eterică – susţin cosmosul. Revolta lor a fost urmată de o întreagă pleiadă de îngeri subordonaţi.

Fiinţa shaitanică se poate manifesta sub multiple înfăţişări, în diferite forme şi ipostaze – unele umanoide, altele neumanoide. În interiorul unei singure apariţii shaitanice pare a se manifesta o mulţime de fiinţe distincte, care vociferează pe multiple voci şi tonalităţii – ca şi cum o armată de fiinţe s-ar strânge sub aparenţa unei singure forme.

Fiinţa shaitanică se manifestă foarte rar în formă umanoidă, iar când se manifestă, are înfăţişarea unei femei de o frumuseţe tulburătoare. Cel mai adesea se manifestă sub forma unui şarpe (balaur) imens.

Fiinţele shaitanice nu trebuie confundate cu Fiii întunericului. Oricum, trebuie specificat faptul că fiinţelor luciferice le este frică de cele shaitanice. Dacă fiinţele luciferice doresc distrugerea oamenilor care nu le împărtăşesc „ideologia”, fiinţele shaitanice doresc

distrugerea integrală a cosmosului – a tot ce are formă. Hallshithan doreşte distrugerea tuturor formelor din cosmos, pentru a fi la fel ca la început – când încă nu se revoltase.

Prin Hallshithan au fost introduse în cosmos elemente care nu figurau în programul iniţial al creaţiei lumilor. Heruvimul strălucitor, Shideral, Lucifer sau Lux a căzut, el însuşi, sub influenţa malefică a lui Hallshithan.

Din fericire, sub niciuna din ipostaze, Hallshithan nu poate fi întâlnit prea des în lumea eterică. El este ţinut nu numai în afara lumii eterice, ci şi în afara Terrei aurica de cupola protectoare formată la începutul celui de-al patrulea ciclu, prin Puterea lui Dumnezeu. Singurii care pot să-i facă o breşă în „sistemul de securitate" al Terrei aurica sunt doar acei oameni total dezaxaţi, care fac ritualuri de magie neagră, prin care îl invocă direct. Hallshithan nu poate pătrunde în Terra aurica decă dacă este invitat prin ritualuri.

Când Hallshithan reuşeşte să facă o breşă în cosmos, se aliază toţi oamenii şi toţi îngerii pentru a-l alunga dincolo de bariera protectoare. Adesea, la efortul comun participă şi… fiinţele luciferice!!!

În definitiv, este ameninţată şi existenţa lor. Oricum, fiinţele luciferice se ţin departe de cele shaitanice, pe care nu le înţeleg şi de care se tem.

→ Spiritele naturii

A doua mare categorie de cetăţeni ai cosmosului este formată din spiritele naturii. Spiritele naturii nu trebuie confundate cu îngerii: nu sunt îngeri şi nu vor deveni vreodată. Rolul spiritelor naturii este legat exclusiv de natură.

De fapt, în lumea eterică, aceste fiinţe poartă numele de „suflete ale naturii" – în sensul că sunt sufletul naturii. Tot în lumea eterică, spiritele naturii mai sunt numite Legi

ale naturii. Numele lor din lumea eterică este Zaurdari – locuitori ai Zaurdariei (Zaurdaria este numele dat lumii eterice de spiritele naturii înseşi; uneori, prin Zaurdaria este desemnat Edenului eteric, locul creaţiei primilor oameni).

Natura este animată, are un suflet, iar esenţa acestui suflet este formată din Zaurdari – fiinţele care au grijă de ea. Noi păstrăm denumirea de spirite ale naturii doar datorită unei tradiţii străvechi, perpetuate în lumea oamenilor.

Spiritele naturii sunt sufletul naturii, în sensul că se îngrijesc de tot ce înseamnă natură în lumea materială – de la apă, aer sau pământ la formele de relief, la vegetaţie, la ploaie, zăpadă, grindină etc. Dacă nu ar exista spiritele naturii, care să lucreze în folosul tuturor, Pământul ar semăna cu solul lunar sau cu solul marţian. Pe corpurile cereşti învecinate nu există viaţă, intru că nu există spirite ale naturii care să le ocrotească şi care să se exprime prin ele.

Numărul spiritelor naturii este imens: miliarde şi miliarde de spirite ale naturii, structurate într-o ierarhie impresionantă. Spiritele naturii sunt împărţite în naţiuni – termen folosit adesea în lumea eterică. În mare, pentru înţelegerea omenească, se poate spune că spiritele naturii pot fi împărţite în mai multe categorii, în funcţie de elementul în care se manifestă: pământ, apă, ploaie, zăpadă, vânt, foc, aer, vegetaţie, munte, câmpie etc.

Toate spiritele naturii au formă umanoidă, asemănătoare cu cea a fiinţelor îngereşti. Corpul lor este format din lumină, iar spiritul (steaua) este situat la nivelul gâtului, puţin sub mărul lui Adam (echivalentul mărului lui Adam la oamenii întrupaţi). Unele spiritele ale naturii au înfăţişare preponderent masculină, iar altele au înfăţişare preponderent feminină. Cel mai adesea, înălţimea

spiritelor naturii nu depăşeşte un metru, deşi uneori se pot înfăţişa şi cu statura unor adulţi, de aproape doi metri. În cea mai mare parte a cazurilor, spiritele naturii au înfăţişarea unor copii jucăuşi şi poznaşi.

Este foarte interesant faptul că spiritele naturii îşi pot modifica înfăţişarea în timpul „serviciului" – adică în timpul exercitării atribuţiilor. În funcţie de domeniul de activitate şi de atribuţiile pe care le au, forma de manifestare a spiritelor naturii suferă o metamorfoză impresionantă: peste trupul lor de lumină se suprapune o altă imagine, legată de elementul în care se manifestă. De exemplu, spiritele naturii de zăpadă par a fi alcătuite de zăpadă, cele de foc par a fi alcătuite din foc, cele de apă par a fi alcătuite din apă, cele de vegetaţie par a lua forma copacului sau a formei de vegetaţie pe care o îngrijesc. Acele spirite ale naturii care se îngrijesc de animale, pot împrumuta anumite particularităţi animaliere, care se contopesc cu forma umanoidă.

Când îşi termină activitatea, în rarele lor momente de repaus, spiritele naturii revin la înfăţişarea lor iniţială, ce pare să le placă cel mai mult, la fel ca acei oameni din lumea materială care îşi schimbă veşmintele dn timpul orelor de muncă – militari, poliţişti, pompieri, scafandri, astronauţi etc.

Totuşi, înfăţişările adesea bizare ale spiritelor naturii nu trebuie să înşele pe nimeni. Spiritele naturii sunt fiinţe foarte vechi şi foarte puternice, fără de care natura nu ar putea exista. Spiritele naturii acţionează atât în formă umanoidă, că şi în formă neumanoidă.

Ca formă umanoidă, spiritele naturii se pot multiplica instantaneu şi pot fi observate în foarte multe ipostaze. De exemplu, spiritul naturii care are în îngrijire o pădurice poate fi observat simultan în multe ipostaze. Când se deplasează, poate merge înainte şi înapoi, fără a se

întoarce. Când se deplasează înapoi, merge cu spatele, cu mare viteză.

Adesea, spiritele naturii se manifestă fără formă umanoidă – ca energii. Astfel, un spirit al naturii se poate manifesta sub forma unui imens abur eteric. De exemplu, spiritul unui lac – care ocroteşte acel lac – se poate manifesta ca un abur eteric ce învăluie lacul respectiv, fiind simultan vizibil şi sub forma umanoidă a unei făpturi diafane – denumită de tradiţia populară silfă sau silfidă.

La fel ca şi îngerii, spiritele naturii sunt de două categorii. Prima categorie este formată din spiritele naturii care respectă Ordinea cosmică, fidele planului lui Dumnezeu – cele despre care a fost vorba anterior. A doua categorie este formată din spiritele naturii care s-au revoltat împotriva Planului lui Dumnezeu. Unele dintre ele l-au urmat pe Hallshithan, în revolta petrecută în primul ciclu cosmic, iar altele l-au urmat pe Lucifer, în revolta petrecută în cel de-al doilea ciclu.

Toate spiritele naturii care s-au revoltat, au ochii negri, precum fiinţele îngereşti rebele. Numele spiritelor naturii care s-au revoltat este Lorehh. Tradiţia populară îi numeşte demoni. Aşadar, din acest punct de vedere, chiar dacă în limbajul curent pot semnifica acelaşi lucru, demonii sunt diferiţi de draci; demonii sunt Lorehh, spiritele naturii rebele, iar dracii sunt fiinţele îngereşti rebele, Dree.

Toate spiritele naturii rebele Lorehh – demonii cu ochii negri – au fost iniţial în slujba cosmosului şi se comportau la fel ca şi spiritele naturii care respectă Ordinea cosmică instituită de Dumnezeu – Zaurdarii. În urma revoltei, Lorehh şi-au schimbat orientarea „ideologică” şi de atunci acţionează în sensul distrugerii naturii – habitatul tuturor fiinţelor.

Zaurdarii, spiritele naturii care respectă Ordinea

cosmică se manifestă *„în tot ce este viu şi nu a murit încă”*. Când un element al naturii moare, Zaurdarii se retrag, iar locul lor este luat de Lorehh.

Lorehh sunt aducătorii morţii: prin acţiunile lor distructive, Lorehh transformă o apă curgătoare într-o baltă urât mirositoare, o cişmea cu apă cristalină într-o cişmea cu apă nepotabilă, un pom fructifer într-un ciot. Lorehh aduc miasmele nefaste, bolile contagioase în lumea vegetală, animală sau omenească. Sub acţiunea lor, vegetaţia aducătoare de hrană s-a transformat în vegetaţie stearpă, animalele bune s-au transformat în animale de pradă sau dăunătoare, iar oamenii buni s-au transformat în oameni răi – dispuşi oricând să distrugă vegetaţia sau speciile de animale, în folosul propriu, spre propria lor îmbogăţire, care, cel mai adesea, este efemeră.

La nivel uman, influenţa Lorehh este extrem de distructivă, fiind legată de exacerbarea sexualităţii. Cândva, în vechime, Lorehh erau considerate „zeităţi” ale fertilităţii şi ale sexualităţii, iar sub oblăduirea lor aveau loc ritualuri orgiastice.

Astăzi, când venerarea „zeităţilor” fiertitilităţii şi sexualităţii a fost stopată, iar ritualurile orgiastice au încetat, Lorehh desfăşoară aceleaşi activităţi prin alte forme. Principala lor activitate distructivă a rămas legată, pe de-o parte de distrugerea naturii şi, de cealaltă parte prin exacerbarea sexualităţii, prin „ritualurile” moderne ale societăţii de consum, în care totul se vinde şi se cumpără.

→ Chipul Domnesc

A treia categorie ontologică de cetăţeni ai cosmosului este formată din oameni. Oamenii reprezintă un regn diferit de cel al îngerilor şi de cel al spiritelor naturii.

Omul – ca specie materială – nu a apărut ca rezultat al combinării unor atomi materiali, nici datorită

hazardului, legilor oarbe ale naturii ori fructificării unei şanse dintr-un miliard.

Omul nu se trage din maimuţă, dar nici maimuţa din om. Nu se trag din neamul maimuţelor nici măcar acei oameni care afirmă că se trag din antropoide. De altfel, diferenţele dintre oameni şi maimuţele antropoide sunt evidente chiar şi în urma cercetării structurii codului genetic ale ambelor specii. O simplă asemănare de formă umanoidă nu poate demonstra înrudirea. Parafrazând vorba de duh a unui contemporan, este ca şi cum am conveni că există o relaţie de înrudire între o cămilă şi o arahidă, doar pentru simplul fapt că ambele prezintă umflături.

Omul nu are nimic în comun cu nicio specie de animale care există astăzi pe Terra. Asemănarea de formă umanoidă dintre oameni şi maimuţele antropoide nu trebuie să înşele pe nimeni. Forma umanoidă este universală – o au îngerii, spiritele naturii, oamenii.

Ipotezele luate în discuţie ar putea fi viabile doar în cazul în care înţelegerea fiinţei omului ar fi redusă la analiza trupului material. Evident, omul este, înainte de toate, un spirit, iar istoria sa nu începe odată cu naşterea în lumea materială, după cum nu se termină la moarte.

Omul nu a fost clonat nici de extratereştri proveniţi de pe alte planete/sisteme solare/galaxii, pentru simplul motiv că Terra aurica nu a fost vizitată niciodată de fiinţe provenite din exterior. Aceasta nu înseamnă că nu există fiinţe omeneşti care se deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate. Aceste fiinţe omeneşti există, dar nu provin din exteriorul Terrei aurica, ci chiar din interiorul ei. Fiinţele omeneşti care se deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate îşi au domiciliul în Terra aurica, mai precis în lumea eterică, ceea ce înseamnă că sunt de-ale casei, nu extraterestre.

Aceste fiinţe sunt oameni ca şi noi, cei care ne întrupăm periodic în lumea materială, dar nu fac parte din actuala generaţie – a patra generaţie. Marea majoritate fac parte din a treia generaţie, care a trăit pe pământ în ciclul anterior.

Asemănarea de formă trupească cu maimuţele antropoide sau o presupusă clonare realizată de către fiinţe extraterestre nu pot explica ceea ce este fiinţa omului. Omul a fost, este şi va fi om – o categorie ontologică distinctă de cetăţeni ai cosmosului.

Omul a fost creat de către Dumnezeu. Omul a fost creat după Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu. Omul este Chip Domnesc. La fel ca şi Dumnezeu, omul are formă umanoidă.

La începuturi, Dumnezeu a creat omul pur şi perfect, după Chipul şi Asemănarea Sa, pentru a-i fi Preot. Omul, Chipul Domnesc, a fost creat pentru a fi Preot al lui Dumnezeu. Ulterior, datorită unor evenimente dramatice, omul a devenit ceea ce este astăzi: o fiinţă care se întrupează periodic în lumea materială.

Apariţia omului a necesitat multe pregătiri prealabile. Într-un fel, se poate spune că omul este sinteza creaţiei. Omul este sinteza cosmosului spiritual – a celor ce sunt fiindcă sunt şi a celor ce nu sunt fiindcă nu sunt.

Ca sinteză a tot ce există, omul este reflectarea cosmosului – este *imago mundi*: toate cerurile şi infernurile şi toate planurile cuantice se reflectă în om, care este sinteza tuturor. Dumnezeu însuşi, care este Unul în Fiinţă şi întreit ca Persoană; binele şi răul; Fiii Luminii (Hemin Bem) şi Fiii întunericului (Dree); spiritele naturii bune (Zaurdarii) şi spiritele naturii rele (Lorehh), precum şi fiinţele shaitanice se reflectă deopotrivă în fiinţa integrală a omului.

→ Ultima „noutate” a creaţiei

Omul este aşadar ultima „noutate” a creaţiei lui Dumnezeu – ultima atât ca succesiune, cât şi ca potenţial. Atunci când omul va atinge finele procesului evolutiv, va deveni cea mai desăvârşită fiinţă din cosmos – va deveni Preot al lui Dumnezeu.

Deocamdată, omul încarnat din generaţia actuală nu este decât la început; omul încarnat nu se poate manifesta conştient decât în lumea materială, iar chakrele sale funcţionează doar parţial. În prezent, omul nu are nicio chakră activată complet.

Spre comparaţie, se poate spune că fiinţele îngereşti au deocamdată patru chakre activate, ceea ce le permite să se manifeste simultan – şi aici redăm exact expresia folosită în lumea eterică – *„în patru lumi, în patru timpuri şi în patru perioade”* Actualmente, doar Iisus Hristos se manifestă simultan în şapte locuri, în şapte perioade, în şapte timpuri.

În lumea eterică se mai afirmă că, înaintea rebeliunii, Lucifer a fost singura fiinţă îngerească din ierarhia de atunci a Fiilor Flăcării care avea cinci chakre activate, ceea ce înseamnă că se putea manifesta simultan în *„cinci lumi, cinci timpuri şi cinci perioade”*. Înaintea rebeliunii, Lucifer putea să vadă Faţa lui Dumnezeu. După rebeliune, i-a fost luată această putere, iar legăturile sale cu Cel Preaînalt s-au întrerupt.

Fiinţele din lumea eterică spun că primul om „programat” să atingi, desăvârşirea şi să atingă performanţa de a se manifesta simultan în *„şase lumi, şase perioade şi şase timpuri”*, adică să aibă activate şase chakre (din şapte posibile), a fost „Cel Alb” – Shantiah. Datorită faptului că s-a răzvrătit şi nu a mai ascultat de poruncile Celui Preaînalt, Shantiah nu a reuşit să acceadă la această performanţă”. *Sufletul lui Shantiah a murit timpuriu”*, spun spiritele naturii. Eşecul lui Shantiah

constituie păcatul originar, datorită căruia, actualmente, întreaga umanitate se află pe drumul pe care se află.

În virtutea planului evolutiv instituit de către Dumnezeu, oamenii trebuie să depăşească păcatul originar – faza în care Shantiah, primul om, s-a poticnit în traiectul său evolutiv – şi să-şi activeze toate cele şase chakre (din şapte posibile), pentru a fiinţa simultan în cele şase locuri (planuri cuantice), şase perioade şi şase timpuri (unităţi îngereşti de măsurare a timpului). În final, omul va trebui să-şi activeze şi a şaptea chakră. Doar astfel, fiinţa omenească va putea atinge desăvârşirea sau, pentru a folosi expresia folosită în lumea eterică, va deveni Preot al Dumnezeului Celui Viu.

Atunci când va atinge finele procesului evolutiv, omul va stăpâni universul atât temporal – va fiinţa simultan în toate cele şapte perioade, cicluri, ere sau epoci –, cât şi spaţial, în toate cele şapte lumi / sfere / locuinţe. Prin activarea celei de-a şaptea chakre, omul va deveni contemporan cu Dumnezeu şi va locui în aceeaşi Locuinţă cu El – va fiinţa în Timpul lui Dumnezeu, care este Eternitatea.

Eşecul lui Shantiah – păcatul originar – a declanşat o reacţie în lanţ. În lumea eterică se spune că, *„atunci când a fost creat omul (primul om), o parte din fiinţele îngereşti au (între) văzut capacităţile pe care le va (putea) atinge în momentul în care va deveni desăvârşit, înţelegând implicit şi faptul că vor fi depăşite ca putere, s-au împotrivit dorinţei lui* Dumnezeu, HAUTI, *Marele Tată, Creatorul lumii”*, considerând că li s-a făcut o nedreptate.

În acel moment s-a pornit *„marea sfadă între Fiii Flăcării”*. O parte dintre Fiii Flăcării a ales să respecte Planul lui Dumnezeu, iar cealaltă parte s-a opus acestuia. Îngerii care au continuat să respecte Planul lui Dumnezeu sunt Cei drepţi (Hemin Bem), iar cei care nu s-au supus

voinţei lui HAUTI sunt Cei rebeli (Dree), cei pe care îi numim luciferici.

Fiinţele luciferice – Dree –, nu mai respectă poruncile Celui Preaînalt, nesocotind Planul de evoluţie. Cei rebeli nici nu înţeleg omul, neştiind, pur şi simplu, ce este iubirea, iar influenţa lor în lumea oamenilor este motivată doar de elementul pe care-l stăpânesc: intelectul pur, sec, fără niciun fel de altă motivaţie, al cărui corolar este orgoliul. Fiinţele luciferice sunt uimite când întâlnesc în lumea oamenilor un comportament ce are la bază iubirea. Ele par să nu înţeleagă nici multe din trăsăturile de comportament ale oamenilor, în care râsul, bucuria, plânsul, tristeţea şi, bineînţeles, iubirea, determină acţiunile în lumea materială.

ÎNTRE ALFA ŞI OMEGA → Procesul palingeneziei

În cel de-al patrulea ciclu al cosmosului, Terra aurica este structurată în mod diferit de ceea ce exista anterior, în vechile întocmiri.

Chiar de la începutul celui de-al patrulea ciclu, Pământul fizic a fost fost învăluit într-o membrană aurică protectoare, care poate fi situată spaţial, undeva, cam la jumătatea distanţei dintre Lună şi Marte.

Membrana de protecţie este formată dintr-o energie foarte înaltă, care face imposibilă pătrunderea sau ieşirea neautorizată a fiinţelor. Nimeni nu poate intra sau ieşi din Terra aurica, decât cu acordul fiinţelor cosmice diriguitoare.

Chiar la extremitatea membranei protectoare, Terra aurica are două porţi: poarta de intrare – pe care o puntem numi alfa, care este începutul – şi poarta de ieşire, pe care o putem numi omega, întrucât desemnează sfârşitul. Cele două porţi sunt situate chiar la limita exterioară a aurei planetare. Atunci când este cazul şi obţin autorizarea fiinţelor diriguitoare cosmice, spiritele oamenilor ies şi

intră în Terra aurica prin cele două porţi.

Deşi Terra aurica este ca o casă – ea este casa noastră, a tuturor –, nu se comportă precum o casă din lumea materială. Casele din lumea materială au uşi/porţi, care duc „afară” sau „înăuntru”. În schimb, porţile Terrei aurica duc în locuri diferite, în planuri cuantice diferite.

Evident, termenul de poartă este impropriu. Fiecare poartă este, de fapt, o concavitate compusă dintr-o substanţă asemănătoare apei, de culoare verde-albăstruie, ce se formează în orice punct al membranei protectoare ce învăluie Terra aurica. Porţile se formează instantaneu, doar în momentul în care apare necesitatea comunicării cu celelalte planuri cuantice.

Spiritele oamenilor au fost create în afara Terrei aurica, în Lumea fără formă. În momentul în care un spirit omenesc vine direct din Lumea fără formă, trebuie să pătrundă prin poarta de intrare alfa. Pătrunzând prin poarta de intrare, spiritul omului începe procesul palingeneziei (*palingenesia*: renaşterea perpetuă, ciclică, a tuturor fiinţelor). Circuitul palingenziei, ce presupune alternanţa viaţă-moarte-renaştere, se desfăşoară permanent şi se va desfăşura atâta timp că va exista Terra aurica. Poarta de intrare este începutul, iar poarta de ieşire este sfârşitul procesului palingeneziei. Dincolo de poarta de intrare se întrevede o negură străluminată de fulgere.

Atunci când pătrunde prin poarta de intrare, spiritul omului are senzaţia că trece printr-un vagin. Când spiritul omului pătrunde prin poarta de intrare alfa, percepe o senzaţie de senzualitate profundă, resimte feminitatea absolută care există în starea sa cea mai pură. Poarta alfa conţine o senzualitate aţă de adâncă, încât creează senzaţia că toată senzualitatea s-a concentrat într-un singur punct al cosmosului. Este ca şi cum, în acel punct al

cosmosului, s-a focalizat senzualitatea tuturor femeilor care au trăit vreodată în lume, care trăiesc şi care vor trăi în viitor. „Eternul feminin” este, într-un fel, concretizat în substanţa fluidă albastru-verzuie a porţii de intrare alfa.

A doua poartă a Terrei aurica este poarta de ieşire omega. Prin această poartă, pleacă spiritele care au parcurs circuitul palingeneziei în Terra aurica. Dar, precum poarta de intrare alfa pare a fi concentrarea feminităţii absolute, poarta de ieşire omega exprimă perfecţiunea masculină. Senzaţia generată de poarta de ieşire omega nu are nimic sexual. Ea se aseamănă mai degrabă cu dragostea tatălui pentru copil, cu prietenia sau cu camaraderia.

Spiritul omenesc va trece prin poarta de ieşire omega abia după ce îşi va încheia periplul prin aura pământului. Dincolo de această poartă există un ocean întins de lumină.

→ Şaptesprezece pentru eternitate

Imediat după ce pătrund prin poarta de intrare alfa, spiritele oamenilor se „înveşmântează” în corpuri duh. Din acel moment, se poate spune că spiritele omeneşti se manifestă în formă umanoidă.

Ca formă umanoidă, toate corpurile duh ale oamenilor au fost create în mod direct de către Dumnezeu, după Chipul şi Asemănarea Sa.

Fiinţele din lumea eterică afirmă că Dumnezeu a creat corpurile duh ale oamenilor în serii de către 17. Cu alte cuvinte, spiritele oamenilor au venit în formă (de corpuri duh) în grupuri de câte 17. *Formele* corpurilor duh au fost realizate de către Dumnezeu prin intermediul îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă), sau, după cum sunt numiţi în lumea eterică, îngeri ai realităţii formei.

Principiul creaţiei *formelor* de corpuri duh în serii de

câte 17 poate fi asemănat întrucâtva cu producţia unei maşini de ţesut din lumea materială, care poate realiza doar serii de câte 17 exemplare dintr-un produs. Fireşte, ea poate realiza produse la infinit, dar aceste produse sunt fabricate doar în serii de câte 17.

Există însă o deosebire fundamentală în cazul creaţiei divine, realizată prin intermediul îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă): fiecare dintre cele 17 forme de corp duh este unică. Fiecare om este unic: fiecare spirit este unic, fiecare corp duh este unic, fiecare suflet este unic, fiecare trup material este unic, fiecare amprentă a mâinilor omeneşti este unică. Între cei 17 nu există nicio legătură de rudenie energetică sau spirituală. Cu toate acestea, cei 17 sunt gemeni, creaţi pentru eternitate.

S-ar putea spune că Dumnezeu a trimis în lume spirite unicat create de El însuşi, iar prin Îngerii Puri ai Temeliei, le-a fabricat *forme* unicat, în serii de câte 17. De-a lungul paligeneziei cosmice între poarta alfa şi poarta omega, fiecare dintre cei 17 evoluează independent, ca individualitate unică.

Totuşi, între *forma* corpurilor duh ale celor 17 gemeni-unicităţi au loc influxuri energetice după principiul vaselor comunicante.

Aceste influxuri energetice nu se produc, repetăm, între spiritele ori între corpurile lor duh ale celor 17 individualităţi, ci între *forma* corpurilor duh – între *forma de formă* a corpurilor duh (este vorba despre *principiul formei* – forma este doar efectul principiului ce o guvernează).

O individualitate din serie nu-i cunoaşte pe ceilalţi 16, nici măcar în cazul în care este decorporat şi se află în lumea de dincolo. De-a lungul palingeneziei prin Terra aurica, fiecare dintre cei 17 gemeni îşi urmează traseul individual: la un moment dat, unii se pot afla în planul fizic,

alţii în lumea de dincolo, alţii în iad etc. Ei evoluează individual, în funcţie de meritele personale.

Deşi au început împreună palingenezia cosmică, cei 17 gemeni unicat pot fi – şi, cel mai adesea, sunt – inegali din punct de vedere evolutiv. Unii au fost mai vrednici, au învăţat mai rapid, alţii au fost mai comozi şi au rămas în urmă. Cu toţii urmează însă procesul evolutiv: *şcoala vieţii* ce se desfăşoară neîncetat în Terra aurica.

→ Şcoala vieţii

În esenţă, şcoala vieţii presupune un lung proces evolutiv, de-a lungul căruia oamenii trebuie să depăşească faza în care Shantiah s-a poticnit. Acest proces evolutiv îndelungat poate fi definit, după expresia folosită de Îngerul Gabriel, *„munca omului* de dreapta *învăţătură*, *până la terminarea sa în slavă"*.

În acest scop, toţi oamenii din Terra aurica trebuie să parcurgă procesul palingeneziei, pentru a reuşi să îşi activeze cele şase chakre, ceea ce le va permite să atingă starea lui Shantiah dinainte de săvârşirea păcatul originar. Mai mult decât atât, oamenii vor trebui să îşi activeze şi a şaptea chakră, astfel încât, la sfârşitul traiectului evolutiv, să se poată manifesta simultan în şapte lumi, în şapte timpuri şi în şapte perioade. Doar astfel, oamenii pot deveni Preoţi ai lui Dumnezeu.

În actualul ciclu cosmic, procesul evolutiv se desfăşoară între cele două porţi ale Terrei aurica: poarta de intrare alfa şi poarta de ieşire omega. *„Munca omului de dreapta învăţătură*, *până la terminarea sa în slavă „*se petrece neîncetat, atât în timpul stării de veghe, că şi în timpul somnului, în ceea ce noi numim vis; atât în timpul vieţii încarnate în lumea materială, cât şi în perioada cuprinsă între moarte şi o nouă naştere.

Oamenii trebuie să parcurgă procesul evolutiv prin întrupări repetate în lumea materială, de-a lungul

procesului căruia i-am dat numele de palingenezie. Palingenezia presupune pătrunderea spiritelor oamenilor în Terra aurica, prin poarta de intrare alfa, dobândirea unui trup luminos de formă umanoidă, corpul duh, întruparea în lumea materială, moartea fizică, existenţa în lumea de dincolo şi reîntruparea în lumea materială. Astfel, omul este un pelerin etern, care parcurge un traiect evolutiv necesar, atât în lumea materială, că şi pe celelalte paliere ale Terrei aurica.

Totuşi, oamenii nu se pot încarna în fiinţe inferioare – de exemplu, în animale –, aşa cum s-a spus uneori. Ideea că un spirit de om se poate reîntrupa într-un organism animal este o aberaţie ieşită din noaptea raţiunii. Nu există nicio compatibilitate energetică, aurică şi spirituală între o fiinţă omenească, creată de către Dumnezeu după Chipul şi Asemănarea Sa şi animale sau plante.

Şcoala vieţii se desfăşoară cu acordul Marelui Tată, Dumnezeu. La rândul lor, Fiii Flăcării – Hemin Bem, Cei Drepţi –, au venit în ajutorul oamenilor. Tot în acest scop, atunci când traiectul evolutiv a fost grav perturbat, a trebuit să se întrupeze Cineva care să devină noul Adam şi să răscumpere păcatul originar. Noul Adam este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singura fiinţă din cosmos capabilă să se manifeste *„în şapte lumi, şapte timpuri şi şapte perioade”*.

Din punctul de vedere al procesului palingeneziei oamenilor, supraveghetorul şcolii evolutive din Terra aurica este Îngerul Gabriel.

Îngerul Gabriel este Primul Veghetor al tuturor fiinţelor omeneşti din Terra aurica. Îngerul Gabriel deţine Cheile Puterii; fără ştirea lui nu se poate pătrunde prin porţile de intrare şi de ieşire în/din Terra aurica.

Planul evolutiv este stabilit pe baza legilor cosmice – Ordinea cosmică. Pentru a duce la îndeplinire Planul lui

Dumnezeu, Îngerul Gabriel este ajutat de întreaga ierarhie a Fiilor Luminii, care pot fi consideraţi ca fiind sinonimi „profesorilor” şi personalului administrativ, de toate gradele şi categoriile, dintr-o şcoală din lumea noastră.

Ierarhia Fiilor Luminii este structurată într-o vastă organigramă cosmică, pe grade şi pe funcţii, în conformitate cu activitatea pe care o desfăşoară în folosul oamenilor. Într-un fel, se poate spune că organigrama cosmică a Fiilor Luminii nu este diferită de cea care poate fi întâlnită în instituţiile din lumea materială; organizarea din lumea materială este doar o copie imperfectă a organizării care există în planurile ortoexistenţiale ale aurei terestre. *Ceea ce este sus este jos şi ceea ce este jos este sus*. Prin urmare, comparaţia dintre modul de desfăşurare a evoluţiei în Terra aurica şi lecţiile dintr-o şcoală din lumea materială nu este forţată, întrucât lumea materială reflectă, chiar dacă, doar într-un mod imperfect, ceea ce există în cosmosul spiritual.

Mulţi oameni cred că „dincolo” există condiţii diferite de cele de aici sau că ei înşişi vor fi cu totul altfel decât se prezintă în planul material, ceea ce este departe de adevăr. Există, într-adevăr, condiţii diferite „dincolo”, dar, în general, există aceleaşi *patternuri* sau modele arhetipale. Omul are o părere prea bună despre sine dacă îşi închipuie că a creat, de-a lungul veacurilor, ceva care să nu fi existat anterior în palierele ortoexistenţiale ale cosmosului spiritual.

Cândva, omul va înţelege faptul că el singur – ca entitate distinctă – este doar o parte a unui angrenaj foarte vast. Omul fără Dumnezeu nu reprezintă nimic. Omul este, într-adevăr, coroana creaţiei, dar îşi poate merita numele doar în măsura în care se reîntoarce la Dumnezeu.

Activitatea Fiilor Luminii, care duc la îndeplinire Planul lui Dumnezeu, este decisivă pentru evoluţia omului.

Omul n-ar putea exista nici măcar o secundă în lumea materială fără aportul decisiv al fiinţelor angelice diriguitoare. Istoria umanităţii, aşa cum este scrisă în cărţile de istorie, la fel ca şi cunoaşterea cuprinsă în enciclopediile de astăzi, este doar o figură de stil, care ar putea fi amuzantă, dacă n-ar fi atât de păgubitoare omului pentru înţelegerea adevărului despre sine însuşi şi despre lumea în care trăieşte.

Omul – fiecare om în parte – este însoţit şi vegheat permanent, de la naştere la moarte, de dimineaţa până seara şi de seara până dimineaţa, de fiinţe îngereşti care încearcă să-l sprijine în demersurile pe care le întreprinde în scurta sa existenţă din lumea materială. Tot astfel, fără grija necontenită a spiritelor naturii faţă de mediul de care omul îşi bate joc aşa cum vrea, socotindu-se singurul stăpân al naturii şi, deci, pe deplin îndreptăţit să o mutileze, lumea s-ar fi scufundat demult în magma primordială, din care, prin magia înţelepciunii divine, a ieşit cândva. Fără lucrarea extraordinar de complexă a fiinţelor angelice, corpul omenesc n-ar putea subzista nici măcar o secundă, ereditatea ar fi o simplă vorbă în vânt, iar natura în rare trăim, mediul înconjurător şi lumea materială în ansamblul ei n-ar putea exista nici ca realitate virtuală.

O caracteristică importantă a procesului evolutiv uman prin aura terestră, atât în lumea materială cât şi „dincolo”, este aceea că orice eveniment important, orice trecere a unei trepte sau a unei etape evolutive este însoţită de un anumit ceremonial sau ritual.

Naşterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt evenimente importante în cadrul cărora omului i se fac anumite ceremonii sau ritualuri de către fiinţele îngereşti. Aceste ceremonii se desfăşoară în lumea eterică, alături de omul în cauză, indiferent dacă

acesta doarme sau se află în stare de veghe. De asemenea, trecerea unei etape evolutive în timpul existenţei încarnate este marcată printr-o ceremonie sau printr-un ritual. Într-un fel, se poate spune că ceremoniile la care participă omul în existenţa cotidiană – aniversări onomastice, primirea unor diplome, medalii, însemne, absolvirea unor cursuri ori a unor şcoli etc – nu sunt decât reflectarea terestră a ceremoniilor ce au loc în lumea eterică. Toate ceremoniile care se fac în planul eteric lasă anumite urme la nivelul aurei umane. După fiecare ritual se imprimă pe aura omului un anumit semn – sigiliu, pecete, siglă etc.

Fireşte, fiinţele luciferice, Dree, se opun Planului lui Dumnezeu şi încearcă, pe toate căile, să zădărnicească evoluţia omului. Dree au „inventat” un alt plan pentru om, pe care încearcă să-l ducă la îndeplinire prin toate mijloacele de care dispun.

→ Ceremonia de intrare prin poarta alfa

Prima ceremonie care se face unui spirit omenesc este ceremonia de intrare prin poarta alfa. Forma în care pătrunde spiritul prin poarta de intrare este forma ovoidală. Aceeaşi formă o are şi în momentul în care părăseşte aura terestră şi pleacă prin poarta de ieşire.

Ca formă vizibilă atât în planurile superioare, că şi în lumea materială, spiritul nu se modifică. La omul încarnat, spiritul este centrat în mijlocul pieptului, undeva în zona în care se află chakra anahata.

Spiritul care pătrunde, prin poarta alfa, la şcoala vieţii este, oarecum, inconştient. El este pur, primordial, nemurdărit de păcat. Întrucâtva, el este asemănător Creatorului – este esenţă din esenţa Sa, trup din Trupul Său de Lumină. Este aidoma Celui care l-a creat.

Imediat după ce este adus prin poarta de intrare, în prezenţa lui Dumnezeu Tatăl, are loc cea dintâi ceremonie la care participă spiritul omului: ceremonia de construire a

corpului duh. La ceremonie participă Iisus Hristos, Îngerul Gabriel precum şi alte câteva fiinţe îngereşti. În cadrul ceremoniei, spiritului i se conferă sau, mai precis, i se construieşte un corp duh. În acest moment incipient al palingeneziei în Terra aurica, corpul duh are culoarea metalului topit.

Corpul duh este „trupul” aurei planetare. Spiritul va locui în corpul duh, atâta timp cât va rămâne în Terra aurica. Abia în momentul în care va părăsi Terra aurica prin poarta omega, omul va dezbrăca acest corp, pentru a redeveni spirit.

După ceremonia construirii corpului duh, chiar înaintea primei întrupări, omul este supus unei alte ceremonii importante – ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei. Între cele două ceremonii se scurge o perioadă foarte scurtă de timp.

Ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei se desfăşoară cam în felul următor. Îngerul Gabriel ţine mâinile căuş, iar omul – mai precis spus, corpul său duh – se aşază, plutind, undeva deasupra mâinilor sale. Treptat, corpul duh începe să pulseze, emiţând un sunet asemănător cu vocile reunite ale unor femei vesele care chicotesc. Imediat după acest moment, trei îngeri întrupători pun în jurul corpului duh trei hexagoane făcute din lumină, care încep să se rotească.

Hexagoanele par a pluti în aer, rotindu-se cu viteze inegale, în direcţii diferite: primul hexagon, situat cam în dreptul capului, se roteşte spre dreapta, cel de la mijloc se roteşte spre stânga, iar cel de jos stă pe loc. Cu cât hexagoanele se rotesc mai repede, cu atât corpul duh începe să pulseze mai tare, ca şi cum s-ar încinge. Treptat, din culoarea metalului topit, corpul duh al omului dobândeşte culoarea maronie, culoare cu care, de altfel, se va încarna pentru prima oară în lumea materială.

În momentul în care se încheie ceremonia, omul începe circuitul palingenziei, ce presupune alternanţa viaţă/moarte/renaştere. Totodată, primeşte şi dezlegarea de a se încarna în lumea materială. Imediat după ceremonie, omul începe efectiv ciclul încarnărilor în lumea materială.

Prima încarnare a unui om în lumea materială este de foarte scurtă durată, rolul ei fiind ca omul să ia contact cu planul fizic. Uneori, fătul nici nu atinge două săptămâni de viaţă. El ia contact direct cu mediul terestru şi abia după aceea, după ce moare în trup fizic, poate merge în lumea astrală, unde va aştepta până ce i se va pregăti o nouă încarnare, atunci când se împlineşte sorocul potrivit calculelor cosmice.

La începutul pelerinajului prin aura Terrei, în şcoala vieţii, corpul duh are culoarea metalului topit – culoarea aramei topite, aşa cum poate fi observată în marile laminoare. Chiar în momentul primei încarnări, culoarea aramei topite se transformă în maroniu.

De-a lungul încarnărilor succesive, corpul duh al omului evoluează, iar culorile sale devin din ce în ce mai elevate, urmând întrucâtva gama cromatică a spectrului solar: maroniul se schimbă în roşu – de la roşu-maroniu la roşu aprins –, apoi în portocaliu, trece prin portocaliul de toate nuanţele, apoi se transformă în galben, cu nuanţele sale, în auriu, apoi în albastru, în sfârşit, în ultima fază a procesului evolutiv în Terra aurica, corpul duh dobândeşte culoarea albă (argintie) – de la albul pal la argintiul imaculat. Spiritele omeneşti, al căror corp duh dobândesc culoarea argintie strălucitoare de-a lungul nenumăratelor încarnări în lumea fizică, îşi încheie trecerea prin şcoala vieţii.

Astfel, după zeci de încarnări în lumea materială, după o lungă perioadă petrecută pe diferite paliere ale

Terrei aurica, va veni timpul pentru ca fiinţa omenească să părăsească lumea noastră.

După ultima încarnare terestră, oamenii al căror corp duh a căpătat culoarea argintie strălucitoare nu se mai întorc în lumea astrală, ci, imediat după moartea fizică, se prezintă în faţa Îngerului Gabriel şi a lui Iisus Hristos, apoi în faţa lui HAUTI, în palierul cel mai înalt al Terrei aurica, acolo unde participă la ultima ceremonie – „ceremonia de absolvire”.

După această ultimă ceremonie, spiritul omului se va elibera de forma umanoidă a corpului duh şi va părăsi pentru totdeauna Terra aurica prin poarta omega. Există şi oameni care nu părăsesc Terra aurica. Ei rămân pe nivelurile superioare ale aurei terestre, devenind îndrumători ai fraţilor lor din clasele mai mici.

PĂTRUNDEREA PRIN POARTA VIEŢII

→ Structurile aurice ale omului

Fiinţa întrupată a omului este formată din mai multe structuri aurice. Toate structurile aurice care formează fiinţa omenească întrupată pot fi împărţite în mai multe categorii.

Prima categorie de elemente formează *individualitatea* nemuritoare a omului, fiind compusă din spirit, învelişul spiritului, corpul cauzal al spiritului, linia divină şi corpul duh. Tot în această categorie intră inima aurică şi banda de lumină din jurul capului (care ţin de planul cuantic al corpului duh).

A doua categorie de elemente formează *personalitatea*, compusă la rândul ei din ansamblul sufletului – steaua sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei.

A treia categorie este formată din *trupul material* – care este un element de sine stătător.

A patra categorie este formată din *corpurile aurice*

derivatecorpul eteric, corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv sau inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual.

A cincea categorie este formată din *corpurile aurice* auxiliarenoul corp eteric şi corpul haric al plaselor mesianice.

Spiritul este un înveliş sferic nu mai mare decât o minge de ping pong, foarte strălucitor, situat în centrul fiinţei umane, undeva în regiunea pieptului. *Învelişul spiritului* este ca o membrană energetică foarte subţire, care înveleşte spiritul. La rândul său, *corpul cauzal*, care are forma unei sfere ce cuprinde învelişul spiritului şi spiritul însuşi, este depozitarul memoriei ancestrale a omului.

Corpul duh este corpul diafan de lumină, purtător al spiritului de la prima încarnare în Terra aurica până la ultima. Corpul duh este învelişul de formă umanoidă al omului aţă în lumea materială, că şi în lumea spirituală, după moarte.

Linia Divină se prezintă ca o linie laser extrem de strălucitoare; ea coboară de undeva din înalt, trece prin centrul spiritului şi, implicit, prin centrul învelişului spiritului, corpului cauzal şi corpului-duh şi se continuă în pământ. Alături de linia divină mai este vizibilă o linie divină mai veche, care astăzi nu mai are niciun fel de funcţionalitate. Ea pare să fi fost în funcţiune cândva, în trecutul umanităţii.

Sufletul este reflectarea pentru o singură existenţă a corpului duh. Sufletul este format din cinci structuri aurice distincte: steaua sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei.

Steaua sufletului – sufletul propriu-zis – se asemănă cu o stea strălucitoare situată la nivelul laringelui. Corpul cauzal al sufletului are forma unui cocon luminos ce

învăluie steaua sufletului. El este depozitarul amintirilor sufletului din prezenta existenţă sau, pentru a folosi limbajul actual, subconştientul. Corpul sufletului se formează la naştere din steaua sufletului. El se aseamănă cu o fantomă albicioasă, fiind dispus între corpul duh şi corpul eteric. Corpul oglindă al conştienţei se prezintă ca un fel de antenă parabolică ce învăluie întreaga suprafaţă a aurei omului. Corpul flacără al conştiinţei se prezintă ca o flacără aurică ce izvorăşte direct din steaua sufletului, până la o înălţime de aproximativ 20 de centimetri.

Corpul eteric este dublura exactă a corpului material, care conţine contrapartea energetică a tuturor organelor trupului. La nivelul corpului eteric sunt situate nadisurile – canale energetice prin care circulă mai multe tipuri de energii vitale – şi chakrele.

De-a lungul existenţei încarnate a omului, toate aceste structuri aurice de formă umanoidă sunt mai mici decât trupul material.

Corpul material este perceptibil prin organele de simţ fizice. El este învăluit concentric de mai multe structuri aurice care se întind în jurul său până la o distanţă variabilă: corpul emoţional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior şi corpul spiritual.

Corpul emoţional conţine reflectarea emoţiilor primare şi pasiunilor pe timpul existenţei încarnate a omului. El depăşeşte cu aproximativ 10 centimetri limita epidermei.

Corpul astral este extensia aurică, pe timpul vieţii unui om a corpului duh prin intermediul sufletului şi a corpului eteric. Corpul astral conţine reflectarea dorinţelor şi gândurilor de posesiune. El învăluie corpul emoţional ca un halou.

Corpul mental inferior sau corpul gândurilor reflectă intelectualitatea omului: gândurile concrete, legate de

existenţa cotidiană. Mai lat în jurul capului şi mai îngust spre partea inferioară a corpului, corpul mental inferior depăşeşte cu câţiva centimetri corpul astral.

Corpul mental superior reflectă modul în care omul se integrează ordinii naturale şi se simte una cu tot ce există în cosmos. În măsura în care recunoaşte interior că în cosmos toate sunt una, omul ajunge să posede intuiţia drept principal instrument de cunoaştere. Corpul mental superior învăluie ca un halou luminos, de culoare argintie, corpul mental inferior.

Corpul spiritual este o structură aurică ce se întinde concentric în jurul corpului mental superior. El este un corp astral transformat: mărimea sa indică cât din corpul astral a fost transformat prin activitatea umană conştientă şi voluntară. Unitatea de măsură a acestui corp este iubirea.

Corpul eteric superior arată ca o dublură, deocamdată destul de palidă, a corpului eteric. El este, într-un fel, un corp eteric transformat. Totuşi, el pare a fi independent de structura aurică actuală a omului. Într-un viitor îndepărtat, când actualul corp eteric îşi va înceta activitatea, el îi va lua locul, devenind trupul de lumină în care se va manifesta fiinţa umană.

Inima aurică se prezintă clarvederii ca o biluţă care se învârte în jurul omului la nivelul pieptului. În momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice, emite un bip foarte scurt. Ea se află la nivelul cuantic al corpului duh, fiind legată de elementul conştientă.

Banda de lumină din jurul capului conţine 11 steluţe strălucitoare precum o centură de asteroizi în jurul unui sistem solar. Fiecare steluţă emite propria sa luminozitate şi culoare, precum bliţul unui aparat de fotografiat, creând impresia unei benzi continue de lumină.

Corpul haric al plaselor mesianice este format din

două plase distincte, care apar doar în momentul rugăciunii creştine sau al rostirii Numelui lui Iisus Hristos.

→ Întruparea

Înaintea naşterii, omul vine din regiunile lumii spirituale în corpul său diafan de lumină – corpul duh. În centrul pieptului corpului duh se află spiritul. Corpul duh este străbătut de linia divină, ce coboară din înalt, iar de-a lungul acesteia, precum mărgelele pe o aţă, se află dispuse chakrele atribut.

Înaintea fiecărei întrupări a unui om în lumea materială, cu mici variaţiuni, se repetă ceremonia de intrare prin poarta alfa. Această ceremonie se repetă înaintea întrupărilor tuturor oamenilor, indiferent de calitatea (culoarea) corpului lor duh. Oamenii care se întrupează pentru prima oară în lumea materială (care, oricum, în ziua de astăzi, sunt destul de puţini) au corpul duh de culoarea metalului topit, iar oamenii care sunt deja de mult timp în circuitul palingeneziei au culoarea corpului duh în funcţie de nivelul lor evolutiv: portocaliu, galben, auriu etc.

Ceremonia întrupării (care repetă, cu unele variaţiuni, ceremonia de pătrundere prin poarta alfa) are loc când fătul are cel mult patru, cinci luni – în a patra sau a cincea lună de sarcină –, fiind condusă de către Îngerul Gabriel. La ceremonie participă mai multe fiinţe angelice din categoria îngerilor întrupători.

La sfârşitul ceremoniei, îngerii întrupători unesc, printr-un fir de lumină, spiritul şi corpul duh cu trupul din pântecele mamei. După această ceremonie, omul este considerat întrupat în lumea materială. El va sta alături de mamă până la naşterea propriu-zisă.

Tot în acel moment, corpul duh se comprimă brusc. Dacă, în lumea de dincolo, corpul duh al unui om are aproape doi metri, după această ceremonie, acesta se

comprimă până la dimensiunea fizică a fătului. De-a lungul vieţii în lumea materială, corpul duh rămâne mai mic decă trupul material, dar creşte în dimensiuni împreună cu acesta. Imediat după moarte, corpul duh revine la dimensiunile pe care le avea înaintea întrupării.

Chiar în secunda întrupării, unul dintre îngerii întrupători rosteşte următoarele cuvinte în limba akhatakha, limba folosită în lumea eterică: „Sahaam teh, Iemat în ahnii”, în traducere: „Începi să luminezi, tu, care eşti mai bătrân decât toţi Fiii Luminii la un loc”. În această scurtă alocuţiune, îngerul întrupător se referă la spiritul omului, iar nu la corpul duh.

Când vine la întrupare, chipul corpului duh este de-o frumuseţe fără margini, iar ochii au o intensitate impresionantă.

În momentul naşterii în lumea materială, corpul duh închide ochii, semn că se cufundă într-un somn profund. Uneori, de-a lungul vieţii în lumea materială, ochii corpului duh par a fi întredeschişi, la fel ca la oamenii care dorm. Adesea par a avea mişcări oculare – REM: *rapid eys mouvement* –, precum în cazul oamenilor care visează. Doar în unele momente, în care omul trupesc se află în stare de somn profund, corpul duh deschide ochii.

Corpul duh are culoarea palierului astral de unde a venit, care constituie reşedinţa sa de bază. Un corp duh de culoare portocalie provine de pe palierul portocaliu al Terrei aurica, un corp duh galben provine de pe palierul galben, un corp duh auriu provine de pe palierul auriu şi aşa mai departe.

După ceremonia întrupării, pe toată perioada sarcinii, omul centrat în corpul duh stă permanent alături de mamă. Este legat de mamă printr-un fir de lumină şi nu o poate părăsi. În perioada pe care fătul o petrece în pântecele mamei, pe măsura dezvoltării trupeşti, se

dezvoltă corpul eteric. Pe măsură ce se dezvoltă corpul eteric, se dezvoltă şi trupul fătului în pântecele mamei.

În momentul naşterii, corpul eteric este format definitiv, încheindu-şi procesul lent de structurare, care a început în momentul formării embrionului. Practic, corpul material se coagulează pe corpul eteric. În momentul naşterii, corpul eteric este perfect structurat.

Înainte de naştere, chakrele corpului eteric sunt închise, semănând cu nişte bulbi de ceapă. În primele secunde după naştere, intră în activitate petalele unor chakre, care sunt responsabile cu formarea unor caracteristici de bază.

După naştere, corpul eteric pare a fi format din energii compacte, ce au o mişcare turbionară. Chipul corpului eteric este întrucâtva diferit de cel al corpului duh. Şi chipul corpului eteric este de o mare frumuseţe, semănând întrucâtva cu vechile statui greceşti. Trăsăturile sunt perfecte; într-un sens se poate spune că sunt idealizate. De cele mai multe ori, chipul corpului eteric reproduce trăsăturile feţei omului din încarnarea anterioară. Cu timpul, pe măsura maturizării trupului fizic, trăsăturile corpului eteric împrumută amprenta trupului material. Ochii corpului eteric sunt, cel mai adesea albaştri, verzi sau căprui. Spre deosebire de ochii corpului duh, ochii corpului eteric stau deschişi mai tot timpul. Totuşi, în cea mai mare parte a timpului petrecut de om în lumea materială, ochii corpului eteric privesc în gol: sunt deschişi, dar nu clipesc şi nu au mişcări ale globilor oculari.

Chiar în momentul naşterii, apare sufletul care, iniţial, nu este decât un germene, situat undeva la nivelul gâtului. La început, la nivelul gâtului apare o steluţă strălucitoare – care este sufletul propriu-zis. Odată cu prima respiraţie, în momentul în care este tăiat cordonul

ombilical, germenele sufletului începe să se manifeste. Din acel moment, se poate afirma că omul are un suflet.

Înaintea naşterii fizice, sufletul este doar în stare potenţială. Deşi nu are o strălucire, un miros sau un sunet, sufletul se prezintă ca un germene de mărimea unei seminţe de dovleac, situat în zona gâtului. Abia în momentul naşterii, când fătul respiră autonom pentru prima dată, germenele sufletului devine argintiu-strălucitor, emiţând un sunet continuu, ca un clipocit cristalin de izvor, şi un parfum asemănător celui pe care îl augutuile coapte.

Imediat după ce se formează sămânţa sufletului, mai precis după ce aceasta se manifestă în trupul fizic, în jurul ei apare o spumă de energie, de culoare albă cu reflexe cristaline, care se condensează; acesta este corpul cauzal al sufletului, de forma unui cocon.

Câteva momente mai târziu, precum un păianjen îşi întinde pânza, coconul „ţese” o plasă subţire, strălucitoare, legându-se de suprafaţa trupului material, de toate organele, de oase, de tendoane, de chakre şi de glandele endocrine. Acest înveliş nou format este corpul sufletului. Atunci când se formează, corpul sufletului are o culoare alb-lăptoasă, cu străluciri cristaline.

Corpul sufletului are mai multe organe interioare, care se prezintă sub forma unor sfere. Aceste sfere au dimensiunea unei mingi de ping-pong. Cea mai important organ al corpului sufletului este un centru energetic, de forma unei sfere, care poate fi denumit inima fiinţei sufletului. La marea majoritate a oamenilor, această sferă interioară nu are încă o poziţie fixă, precum organele trupului fizic. La unii oameni, inima fiinţei sufleteşti este situată în dreptul stomacului, la alţii în dreptul gâtului, la alţii în dreptul umărului sau în spate, între omoplaţi. De-a lungul vieţii întrupate, în funcţie de conjuncturi, sfera

respectivă se deplasează în diferite locuri.

Locul ideal în care ar trebui să fie situată inima fiinţei sufleteşti, este în dreptul inimii fizice. Deocamdată, pentru marea majoritate a oamenilor, acesta este doar un deziderat. Doar monahii sau laicii care se roagă des, au inima fiinţei sufleteşti situată chiar în dreptul inimii fizice.

Inima fiinţei sufleteşti este locul în care sunt stocate toate trăirile omului, de-a lungul existenţei trupeşti; în ea se strâng, ca într-o arhivă, toate experienţele – ea este sediul personalităţii trupeşti, care se formează între naştere şi moarte. La moarte, conţinutul informaţional stocat în inima fiinţei sufleteşti va fi aspirat în corpul duh. În lumea eterică se spune că inima fiinţei sufleteşti este amintirea a toate.

De-a lungul vieţii, prin contactul cu lumea materială, corpul sufletului se acoperă cu energii exogene de diferite culori. Prin aceasta, nu trebuie să se înţeleagă că sufletul involuează în vreun fel, ci doar că suferă un proces de acoperire, datorită noxelor specifice lumii materiale.

Tot la câteva secunde după momentul naşterii, dintr-un punct strălucitor, situat în regiunea plexului, se formează o legătură energetică specială cu mama, ca o rază laser, care persistă toată viaţa. De altfel, procesul întrupării presupune o colaborare perfectă la nivel auric, pe toată durata sarcinii, între mamă şi copil – mai precis, între corpul duh al mamei şi corpul duh al copilului. Această colaborare începe în momentul concepţiei şi se încheie în momentul naşterii.

Întruparea unui copil printr-o anumită femeie se produce datorită unei afinităţi de sunet între corpurile duh. Vibraţia energetică a mamei în momentul concepţiei atrage, precum un magnet, un corp duh corespunzător din regiunile lumii astrale.

Dacă mama are probleme în perioada sarcinii – dacă

este bolnavă, frustrată, stresată etc – corpul duh al copilului nu reuşeşte să se armonizeze energetic cu ea, pentru a se întrupa în condiţii optime, ceea ce-i declanşează o senzaţie de disconfort. Mai mult decât atât, copilul se poate naşte cu diferite handicapuri, care nu sunt legate de antecedentele sale karmice.

Astfel, imediat după naştere, în interiorul trupului material al copilului se află trei corpuri energetice de formă umanoidă: corpul duh care poartă spiritul, corpul eteric şi corpul sufletului. Cele trei corpuri seamănă cu trei păpuşi formate din lumină, puse una în alta. Fiecare din cele trei corpuri luminoase are o fizionomie distinctă. Fiecare corp este situat în propriul său palier cuantic.

Cele trei corpuri interioare se deplasează împreună cu trupul material, ca şi cum ar fi situate într-un câmp gravitaţional unic. Ca dimensiuni, de-a lungul existenţei materiale, cele trei corpuri interioare se dezvoltă împreună cu trupul material, fără a depăşi limitele epidermei.

În primele săptămâni de după naştere, omul nu are aură exterioară; nu are corp emoţional, corp astral, corp mental, corp spiritual. Nu are decât cele trei corpuri interioare de formă umanoidă, ce luminează blând, precum trei statui din neon.

Cea mai fascinantă senzaţie a unui om în perioada prenatală este senzaţia de plutire: embrionul uman, apoi micuţul trup pe cale de a se constitui, plutesc într-un extaz minunat, în pântecele matern – în lichidul amniotic. În tot acest răstimp, omul simte tot ce simte mama; aude ce vorbeşte, îi înţelege gândurile, trăirile, emoţiile, frustrările. Cel mai mult este deranjat de faptul că, cu el în pântece, părinţii săi încă mai întreţin relaţii sexuale, ceea ce-i imprimă senzaţii de disconfort – senzaţii care, mai târziu, de-a lungul existenţei în lumea materială, pot constitui temelia unor acte comportamentale eronate.

Expulzarea violentă din pântecul matern este prima experienţă traumatizantă a unui om – izgonirea din Paradis, din extazul şi bucuria ce a premers întruparea.

Astfel, prin durere, omul pătrunde prin Poarta vieţii şi devine un cetăţean cu drepturi şi obligaţii depline al acestei lumi.

→ Ceremonia naşterii

Descrierea fenomenelor aurice ce se produc în decursul existenţei omului în lumea materială reprezintă doar un aspect al problemei.

Existenţa fiinţei umane în lumea materială trebuie raportată şi la evenimentele ce se petrec la nivelul lumii eterice. Cu atât mai mult, cu cât omul nu este singur, existenţa trebuie raportată şi la activităţile desfăşurate de către fiinţele angelice şi spiritele naturii. Fără activitatea laborioasă şi îndelung-răbdătoare desfăşurată de fiinţele care se manifestă la nivelul lumii eterice, existenţa omului în lumea materială n-ar fi posibilă.

După cum s-a menţionat, orice eveniment important al vieţii omului este însoţit de un anumit ceremonial în lumea eterică. Naşterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt evenimente importante care prilejuiesc, în lumea eterică, ceremonii la care participă fiinţele angelice şi spiritele naturii. Aceste ceremonii se realizează la toţi oamenii, fără excepţie.

Fireşte, şi la acest nivel este valabilă eterna confruntare dintre forţele cosmice: FORŢĂ CONTRA FORŢĂ. De-o parte se situează fiinţele îngereşti şi spiritele naturii bune care fac parte din categoria Fiilor Luminii, care încearcă să ajute omul în existenţa sa întrupată, iar de cealaltă parte fiinţele care se opun: Lorehh şi Dree – spiritele naturii rebele şi Fiii întunericului.

Cea mai des întâlnită fiinţă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii este Îngerul Gabriel, care este prezent la

toate ceremoniile care se fac în lumea eterică, fără nicio excepţie, tuturor oamenilor întrupaţi. Alături de Îngerul Gabriel, ca executanţi ori ca participanţi, sunt prezente diferite alte fiinţe îngereşti: Îngeri Veghetori, îngeri întrupători sau destrupători, Îngeri Ocrotitori, spirite ale naturii cu diferite funcţii. Uneori, în funcţie de natura ceremoniei, participă însuşi Iisus Hristos în Trupul de slavă. Oricum, chiar dacă nu este prezent direct la ceremonii, Iisus Hristos este conştient de tot ceea ce se petrece în Terra aurica; toate ceremoniile se realizează doar cu consimţământul Său.

Fiecare fiinţă îngerească care se manifestă în trupul de lumină în lumea eterică la aceste ceremonii are o anumită înfăţişare, care nu se modifică. Ceea ce se modifică este vestimentaţia, care poate suferi anumite schimbări sau ajustări, în funcţie de natura ceremoniei. Fiecare aspect ce ţine de vestimentaţie, de podoabe sau de însemnele cu care se prezintă o fiinţă îngerească reflectă o anumită caracteristică fiinţială sau un anumit atribut. Fiecare aspect ce ţine de vestimentaţie reprezintă codificarea vizuală a îndatoririlor sale, precum în lumea materială vestimentaţia preoţilor creştini reflectă atât poziţia lor în organigrama Bisericii, cât şi atributele funcţiei cu care au fost investiţi prin hirotonie ori prin urcarea pe scara ierarhică.

Prima ceremonie ce se face unui om întrupat este, firește, ceremonia naşterii. Astfel, paralel cu momentul fizic al naşterii, în lumea eterică are loc o ceremonie specială.

La actul naşterii – poarta de intrare a unui spirit în lumea fizică – participă mai multe fiinţe angelice din ierarhia Fiilor Luminii, de cele mai diverse categorii. Sub supravegherea Îngerului Gabriel, care asistă personal la naşterile tuturor oamenilor, începe activitatea îngerilor

Veghetori. Rolul îngerilor Veghetori este eminamente tehnic, la fel cum este şi rolul medicilor din maternităţi.

În afara acestor fiinţe îngereşti, în jurul noului născut se adună multe spirite ale naturii, foarte încântate de noul locatar al universului. Se poate spune că toate fiinţele se bucură pentru că lumea materială s-a îmbogăţit cu un nou locatar.

Toate fiinţele îngereşti şi spiritele naturii participante la ceremonie se adună în jurul trupului pruncului, indiferent ce face sau unde se află acesta. Ele plutesc în jurul trupului mamei şi al copilului, la o înălţime de 1, 5 – 2 metri.

Într-un anumit moment al ceremoniei, alături de Îngerul Gabriel îşi face apariţia o înaltă fiinţă angelică, care se manifestă des în lumea eterică, numită Doamna în alb.

Doamna în alb are înfăţişarea unei femei distinse, cu părul strălucitor, galben-auriu, lung şi drept; Doamna în alb are pielea fină, roză, uşor transparentă, buzele roşii, ochii albi, fără iris. La ceremoniile naşterii, poartă o rochie plină cu flori. Doamna în alb este prezentă la naşterea tuturor oamenilor.

La ceremonia naşterii unui nou locatar al lumii materiale, Doamna în alb este înconjurată de cinci Fetiţe foarte drăgălaşe, care poartă în mâini flori asemănătoare crinilor. Fetiţele care o însoţesc pe Doamna în alb sunt fiinţe îngereşti importante. Fiecare Fetiţă are o anumită culoare a vestimentaţiei, a părului şi a ochilor lipsiţi de iris: roşie, portocalie, galbenă, auric, albastră, verde etc.

Fetiţele ţin în mână flori asemănătoare crinilor, care au petalele sub forma unor cupe. În fiecare cupă a crinilor se află pulberi strălucitoare. Crinii şi pulberile din cupe au culori identice cu culoarea ochilor fără iris şi a rochiţei fiecărei Fetiţe.

În secunda naşterii copilului, Fetiţele intonează un imn specific pentru naştere. Practic, ele sunt acompaniate de întreaga natură: de aer, de apă, de vânt, de foc sau de ploaie; toată lumea eterică pare a emite ceea ce s-ar putea numi muzica îngerilor. În timpul intonării acestui imn, întragă natură se bucură: are loc o explozie de lumină, de culoare şi de miresme plăcute.

În momentul tăierii cordonului ombilical, Fetiţele strigă un „AAA a a a a „melodios şi aruncă acele pulberi strălucitoare ce umplu petalele crinilor, care cad pe copil. Totul se petrece în cele câteva secunde ce preced şi urmează momentului naşterii fizice.

La toţi oamenii, Îngerul Gabriel – atotprezent în Terra aurica – le pune degetul arătător deasupra buzelor. Din acel moment, oamenii au, ca semn distinctiv, adâncitura ce porneşte de la rădăcina nasului şi se încheie deasupra buzei superioare. Imediat după tăierea cordonului ombilical, Îngerul Gabriel unge locul respectiv cu o alifie de culoare roz.

Când copilul trage pentru prima dată aer în piept, ceremonialul încetează brusc; luminile, mirosurile şi imnul melodios al naturii se sting, iar fiinţele angelice participante dispar la fel de rapid şi de misterios precum au sosit.

La copiii care au probleme în perioada intrauterină sau la cei predispuşi la naşteri premature, Îngerul Gabriel le vorbeşte în şoaptă şi le pune degetul arătător pe buze, moment în care se liniştesc.

Ulterior momentului tăierii cordonului ombilical se manifestă, ca voci, şi Îngerii Păzitori ai copilului, care sunt în număr de trei. Ei nu sunt vizibili în planul eteric, dar se manifestă ca voci.

Îngerii Păzitori nu trebuie confundaţi cu Îngerii Veghetori. Fiecare om are trei îngeri Păzitori şi doi îngeri

veghetori, de care este legat toată viaţa. În timp ce Îngerii Veghetori se manifestă mereu în lumea eterică, Îngerii Păzitori nu se manifestă decât foarte rar. Singurul loc unde pot fi văzuţi Îngerii Păzitori este ultimul palier al Terrei aurica. Din planul lor de reşedinţă, Îngerii Păzitori vor fi în conexiune cu omul pe toată durata vieţii acestuia.

În momentul naşterii, par să se manifeste doar doi dintre cei trei îngeri Păzitori. Cei doi îngeri Păzitori se aşază – sunt invizibili în lumea eterică, dar se ştie că sunt acolo – la dreapta şi, respectiv, la stânga omului. Al treilea ar trebui să stea de obicei deasupra capului, într-o poziţie de echilibru între cei doi, sau, probabil, undeva la mică distanţă în faţa omului. De-a lungul vieţii, Îngerul Păzitor din stânga îl îndeamnă pe om să întreprindă acţiuni cu grad mare de risc, iar Îngerul Păzitor din dreapta, mult mai conservator, îl avertizează cu privire la riscuri şi-l îndeamnă să se mai gândească înainte de a lua o decizie.

Îngerii Păzitori nu dictează omului, ci doar sugerează prin voce. Omul poate să asculte pe unul sau pe altul, sau poate să nu asculte de niciunul şi să facă cum crede el de cuviinţă. Oricum, sfaturile îngerilor Păzitori nu încalcă liberul arbitru al omului.

În momentul în care a luat o decizie, vocile îngerilor Păzitori încetează să-şi mai facă auzită prezenţa, omul fiind cel care, în principiu, decide asupra realizării efective a acţiunii; pentru ca, ulterior, să suporte consecinţele.

→ Ziua Ursitoarelor

La scurt timp după venirea în lumea materială, are loc Ziua Ursitoarelor, când noul născut este vizitat de Ursitoare.

Ursitoarele sunt fiinţe îngereşti subordonate Domnilor Destinului (Karmei). Activitatea lor este legată de karma. Prin prezenţa lor, Ursitoarele încep să „toarcă” sau să „urzească” firul vieţii noului născut. Ursitoarele

sunt în număr de trei.

Anterior Zilei Ursitoarelor, ca fiinţă încarnată, copilul nu contează pentru cosmos. El există doar în mod potenţial. Copilul nu există cu adevărat pentru cosmos decă după ceremonia din Ziua Ursitoarelor.

Rolul Ursitoarele este legat de karma, iar prin ceremonialul îndeplinit în Ziua Ursitoarelor, ele leagă karma anterioară a omului de existenţa prezentă. Într-un fel, ele realizează o conexiune karmică între ultima secundă a existenţei precedente şi existenţa prezentă. Această conexiune karmică se raportează la sigiliile karmice de la nivelul corpului sufletului (despre care am amintit în cartea Omul în afara trupului). Cele trei Ursitoare se prezintă pentru prima oară în faţa copilului cu 24 de ore înainte de Ziua Ursitoarelor.

Cea mai mică Ursitoare are înfăţişarea unei copile de 10 – 11 ani. Este mică şi delicată, are o carnaţie albă, ochii mari, nasul cârn şi buzele roşii, ochii fără iris; face gropiţe în obrăjori atunci când râde. Poartă o rochiţă de culoare violetă, cu bretele şi multe voaluri. În picioare poartă pantofi de lac, de culoare violetă, pe care-i priveşte încântată ori de câte ori atinge solul. Cântă adeseori la un instrument asemănător lirei. Pe cap poartă o coroniţă de flori, iar în mâinile delicate ţine un coşuleţ plin cu flori, pe care le împrăştie deasupra copilului. Se poate materializa în planul material atât de mult, încât poate atinge fizic copilul.

A doua Ursitoare are înfăţişarea unei tinere de aproape 20 de ani. Şi ea este delicată; are carnaţie roz, părul blond, foarte lung, ochii mari şi verzi, fără iris, de culoarea smaraldului. Are o rochie identică cu cea a primei Ursitoare, dar de culoare galbenă; are o voce foarte plăcută, pe care o pune în valoare cântând mai tot timpul. În mână poartă un cornet plin cu un praf asemănător

sclipiciului, pe care-l împrăştie peste copil.

A treia Ursitoare are înfăţişarea unei fete de aproximativ 30 de ani. Are părul lung şi creţ, de culoare roşie, pielea albă, cu pistrui, ochii mari, de culoare albastră, fără iris. Are o rochiţă identică cu a celorlalte două, dar de culoare roşie, la fel ca şi părul. La încheieturile mâinilor, la glezne, la gât şi pe frunte poartă coliere şi brăţări, în care sunt prinse o mulţime de pietre roşii. În picioare poartă sandale asemănătoare cu cele purtate în vechime de romani, de culoare roşie, iar când atinge pământul, dansează.

Cele trei prezenţe feminine sunt însoţite de o armată intragă de spirite ale naturii, pitici – băieţi şi fetiţe – cu înfăţişări şi comportamente care nouă, oamenilor, ar putea să ni se pară hilare. Timp de 24 de ore, cât stau în jurul copilului, piticii joacă fel de fel de jocuri copilăreşti, presărate cu hohote voioase de râs. Uneori se holbează cu ochii mari la copil, iar în momentul în care copilul gângureşte, se opresc din joacă şi din râs, şi încearcă să-i atragă atenţia prin fel de fel de giumbuşlucuri.

Simpaticele spirite ale naturii încearcă adesea să ia copilul în braţe, dar, cum nu reuşesc, copilul fiind totuşi pe un alt plan cuantic, urechile lor ascuţite, care ies prin pălărioarele pe care le poartă pe cap, se pleoştesc brusc, ceea ce provoacă un nou hohot de râs.

Din timp în timp, piticii sunt readuşi la „realitate” de cele trei Ursitoare, care îi mustră, mai mult în glumă, bătând din palme sau folosind degetul arătător. Dar „seriozitatea” lor nu durează mult, jocurile şi hohotele de râs sunt reluate cu reînnoit elan.

În momentul central al ceremoniei, cele trei Ursitoare ating copilul cu mâna chiar în zona pieptului, la nivelul corpului sufletului, acolo unde, de-a lungul vieţii, se vor forma cele trei pete karmice. Din acel moment, copilul

este apt pentru a intra în lume.

De-a lungul vieţii, în cele trei zone ale pieptului se va acumula o energie modulată informaţional, care reflectă karma existenţei respective, în funcţie de modul de comportament al omului.

→ Botezul

Un alt eveniment important al debutului unui om în lumea materială este botezul creştin. Ritualul botezului creştin care se desfăşoară în lumea materială – cufundarea în apă – este precedat, în lumea eterică, de o scurtă ceremonie.

Botezul este un moment unic în viaţa fiecărui om, atât ca importanţă, cât şi ca fast. La ceremonia eterică a botezului se adună multe fiinţe angelice şi spirite ale naturii cu diferite funcţii în organigrama spirituală a cosmosului.

Şi această ceremonie este asistată de Îngerul Gabriel. La ceremonia botezului participă mai multe fiinţe îngereşti subordonate Domnilor Karmei – Bătrânilor. Aceste fiinţe pot fi numite Mesageri karmici.

La începutul ceremoniei, toate fiinţele cântă imnuri de slavă. Cel mai frumos cântec este cel adresat Tatălui ceresc, Dumnezeu. De la fiinţele îngereşti la spiritele naturii, toţi cântă la unison, iar pe măsură ce cântecul de slavă se înalţă mai amplu şi mai melodios, pare că fiinţele prezente se umplu de o lumină sublimă. Este ca şi cum nesfârşite efluvii de lumină, precum pârâiele repezi de munte, limpezi şi cristaline, ce susură lin printre roci, pornesc din locuri diferite pentru a se reuni într-un imens fluviu. Din când în când, se aude ritmic un trăsnet îndepărtat. Treptat, melodia se accentuează, devenind mai clară şi mai tumultuoasă. Pare că mii şi mii de talazuri se precipită şi se izbesc de ţărmurile unei mări agitate. În tot acest răstimp, din fiinţele angelice care participă la acest

eveniment magnific emană o strălucire şi o forţă sublime. Treptat, totul se linişteşte, revenind la starea iniţială.

Acest ritual se petrece nu numai în cazul botezului unui om, ci şi, cu unele modificări, în cazul hirotoniei unui preot, unui episcop sau a unui alt înalt ierarh bisericesc, precum şi în cazul târnosirii unei biserici.

Imediat după ceremonie, în funcţie de nivelul său evolutiv, de elementul „natural” cu care este în conexiune aurică, copilul este legat energetic de anumite spirite ale naturii. În funcţie de chakrele aflate în funcţiune, copilul se conectează energetic spiritelor naturii cu care este în rezonanţă.

Spiritele naturii vor regla, de-a lungul întregii vieţi, funcţionarea optimă a corpului eteric al omului, în aşa fel încă acesta să acţioneze potrivit nivelului său evolutiv şi scopului pentru care s-a încarnat. Între om şi spiritele naturii se va naşte o legătură de simpatie. Fiind legat de un anumit element al naturii şi de un anumit spirit al naturii, omul se va simţi atras de elementul său caracteristic – aer, apă, pământ etc.

Spre sfârşitul ceremoniei botezului, copilului i se prezintă în mod „oficial” Îngerii Veghetori – Îngerul Veghetor de corp duh şi Îngerul Veghetor de suflet – care, din acest moment, îl vor asista până la moarte.

6. PE CRUCEA VIEŢII

→ Maturizarea structurilor aurice

După cum s-a menţionat, omul vine la întrupare într-un corp de lumină de formă umanoidă, care este corpul duh, în centrul căruia, ca o nestemată, străluceşte spiritul. Tot acest ansamblu formează individualitatea nepieritoare a omului.

Chiar în momentul naşterii, se formează personalitatea, compusă din ansamblul sufletului. Ansamblul sufletului este format din steluţa sufletului

situată la nivelul laringelui, din coconul albicios ce o învăluie şi din corpul sufletului. În momentul în care omul devine conştient de mediu şi de sine se formează alte două corpuri aurice: corpul conştiinţei şi corpul conştienţei, care, de asemenea, ţin de ansamblul sufletului. Tot în momentul naşterii se structurează definitiv corpul eteric.

Astfel, la scurt timp după momentul naşterii în lumea materială, fiinţa omenească este complet configurată. Ea este compusă din trei corpuri luminoase interioare, de formă umanoidă, ca trei păpuşi luminoase puse una în alta: corpul duh, corpul sufletului şi corpul eteric. Cele trei păpuşi luminoase sunt mai mici, ca dimensiuni decât trupul pruncului.

De-a lungul existenţei întrupate a omului, corpul duh nu îşi modifică aproape deloc caracteristicile cromatice. În schimb, corpul sufletului îşi modifică culoarea, în funcţie de actele comportamentale. Dar până să-şi modifice culoarea într-un mod radical, trebuie să treacă o perioadă mai lungă de timp. La rândul său, corpul eteric se modifică în funcţie de starea de sănătate a omului.

Pe măsură ce primeşte impresii din lumea materială şi are emoţii şi trăiri, copilul îşi formează treptat noi structuri aurice, care nu existau anterior. Aceste noi structuri sunt corpurile aurice exterioare: corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv. Toate aceste noi structuri aurice nu au formă umanoidă. Ele au forme vag ovoide, învăluind trupul material până la o distanţă variabilă. De exemplu, la copii, corpul astral nu depăşeşte 30 – 40 cm. La adulţi, corpul astral poate depăşi un metru.

Din momentul în care copilul are primele emoţii şi primele dorinţe, se poate spune că are o aură exterioară. Anterior acestui moment, exista doar planul cuantic corespunzător. În timp ce copilul se maturizează, corpurile

aurice exterioare se structurează treptat şi cresc în volum. Ele îşi modifică foarte rapid luminozitatea, culoarea, mirosul şi sunetul, în funcţie de stările momentane – de stările emoţionale, afective sau mentale. Dacă copilul este supărat că i s-a luat jucăria, corpul emoţional dobândeşte culori închise. Dacă, în secunda următoare este făcut să râdă, corpul emoţional dobândeşte o culoare deschisă – roz-trandafirie.

În primii ani de viaţă, copilul va reuşi doar să se delimiteze pe sine de lume şi de mediu, să spună „eu" şi „al meu" – jucăria mea, spaţiul meu de joacă –, din care sunt excluşi toţi intruşii. Treptat, de-a lungul vieţii, simultan cu dezvoltarea şi cu maturizarea corpurilor aurice exterioare, încep să intre în activitate chakrele.

Dacă, la începutul existenţei este curat şi strălucitor, corpul sufletesc al unui copil se colorează treptat, în funcţie de modul de comportament. Simultan, zona pieptului se acoperă de noxe karmice.

Practic, la o vârstă fragedă, care corespunde cu primele minciuni spuse de către copil, corpul sufletului începe să se acopere cu noxe de diferite culori. Minciunile sunt spuse de copii, oarecum, în urma unei educaţii defectuoase: părinţii îşi întreabă odrasla dacă a fost cuminte, la care copilul răspunde afirmativ chiar dacă nu a fost aşa, căci altfel pierde „bonusul de cuminţenie": ciocolata, bomboanele sau ursuleţul de pluş. Astfel, sufletul îşi începe călătoria prin lume, colorându-se în funcţie de modul de comportare.

Rezultanta travaliului corpurilor conştiinţei şi conştienţei, care exprimă şi nivelul evolutiv al personalităţii terestre, poartă numele de cunoaştere. Cele două componente ce ţin de suflet determină şi dezvoltatarea treptată a corpurilor aurice exterioare: emoţional, astral, mental etc.

Primul corp auric exterior care se formează complet la un copil este corpul emoţional, care, în prima parte a vieţii, va fi în rezonanţă cu cel al mamei. Nu se poate cunoaşte cu exactitate când anume se formează complet corpul emoţional – procesul fiind condiţionat de mulţi factori.

Lent, pe fundalul dezvoltării treptate a corpului emoţional, se dezvoltă şi corpul astral, ce se dezvăluie ca o masă amorfa de energii aflate într-o continuă schimbare. În măsura în care copilul va sta lângă mamă, în măsura în care va fi ocrotit şi îngrijit în mod corespunzător, corpul astral se va dezvolta plenar şi armonios. Totuşi, până la prima ejaculare sau până la primul orgasm petrecute mai târziu, la pubertate, corpul astral nu se formează complet.

Ulterior, se va dezvolta corpul mental inferior – intelectul. Nu se poate însă vorbi despre un corp mental inferior bine structurat înaintea vârstei de zece ani. Abia la vârsta majoratului, corpul mental inferior se formează complet şi apare la fel ca la o persoană adultă.

O dată formate, toate corpurile aurice exterioare se dezvoltă progresiv, în funcţie de comportamentul omului, dar şi de nivelul său evolutiv. La mulţi oameni, cel mai elevat corp auric este corpul mental-intelectiv. Mult peste 21 de ani, în apropierera vârstei de 30 de ani, în funcţie de nivelul evolutiv al omului, începe să se formeze corpul mental superior.

În jurul vârstei de 35 – 40 de ani se formează corpul spiritual, care este legat de activitatea religioasă. La acea vârstă, pasiunile explozive ale corpului emoţional, precum şi logica specifică mentalului încep să mai slăbească, iar omul îşi aminteşte, ca prin vis, de Dumnezeu şi începe să-şi pună întrebări: de ce s-a născut, dacă viaţa are un sens etc.

Dacă omul a manifestat astfel de preocupări la o

vârstă mai mică, atunci aceste structuri aurice se formează înainte de vreme. Astfel, corpul mental superior apare dezvoltat la cei care, încă din tinereţe, se apleacă asupra problemelor filosofice, iar corpul spiritual apare şi la copiii care s-au obişnuit să se roage.

În momentul în care omul rosteşte, pentru prima oară în viaţă, Numele lui Iisus Hristos, se formează corpul haric al palselor mesianice, care învăluie ca o cupolă protectoare structura aurică a omului în cauză. Cu cât un om rosteşte, de-a lungul vieţii, de mai multe ori Numele lui Iisus Hristos, cu atât corpul haric al plaselor mesianice persistă mai mult şi are o acţiune mai profundă asupra structurii aurice. Iar dacă un om s-a obişnuit să se roage zilnic la Iisus Hristos, stabileşte o legătură directă cu El. Aceasta este începutul comunicării directe între un om şi Iisus Hristos, care se manifestă de 2000 de ani în Trupul de slavă. În timp, legătura se accentuează, iar simpla comunicare se transformă în comuniune.

Sufletul unui om este considerat copt abia după împlinirea vârstei de 33 de ani. Până la acea vârstă, omul este ocrotit în proporţie foarte mare de către îngerii săi Veghetori. După 33 de ani, omul – ca suflet – devine complet autonom.

→ Un alt fel de curriculum vitae

Atunci când, într-o împrejurare oarecare a vieţii, un om este întrebat de biografia sa şi i se cere un curriculum vitae, nu poate răspunde decât în termeni strict materiali – ce şcoli a făcut, ce cursuri a urmat, ce locuri de muncă a avut, care este starea civilă, unde a locuit, care este seria actului de identitate, ce grupă sanguină are etc.

Totuşi, în sinea lui, fiecare om este conştient de faptul că existenţa nu poate fi redusă doar la aceste evenimente şi că, în spatele lor, mai există altceva. În momentul în care, pentru prima oară, unui om matur i se

cere o analiză mai detaliată a existenţei sale, rămâne surprins. I se pare că, deodată, i se deschide o fereastră spre ceva ce, anterior, nu fusese capabil că conştientizeze – ceva ce ascunsese adânc în forul său interior.

Aceeaşi senzaţie de surprindere o poate avea, de exemplu, un om care se prezintă, pentru prima oară, la un psihanalist. Rămâne surprins de faptul că nu i se cer informaţii cu privire la ceea ce s-a desfăşurat la interfaţa existenţei sale trupeşti. Nu este întrebat cu privire la şcolile pe care le-a urmat, nici cu privire la diplomele pe care le-a obţinut de-a lungul vieţii.

La un psihanalist, un om este întrebat cu totul altceva: care au fost relaţiile cu părinţii în copilărie – i se pune inclusiv întrebarea aceea, care cândva i se părea stupidă: pe cine iubeşte mai mult, pe mama ori pe tata –, care au fost relaţiile cu prima sa iubită şi de ce s-a despărţit de ea, care sunt relaţiile actuale cu partenera/partenerul de viaţă etc. Şi, mai ales, i se cere să-şi povestească visele pe care le-a avut în ultima perioadă.

Apoi, celui care merge la psihanalist, i se dau, cu limitările de rigoare, o serie de sfaturi şi i se spune ce anume trebuie să facă pentru a scăpa de starea în care se află. Devenit pacient, omul respectiv este canalizat să conştientizeze relaţiile cu persoanele din jur şi cu sine însuşi.

Treptat, în urma unei astfel de experienţe, chiar dacă nu poate conştientiza mare lucru şi nu poate integra complet ceea ce i se spune din perspectiva psihanalitică, omul înţelege totuşi un fapt deosebit de important: viaţa poate fi analizată din mai multe perspective. Omul înţelege astfel că, ceea ce considera anterior a fi viaţa sa, adică înşiruirea de evenimente aparent fără legătură şi, cel mai adesea, irelevante, nu reprezintă decât un aspect al problemei.

Fireşte, un curriculum vitae sau o analiză psihanalitică reprezintă doar moduri limitate de a înţelege viaţa unei fiinţe omeneşti. Fără nicio îndoială, o analiză corectă şi eficientă a vieţii unui om nu poate pleca decât de la evenimentele cotidiene concrete, chiar şi de la cele mai banale. De asemenea, modul în care omul se comportă de-a lungul vieţii – ceea ce constituie răspunsul său la evenimentele în care este implicat – reprezintă baza de pornire, iar analiza lor atentă poate revela ceea ce este acel om. De-a lungul întregii sale vieţi, omul se comportă într-un anumit mod, astfel încât se poate spune că este un constant creator de karma.

La baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. Mai întâi, omul ia decizii prin liberul său arbitru şi apoi acţionează. Acţiunile omului sunt de două feluri: bune şi rele.

În momentul în care omul făptuieşte binele, se alătură Legilor cosmice – Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor. Făptuind binele, omul se alipeşte prin rezonanţă Fiilor Luminii. Când omul acţionează în conformitate cu Firea lucrurilor, îşi construieşte o „karma bună”. Făptuind în acord cu Legile cosmice, omul primeşte de la cosmos ceea ce a oferit, astfel încât cosmosul şi toate fiinţele îngereşti din ierarhia Fiilor Luminii conlucrează în folosul său. Rezultatul este sănătatea, viaţă îmbelşugată, fericirea.

Binele, pentru cosmosul spiritual şi pentru fiinţele îngereşti din categoria Fiilor Luminii, înseamnă un singur lucru: perpetuarea creaţiei lui Dumnezeu, indiferent sub ce formă s-ar prezenta aceasta. Omul se naşte pentru a perpetua şi prezerva creaţia lui Dumnezeu în lumea materială. Legile cosmice – Firea lucrurilor – prevăd cu stricteţe acest unic aspect: perpetuarea creaţiei lui Dumnezeu în orice formă: în ceea ce priveşte raporturile cu natura, în ceea ce priveşte raporturile cu mediul animal

şi vegetal, în ceea ce priveşte relaţiile sociale, în ceea ce priveşte relaţiile de familie etc.

În schimb, atunci când omul alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii, de Ordinea cosmică – Firea lucrurilor – şi se alătură Fiilor întunericului. Răul înseamnă distrugerea creaţiei lui Dumnezeu.

Privind lucrurile din această perspectivă, se poate spune că, pentru fiecare om, viaţa este o ecuaţie complexă cu multe necunoscute, pe care trebuie să o rezolve. Ecuaţia are doar un singur răspuns viabil: perpetuarea şi prezervarea creaţiei lui Dumnezeu în lumea materială.

Se poate spune, de asemenea, că modul în care omul trebuie să se comporte pentru a perpetua creaţia lui Dumnezeu în lumea materială este structurat adânc în profunzimile forului său interior. Fiecare om are imprimat adânc, în structura sa sufletească, legile fundamentale după care trebuie să se ghideze de-a lungul vieţii. Totalitatea acestor legi formează Firea lucrurilor.

→ Insuflările

Legile fundamentale ale cosmosului sunt reamintite oamenilor în toate momentele vieţii lor de către fiinţele îngereşti din categoria Fiilor Luminii, prin intermediul unor *insuflări* (aşa sunt numite în lumea eterică).

În lumea materială, oamenii primesc doar sfaturi verbale. În schimb, de la fiinţele ocrotitoare din lumea eterică, oamenii pot primi sfaturi atât în mod verbal (prin sunete), cât şi prin influenţe energetice. În momentul în care o fiinţă îngerească oferă sfaturi în mod verbal unui om, emite şi un flux energetic specific – o energie spirituală modulată informaţional. Această energie modulată informaţional poartă numele de *insuflare*. Fireşte, omul, prin liberul arbitru, decide dacă să pună ori nu în practică sfatul primit.

Educarea oamenilor prin *insuflări*, ceea ce reprezintă *începutul de dreapta învăţătură a fiilor femeii*, începe înaintea naşterii în lumea materială. Prima insuflare importantă este conferită unui om printr-o ceremonie eterică, desfăşurată cu puţine clipe înaintea naşterii în lumea materială. În cadrul ceremoniei eterice, *insuflarea* este conferită direct de către Îngerul Gabriel. Ulterior, de-a lungul vieţii, insuflările sunt repetate ori de câte ori apare prilejul, de către Îngerii Veghetori personali ai omului.

„Aceste insuflări (învăţături sau sfaturi fundamentale) sunt următoarele: cunoaşterea simţurilor, cunoştinţa simţurilor, cunoaşterea tuturor trăirilor (cunoaşterea trăirilor toate), cunoaşterea binelui şi a răului, cunoştinţa binelui şi răului, cunoaşterea naturii (cunoa, şterea naturii şi a naturii toată), cunoaşterea tuturor tainelor – adică înţelepciunea luminii Adevărate – conştiinţa binelui şi a răului, Adevărul şi contemplarea Adevărului, părtăşia cu Totul, conştiinţa conştienţei, părtăşia cu Hristos care este Dumnezeu” Aşa sună textul prescurtat, rostit de către fiinţele îngereşti care conferă insuflările – Îngerul Gabriel şi Îngerii Veghetori.

Totodată, *insuflările* reprezintă standardul calitativ la care poate ajunge un om, dacă respectă Legile divine – care formează Ordinea Divină sau Firea lucrurilor. Dacă omul ar respecta toate Legile, potrivit acestor insuflări (sfaturi), s-ar integra în Firea lucrurilor, în Ordinea cosmică, devenind o Cruce de om.

Crucea de om este stadiul final la care poate ajunge un om în urma unei existenţe în lumea materială. Crucea de om este omul centrat în Firea lucrurilor. Crucea de om este omul luminat, omul care îşi poartă crucea şi devine una cu ea.

Crucea de om este omul care are conştiinţa,

conştienţa şi cunoaşterea naturii – a ceea ce noi numim natură, dar care este mai mult decât mediul lumii materiale.

Crucea de om are conştiinţa, conştienţa şi cunoaşterea simţurilor, are conştiinţa, conştienţa şi cunoaşterea binelui şi a răului, are conştiinţa, conştienţa şi cunoaşterea tuturor tainelor – inclusiv experienţa Luminii, care este Taina înţelepciunii Luminii Adevărate.

Crucea de om are conştiinţa, conştienţa, cunoaşterea şi contemplarea Adevărului, are conştiinţa, conştienţa şi cunoaşterea Iubirii prin părtăşia cu Iisus Hristos, care este Dumnezeu adevărat.

→ Asocierea cu îngerii căzuţi

La baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. Acţiunile omului sunt de două feluri: bune şi rele. În momentul în care omul făptuieşte binele, se alătură Fiilor Luminii şi primeşte de la cosmos ceea ce a oferit; este ocrotit, supravegheat şi încurajat de Fiii Luminii. În schimb, atunci când omul alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii şi se alătură Fiilor întunericului.

Făptuind răul, omul se conectează energetic, prin sintonie, Fiilor întunericului. Această conexiune este de două feluri, întrucât Fiii întunericului pot fi împărţiţi în două categorii.

Prima categorie este formată din acei îngeri ai întunericului care şi-au pierdut forma umanoidă, iar corpul lor este risipit în tot universul. Numele lor este Ashpan – Cei reîntorşi. Aceste fiinţe şi-au pierdut corpul de formă umanoidă pe care-l aveau cândva. Ele încă au un corp, dar acesta nu mai are formă umanoidă. Corpul lor este risipit în cosmosul spiritual sub forma unor particule energetice.

A doua categorie este formată din acei îngeri ai întunericului care încă îşi păstrează forma umanoidă, dar

ai căror ochi nu mai văd adevărul. Ei sunt Cei cu ochii negri – dracii.

Prima conexiune aurică a unui om se realizează cu fiinţele Ashpan. Făptuind răul pentru prima oară în viaţă – cel mai adesea, în copilărie –, omul atrage, prin rezonanţă, fiinţele Ashpan corespunzătoare. Fiind atrase de actele comportamentale ale oamenilor, particulele corpurilor risipite prin cosmos ale fiinţelor Ashpan se lipesc instantaneu de structurile aurice exterioare ale omului: corpul emoţional, corpul astral sau corpul mental. Astfel, din acel moment, se poate vorbi despre o asociere aurică dintre oameni şi îngerii căzuţi – Ashpan.

Din momentul făptuirii răului de către un om, pentru prima oară în viaţă, corpurile sale aurice exterioare se acoperă cu particulele energetice încărcate negativ, precum un magnet se acoperă cu pilitură de fier. Particulele respective nu sunt altceva decât atomi energetici ai corpurilor lipsite de formă, dar risipite în cosmos, ale fiinţelor Ashpan.

Omul este ca un magnet, care atrage pilitura de fier risipită în cosmos. Astfel, pilitura de fier acoperă în întregime magnetul, care, treptat, îşi pierde caracteristicile iniţiale. Un magnet acoperit integral cu pilitură de fier nu mai este un magnet, iar capacitatea sa de atracţie este slabă. Tot astfel, structurile aurice exterioare ale omului sunt acoperite, în urma exercitării liberului arbitru, de particule negative ce provin de la fiinţele Ashpan. Acesta este motivul pentru care corpurile aurice exterioare – de exemplu, corpul emoţional sau corpul mental – dobândesc, în cazul unor stări emoţionale, afective şi mentale negative, anumite culori.

Un corp emoţional care dobândeşte culoare roşie reflectă o mânie extremă. Mânia nu este a omului, dar omul se identifică cu ea. Omul spune: sunt mânios şi îmi

vine să bat pe cineva. De fapt, omul este magnetul care atrage mânia din cosmos, iar în cosmos, mânia este manifestată chiar de fiinţele Ashpan. Pilitura de fier ce acoperă magnetul reprezintă emisiile energetice ale fiinţelor Ashpan.

Dobândind culoarea roşie, corpul emoţional al omului îşi pierde caracteristicile iniţiale, iar prin repetarea stării respective de-a lungul vieţii, omul în cauză se obişnuieşte într-atât cu manifestarea mâniei, încă nici nu îşi mai aminteşte că, iniţial, să comportat altcumva.

Acelaşi fenomen auric se produce în cazul tuturor stărilor negative ale unui om, care se succed cu repeziciune de-a lungul vieţii. Fiecare stare pe care un om o manifestă prin exercitarea liberului arbitru, atrage o anumită categorie de fiinţe Ashpan care se lipesc, prin sintonie de aura lui.

Din punct de vedere auric, fiecărei stări negative îi corespunde o culoare specifică, care se manifestă la nivelul corpurilor aurice exterioare (emoţional, astral, mental etc), iar din punct de vedere psihic, fiecare stare formează un focar de personalitate. Fiecare focar de personalitate aparţine unei fiinţe Ashpan.

Treptat, omul devine un conglomerat complex de focare de personalitate. Fiecare focar de personalitate acumulează, în timp, o încărcătură energetică remanentă, care este refulat în subconştient. Astfel, prin repetarea, în urma exercitării liberului arbitru, a unor stări negative, omul ajunge sub influenţa aproape deplină a fiinţelor Ashpan.

De-a lungul vieţii, ceea ce este în interiorul omul se reflectă în exterior. Evenimentele vieţii nu sunt altceva decă reflectarea a ceea ce omul este în interior. Omul este un sistem oscilant deschis care influenţează şi este influenţat de mediu.

În momentul în care, prin exercitarea liberului său arbitru, un om alege să manifeste o caracteristică negativă – mânia, trufia, ura –, emite o energie modulată informaţional şi atrage din cosmos, prin sintonie, după principiul diapazonului, ceea ce este compatibil cu el. Cosmosul, evident, reacţionează, iar efectul se manifestă atât la nivelul mediului material, cât şi a celui spiritual. Dacă la nivelul cosmosului spiritual, omul atrage fiinţele cu care este în rezonanţă după principiul diapazonului, la nivelul mediului material omul atrage semeni de-ai săi cu aceeaşi încărcătură emoţională şi evenimente compatibile. În fond, cine se aseamănă se adună. Iar ceea ce se adună, se numeşte karma.

Astfel, de-a lungul vieţii, prin liberul său arbitru, omul îşi programează singur evenimentele prin care trece. Nu îngerii căzuţi îl conduc pe om la comiterea răului. Omul însuşi este cel care alege, prin exercitarea liberului său arbitru.

În momentul în care, pentru prima oară în viaţă, un om înţelege că nu trebuie să dea curs unui sentiment negativ – de exemplu, înţelege că nu trebuie să dea curs mâniei – şi se abţine, realizează un mare pas înainte: se eliberează. Eliberându-se, acel om are un viciu, o meteahnă sau o eroare de comportament în minus. Simultan, aura sa devine mai curată. O parte din pilitura de fier se desprinde de magnet – se demagnetizează.

Desprinzându-se pilitura de fier, dispare şi un focar de personalitate. Abia în acel moment, omul înţelege cine este el şi de ce s-a identificat mereu cu stările prin care a trecut – ca rezultat al formării focarelor de personalitate.

În urma conştientizării unui defect, omul scapă de un sentiment negativ, de o culoare negativă ce se manifesta la nivelul corpului emoţional sau mental, de un focar de personalitate nefast, dar, mai ales, scapă de o fiinţă

Ashpan. La rândul ei, fiinţa Ashpan se eliberează de om cu lecţia învăţată, urmându-şi traseul cosmic.

Acest proces se desfăşoară de-a lungul existenţei întrupate a tuturor oamenilor. Majoritatea stărilor negative – şi, prin urmare, a focarelor de personalitate – ale unui om s-au format, în stare incipientă, încă din primii ani de viaţă şi s-au coagulat treptat, prin repetare. În decursul vieţii, un om cu nivel evolutiv galben al corpului duh are aproximativ 600 de focare de personalitate, care nu sunt altceva decât emisiile unor fiinţe Ashpan.

Toţi oamenii aleg, prin liberul arbitru, la începutul existenţei lor – în prima fază a copilăriei – să manifeste anumite sentimente, gânduri sau comportamente negative, de care nu mai pot scăpa o lungă perioadă de timp sau, uneori, toată viaţa. De aceea, au mereu senzaţia că întâlnesc doar o anumită categorie de oameni sau că au parte de acelaşi tip de evenimente nefericite şi că se învârtesc într-un cerc vicios, din care nu pot ieşi. Abia, după un răstimp destul de lung, poate la maturitate, poate la bătrâneţe – în care existenţa pare a fi pusă în paranteze şi în care simt că nimic nu merge aşa cum ar fi trebuit – oamenii scapă, în urma unui eveniment cel mai adesea banal, de acea eroare de comportament, eliberându-se.

Din păcate, omul este format din multe focare de personalitate. Chiar dacă elimină unul dintre ele, rămân alte focare de personalitate, alte culori aurice negative, alte erori de comportament, alţi Ashpan de eliberat.

Pentru a exemplifica acest proces, putem lua ca exemplu mânia. La fiecare om, focarul de personalitate specific mâniei s-a format încă din copilărie – poate în momentul în care colegul de joacă şi-a însuşit jucăria preferată, poate în momentul în care educatoarea l-a pedepsit în mod nedrept sau poate în momentul în care colega pe care o iubea pe ascuns, i-a refuzat plăcerea de

mânca împreună o prăjitură. De-a lungul timpului, în urma unor evenimente similare, focarul de personalitate s-a amplificat, astfel că omul în cauză a acumulat o încărcătură energetică remanentă. Astfel, impulsul de a-şi lovi semenul, de a sparge un obiect, de a arunca cu o piatră, de a apăsa pe trăgaci etc a devenit din ce în ce mai puternic.

Fireşte, într-o primă fază, omul are tendinţa de a se abţine, dar, după o perioadă, dă frâu mâniei sale şi nu o mai „controlează”. Astfel, poate ajunge la acte comportamentale necugetate. S-ar putea spune că „s-a enervat din senin”, că „a avut o zi proastă”, că „nu şi-a mai controlat nervii” etc. De fapt, focarele de personalitate responsabile cu mânia – şi sunt destul de multe, în funcţie de „nuanţa” mâniei – s-au activat brusc, iar la nivelul aurei exterioare au apărut culorile întunecate. Omul s-a comportat potrivit impulsurilor sale, pe care nu le-a mai putut struni.

În definitiv, oamenii „calmi” care nu se enervează, nu se mâniază şi nu folosesc forţa, sunt acei oameni care, de-a lungul vieţii, au reuşit să-şi conştientizeze lipsurile şi să elibereze fiinţele Ashpan, care formau focarele de personalitate. Diferenţa dintre un om liniştit, lipsit de astfel de impulsuri şi unul care nu-şi stăpâneşte „nervii” constă în conştientizarea repetată a unor erori de comportament.

Celui impulsiv, comportamentul omului liniştit i se pare „fără nerv”, plat, previzibil, adesea stupid. Cel impulsiv spune despre omul liniştit că nu are „sânge în vene” sau că este „impotent” (ca reacţie).

De fapt, aşa şi este, dar ceea ce oferă surplusul de energie celui impulsiv nu este „nervul” sau „sângele din vene”, ci energia emisă de fiinţa Ashpan – care formează focarul de personalitate respectiv. Energia fiinţei Ashpan

conferă omului potenţa de a se comporta într-un mod impetuos sau impulsiv. Omul liniştit este lipsit de această energie, astfel că nu are cum să se manifeste precum cel impulsiv.

Acesta este, de fapt, factorul decisiv care diferenţiază oamenii, de-a lungul existenţei trupeşti. Unii oameni sunt liniştiţi, aplecaţi mai mult spre viaţa meditativă sau spre studiu, aplecaţi spre îndeplinirea cu stricteţe a imperativelor momentului şi spre satisfacerea necesităţilor zilnice, fără a folosi mijloace dure. Ceilalţi sunt mereu agitaţi, tentaţi mereu să folosească forţa, să dea frâu mâniei, sexualităţii exacerbate, orgoliului şi altor caracteristici negative, ca şi cum ar avea un surplus de energie, pe care nu ştiu cum să-l consume mai epede.

Oamenii din ultima categorie nu reuşesc să consume niciodată surplusul de energie. Pofta vine mâncând, căci între acei oameni şi fiinţele Ashpan se naşte o conexiune de tip feedback: fiinţele Ashpan emit permanent energia lor inepuizabilă, iar focarele de personalitate se supradimensionează. Cu fiecare moment în care omul abuzează de comportamentul negativ, fiinţele Ashpan devin şi mai puternice, emiţând o nouă cantitate de energie.

Astfel că omul intră într-un cerc vicios, care pare a nu se mai sfârşi niciodată. Cu adevărat grav este însă faptul că, de la un anumit moment, intră în joc a doua categorie de Fiii ai întunericului – Cei cu ochii negri.

→ Lucrarea flintelor luciferice

Dacă, de-a lungul vieţii, prin exercitarea liberului arbitru, oamenii persevereză în a nu se comporta în conformitate cu Firea lucrurilor, lucrurile iau o întorsătură total nefavorabilă.

Prin comiterea repetată a unor acte comportamentale situate în afara Ordinii cosmice – Firea

lucrurilor –, oamenii atrag, ca sisteme oscilante deschise, acele fiinţe care îl manifestă constant în cosmos: Fiii întunericului, Cei cu ochii negri.

Făptuind răul, oamenii nu atrag doar particulele din corpurile spirituale risipite prin cosmos ale fiinţelor Ashpan, ci şi pe Cei cu ochii negri. Dacă oamenii ar atrage doar particulele fiinţelor Ashpan, lucrurile n-ar fi prea grave.

În mod firesc, între oameni şi Cei cu ochii negri există o incompatibilitate energetică. În consecinţă, Cei cu ochii negri nu pot acţiona direct asupra oamenilor. În starea existenţială în care se menţin, Cei cu ochii negri nu-i pot vedea pe oameni, nu-i pot auzi, nu le pot simţi mirosul. Aşadar, cu de la sine putere, Cei cu ochii negri nu-i pot contacta pe oameni. Celor cu ochii negri li se termină „aria de acoperire” când este vorba de oameni.

În mod natural, nici oamenii n-ar putea să-i contacteze pe Cei cu ochii negri, care sunt altceva decât ei. Totuşi, oamenii au descoperit, deloc întâmplător, în banca de date a universului, adresa şi numărul de telefon al Celor cu ochii negri. Mijlocul prin care Cei cu ochii negri pot fi contactaţi de oameni în mod direct, ca şi cum ar fi sunaţi prin telefonul celular, este făptuirea răului.

La început, oamenii care făptuiesc ceva rău, atrag doar particulele corpurilor lipsite de formă ale fiinţelor Aspan, încărcându-se auric negativ cu emisiile lor spirituale. Omul-magnet atrage, la început, pilitura de fier risipită în cosmos, dar imediat după aceea uită că este doar un magnet şi se comportă precum pilitura de fier. Treptat, se magnetizează şi pilitura de fier, astfel încât nimeni nu mai ştie unde se termină magnetul şi unde începe pilitura – ambele formează un corp comun.

Mânia, din cazul dezbătut anterior, este doar un focar de personalitate care pune stăpânire pe un om. Omul nu

este mânia, omul este doar mânios. El doar se identifică cu mânia. Dacă, de mai multe ori la rând, omul persistă în manifestarea mâniei, atunci mânia devine o a doua natură – de fapt, devine chiar prima natură a omului respectiv.

Astfel, acel om ajunge să nu-şi mai poată struni puseurile de mânie. Se mâniază din ce în ce mai des, până când nu se mai poate controla, iar atunci vede roşu în faţa ochilor şi nu mai ştie ce face. Roşul este, de fapt, culoarea aurică corespondentă mâniei, iar dacă un om ajunge să vadă roşu, înseamnă că întreaga lui aură exterioară are culoarea roşie închisă. Dacă, la început, s-a folosit doar de manifestarea verbală a mâniei, ulterior un om poate ajunge la folosirea forţei pentru a arăta cine este mai tare şi de partea cui este „dreptatea”.

Tocmai puseul de mânie este mijlocul prin care un om descoperă, în banca de date a universului, numărul de telefon al Celor cu ochii negri. Puseul de mânie înseamnă, de asemenea, formarea instantanee a „numărului de telefon” al Celor cu ochii negri şi stabilirea contactului. Dacă omul nu i-ar fi sunat, Cei cu ochii negri n-ar fi ştiut că acel om există, că are cont în banca de date a universului şi număr de telefon personal.

Percepând emisia de energie negativă din momentul mâniei, Cei cu ochii negri devin dintr-odată foarte atenţi şi localizează omul respectiv. Energia emisă de un om care se înfurie are aceeaşi frecvenţă cu energia trupului de formă umanoidă în care se manifestă Cei cu ochii negri în lumea eterică.

Doar cu câteva secunde înainte de emisia unui sentiment negativ, omul nu exista pentru Cei cu ochii negri. Omul a fost localizat abia după ce a emis sentimentul negativ. În secunda următoare emiterii unui sentiment negativ, Cei cu ochii negri se prezintă în trupul lor de lumină, la nivelul lumii eterice, alături de omul

respectiv. Evident, în cazul unui singur om se prezintă un singur reprezentat al Celor cu ochii negri: o fiinţă luciferică în trup de formă umanoidă, ai cărui ochi negri absorb energia precum găurile negre.

Prin repetarea manifestării sentimentului negativ şi a erorii de comportament, legătura dintre omul în cauză şi reprezentantul Celor cu ochii negri se adânceşte. Acest fapt se petrece atât în cazul mâniei, cât şi în cazul celorlalte sentimente negative sau erori de comportament. Treptat, aura omului începe să semene cu cea a fiinţei cu ochii negri, care începe o influenţare din ce în ce mai accentuată, formându-se o rezonanţă specifică.

Sunându-i pe Cei cu ochii negri, omul care are un puseu de mânie emite şi un semnal energetico-informaţional către semenii săi. Oamenii care se aseamănă se adună, iar cei care sunt în disonanţă se depărtează. Astfel, oamenii care au caracteristici energetice asemănătoare se adună laolaltă şi încearcă să facă ceea ce ştiu cel mai bine, adică să manifeste aceleaşi erori de comportament, sub diferite forme, „ajutaţi” de această dată, în mod subtil de fiinţele luciferice, Cei cu ochii negri.

Reprezentantul Celor cu ochii negri „ajută” oamenii prin inducerea exterioară a unor scenarii existenţiale, numite în limbajul îngerilor Veghetori din lumea eterică „Jocuri ale Vieţii şi ale Morţii”. În cadrul unor astfel de jocuri, reprezentaţii Celor cu ochii negri fac în aşa fel încă să se întâlnească persoane compatibile auric, care să poată experimenta acelaşi tip de caracteristică negativă.

Prin asocierile dintre oameni, rezultate în urma scenariilor existenţiale induse de reprezentanţii Celor cu ochii negri, dar bazate pe principiul sintoniei – cine se aseamănă se adună – se pot forma amiciţii dubioase, găşti de cartier, parteneriate în vederea realizării unor afaceri necurate etc, în care principala formă de manifestare

constă în exacerbarea unor sentimente negative şi erori de comportament.

Nu Cei cu ochii negri îi determină pe oameni să facă un lucru sau altul. Oamenii înşişi, prin exercitarea dreptului suveran, decid prin liberul arbitru ce să facă. Ar fi o naivitate să creadă cineva că Cei cu ochii negri ar fi răspunzători pentru ceea ce face un om prin exercitarea liberului arbitru. În lumea materială oamenii decid, oamenii acţionează. Nimeni nu se substituie lor – nici îngerii cei buni, nici îngerii cei răi.

La un moment dat, perseverând în făptuirea răului, unora dintre oameni începe să le placă ceea ce fac – să exercite mânia, ura, forţa brută, să se simtă „şmecheri" sau „puternici" în faţa celor fără apărare, să bată, să fure, să violeze etc. Când unui om *îi place să facă rău* altuia este o catastrofă – este cel mai periculos moment din existenţa sa. Când unei fiinţe umane începe să-i facă plăcere să facă rău semenilor săi, înseamnă că a decăzut din condiţia umană: nu mai este om. Este *altceva*.

Iar când devine *altceva*, omul în cauză a ieşit din cosmosul oamenilor, pentru a intra în cosmosul *altora*. Când un om devine *altceva*, plăcându-i să facă rău – indiferent sub ce formă –, devine sclavul Celor cu ochii negri, care-l vor folosi ca pe un instrument nevrednic, pe care-l vor abandona mai târziu, atunci când serviciul său nu va mai fi considerat util.

Cu timpul, un astfel de om va ajunge să fie posedat în mod direct de către fiinţele luciferice, iar actele sale vor fi din ce în ce mai crude. Şi, dacă reflectăm, începutul a fost declanşat prin manifestarea unei banale mânii – poate îndreptăţită din punct de vedere personal.

La fel ca în cazul Fiilor Luminii, care fac oamenilor diverse ceremonii la nivelul lumii eterice, Fiii întunericului – Cei cu ochii negri – fac ceremonii oamenilor care le devin

sclavi, în urma exacerbării unor sentimente negative, în urma repetării unor erori de comportament sau a comiterii unor unor acte reprobabile.

Ceremoniile Fiilor întunericului sunt copii inversate ale ceremoniilor Fiilor Luminii. La aceste ceremonii participă contrapărţile întunecate ale Fiilor Luminii: Îngeri Veghetori, Maeştri de plan etc. Prima ceremonie care se face unui om care a devenit *altceva* este botezul luciferic.

Botezul luciferic este copia inversată a botezului Fiilor Luminii. Botezul luciferic are loc în anumite momente ale vieţii unui om – mai ales în copilărie – de regulă, în situaţii dramatice, în care omul foloseşte forţa brută.

Botezul luciferic este legat de activitatea a doua chakre minore, care sunt pe aceeaşi linie cu chakra swadistana, în partea dreaptă, respectiv în partea stângă a trupului.

De regulă, botezul luciferic se produce în cazul (considerat adesea banal) în care un copil se bate cu un alt copil, îl învinge şi produce vărsare de sânge – de exemplu, când un copil loveşte cu pumnul alt copil, iar acestuia îi curge sânge din nas. În momentul în care produce vărsare de sânge, celui în cauză i se produce o importantă modificare a structurii aurice: anumite petale ale minichakrei swadistana din partea stângă capătă o nuanţă neagră.

Evident, acelaşi lucru se produce şi în cazul adulţilor. Un alt caz în care se produce acest tip de botez este acela în care un om ucide pentru prima oară un animal – chiar şi atunci când, din necesitate, taie o găină. În acel moment se produce activarea unor petale la minichakra swadistana din partea dreaptă. În timpurile mai vechi, strămoşii noştri făceau anumite ritualuri înaintea vânătorii, înaintea uciderii unui animal sau înainte de a începe un război,

tocmai pentru a preîntâmpina astfel de evenimente nedorite.

În cazul unui viol se produce instantaneu activarea ambelor minichakre swadistana. Acelaşi lucru se întâmplă în momentul în care omul provoacă distrugerea unei păduri sau a unei porţiuni din natură, prin incendiere sau prin alte mijloace.

Ori de câte ori un om făptuieşte ceva rău, se depărtează de Ordinea cosmică şi de Fiii Luminii – se depărtează de Dumnezeu. Totodată, intră sub influenţa Fiilor întunericului, devenind un sclav, care-şi oferă altora, pentru nimic, ceea ce are mai preţios – sufletul.

Cel mai periculos fenomen este însă aderarea conştientă – prin ritualuri – la elementul luciferic. Acest fenomen se produce în cazul în care omul se dezice în mod conştient, cu bună ştiinţă, de Iisus Hristos. Prin aderarea conştientă la elementul luciferic, toate funcţiunile îndeplinite de Fiii Luminii cu privire la omul respectiv – Îngeri Veghetori, îngeri Păzitori, spirite ale naturii – sunt preluate de contrapărţile lor luciferice.

Din acel moment, omul în cauză va rămâne sub influenţa fiinţelor luciferice, devenind, în cele din urmă, posedat. La această categorie de oameni, cu timpul, chakra orgoliului va deveni punctul de interferenţă al fiinţelor luciferice. Dacă prin chakra iubirii, Dumnezeu Tatăl se uneşte cu Fiul Său, Iisus Hristos, prin chakra orgoliului omul se uneşte cu Lucifer.

Sufletul acelui om este ca şi desprins de Dumnezeu Tatăl, fără a fi însă abandonat de Iisus Hristos. Nici în acest caz, Iisus Hristos nu-şi ia darurile înapoi, adică nu-şi întrerupe legătura cu chakra iubirii, din dreptul plexului cardiac.

În lumea eterică se spune că, în momentul în care vor exista suficient de mulţi oameni cu chakra orgoliului

activată, va fi posibilă apariţia în lumea terestră a mesagerului lui Lucifer sau chiar a lui Lucifer în persoană.

7. SOMNUL ŞI VISELE → Tipuri de vise

Pentru ca omul să devină o Cruce de om – un om centrat în Firea lucrurilor – trebuie să se comporte în conformitate cu legile cosmosului atât în stare de veghe, cât şi în stare de somn.

Existenţa omului în lumea materială este împărţită în două: de-o parte existenţa în stare de veghe, care cuprinde experienţele avute prin intermediul conştiinţei diurne, iar de cealaltă parte existenţa în stare de somn, care cuprinde experienţele avute prin intermediul conştiinţei de vis.

Deşi, astăzi, se cunosc prea puţine aspecte cu privire la trăirile omului în stare de somn, nu înseamnă că această parte a existenţei omului nu prezintă importanţă. Dimpotrivă, existenţa nocturnă a omului este la fel de importantă ca şi cea diurnă. Dar, pentru a pătrunde în fenomenologia somnului şi a dezvălui o importantă parte a existenţei în lumea materială, trebuie făcută o scurtă recapitulare a alcătuirii fiinţei omeneşti.

În decursul existenţei încarnate, în afara spiritului, omul este format din patru corpuri de formă umanoidă: corpul duh, corpul sufletului, corpul eteric şi, fireşte, corpul material. Fiecare dintre ele există în planul cuantic propriu: spiritul în planul cuantic primordial, corpul duh în planul cuantic al lumii de dincolo (în planul astral), sufletul în planul cuantic al sufletului, corpul eteric în planul cuantic ce corespunde lumii eterice, iar corpul material în planul cuantic al lumii materiale.

Dintre toate structurile aurice ale omului, doar sufletul are un plan cuantic individual (personal). Fiecare suflet are un plan cuantic personal, ca un fel de „felie” de spaţiu-timp, care nu intră în conexiune cu planurile cuantice ale celorlalţi oameni. Celelalte planuri cuantice –

al spiritului, al corpului duh, al corpului eteric – sunt comune tuturor oamenilor.

În cazul în care, fiecare dintre structurile aurice principale ar deveni subit conştiente, ar putea observa planul cuantic corespunzător. Spiritul ar percepe planul cuantic primordial. Corpul duh ar percepe planul astral – de fapt, ar percepe subplanul astral de unde a provenit înainte de a se întrupa în lumea materială. Sufletul ar percepe planul cuantic propriu, iar corpul eteric ar percepe planul cuantic eteric – lumea etherică.

Fiecare dintre structurile aurice ale omului (inclusiv corpul material) are un nucleu distinct de conştiinţă şi de conştientă. Astfel, omul este format din mai multe nuclee. Fireşte, când este conştient de lumea materială, omul are ca nucleu specific eul trupesc, ego-ul, prin intermediul căruia devine conştient de mediu – aşa numita stare de veghe. În starea de veghe, omul are un anumit nivel de conştiinţă şi de conştienţă.

Starea de veghe nu este conferită doar de ceea ce se află la nivelul trupului material, ci şi de celelalte componente aurice. Un rol deosebit în funcţionarea trupului şi în menţinerea stării de veghe îl au atât chakrele situate la nivelul corpului eteric, cât şi contrapărţile lor situate la nivelul corpului sufletului şi a corpului duh (chakrele atribut).

La nivelul corpului eteric, de-a lungul canalului Sushumna, sunt situate şapte chakre principale: muladhara, swadistana, manipura, anahata, vishudi, ajna, sahasrara. În afara celor şapte chakre principale, la stânga şi la dreapta canalului Sushumna, în dreptul mameloanelor, există alte două chakre importante: în dreptul inimii există chakra iubirii, numită shainiah, care a fost deschisă de către Iisus Hristos, iar în dreptul mamelonului drept există chakra orgoliului – chakra lui

Lucifer.

Astfel, privit din faţă, fiinţa integrală a omului formează o cruce luminosă, a cărei bară verticală este formată din canalul Sushumna, de-a lungul căruia sunt situate chakrele principale. Bara orizontală este formată din linia imaginară ce uneşte cele două chakre situate în dreptul mameloanelor. Aceasta este Crucea Vieţii, pe care se răstigneşte omul de-a lungul existenţei întrupate, pentru a deveni un om luminat, care îşi poartă crucea şi devine una cu ea – pentru a deveni o Cruce de om.

În afara acestor nouă chakre menţionate, mai există alte şase, despre care, astăzi, se cunosc destul de puţine lucruri. Trei dintre ele sunt situate deasupra capului, ceva mai sus de chakra sahasrara, iar celelalte trei sunt situate sub tălpile picioarelor. Cele şase chakre seamănă destul de puţin cu chakrele situate de-a lungul Sushumnei. Ele au aspectul unor steluţe strălucitoare, nu au petale, iar în interiorul lor se formează vârtejuri minuscule.

Dispunerea celor trei chakre situate deasupra capului variază de la om la om. La unii oameni sunt situate mai sus şi sunt mai strălucitoare, la alţi oameni sunt mai apropiate de cap şi sunt mai palide. Cele trei chakre de deasupra capului sunt situate pe linia divină.

Prima chakră este situată la aproximativ cincizece centimetri de sahasrara, în afara cutiei craniene. Numele ei este Poarta sufletului. A doua chakră, situată la cincisprezece centimetri de creştetul capului, este Poarta duhului (a corpului duh), iar a treia chakră este situată la aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri de creştetul capului. Numele ei este Poarta spiritului.

În afara celor trei chakre situate deasupra capului, mai există trei chakre situate sub tălpile picioarelor. În stadiul evolutiv actual, doar una este în stare de activitate. Ea este situată la aproximativ zece centimetri sub tălpile

picioarelor. Numele ei este Poarta Pământului. Chakra Poarta Pământului are un rol foarte important în ceea ce priveşte eliminarea toxinelor aurice din organism. Prin această chakră sunt eliminate toate toxinele aurice rezultate în urma actelor comportamentale defectuoase.

Cele trei chakre situate deasupra capului au o importanţă deosebită în ceea ce priveşte somnul şi visele. Ele corespund celor trei elemente fundamentale ale structurii aurire – sufletul, corpul duh şi spiritul. Cele trei chakre de deasupra capului funcţionează ca nişte porţi, care fac legătura, în timpul somnului, dintre structurile aurice menţionate şi nivelurile ortoexistenţiale ale cosmosului.

În momentul în care trupul material adoarme, iar conştiinţa stării de veghe dispare, corpul eteric, sufletul (corpul sufletului), corpul duh şi spiritul îşi modifică poziţia în raport cu acesta. Imediat după ce focarul de personalitate specific stării de veghe încetează să-şi mai facă simţită prezenţa, omul începe să viseze. În mare, visele pot fi clasificate, în funcţie de structura aurică care le generează.

Există aşadar vise specifice activităţii trupului material şi nucleului de conştiinţă specific acestuia. Ele formează primul tip de vise. Al doilea tip de vise poate fi raportat la activitatea corpului eteric. Următoarele două tipuri de vise pot fi raportate la activitatea corpului sufletului. În timpul somnului, corpul sufletului se manifestă în două feluri distincte. Primul fel de manifestare presupune activitatea autonomă a corpului sufletului în planul cuantic personal. Activitatea autonomă a corpului sufletului în planul cuantic personal generează al treilea tip de vise. În schimb, al patrulea tip de vise presupune manifestarea corpului sufletului în afara planului său cuantic individual. Al cincilea tip de vise poate

fi raportat la activitatea corpului duh. În fine, al şaselea tip de vise poate fi raportat la activitatea spiritului.

→ Primele două tipuri de vise

Primul tip de vise se derulează în fază incipientă a somnului, imediat după adormire şi se succede, ciclic, de mai multe ori de-a lungul somnului. În opt ore de somn, omul poate avea aproximativ zece reprize de astfel de vise. Acest tip de vise durează foarte puţin timp – câteva minute. În toate aceste vise, omul are mişcări rapide ale globilor oculari – REM: *rapid eys movement*.

Acesta este tipul de vis care reflectă experienţele desfăşurate de om în stare de veghe. Visele de acest tip au un anumit simbolism, în funcţie de experienţele personale ale omului. În general, visele de acest tip pot fi raportate la experienţele trăite de om în ultimele trei zile.

Acest tip de vise reflectă relaţiile sociale ale celui ce visează, fiind efectul nedreptăţilor suferite sau al frustrărilor acumulate. Omul se poate visa în diferite ipostaze legate de existenţa cotidiană: continuă să îndeplinească o anumită activitate începută în stare de veghe, se întâlneşte cu un prieten sau cu o cunoştinţă, continuă o ceartă etc.

În toate visele de acest tip, subiectul principal este trupul material şi activităţile motorii pe care le desfăşoară în timpul stării de veghe. Într-un fel, se poate spune că visele de acest tip reflectă activităţile fiinţei umane din stare de veghe, percepute prin intermediul acţiunilor motorii ale trupului material. Astfel, dacă în ziua anterioară visului, omul în cauză s-a certat cu o persoană oarecare, poate visa acea ceartă din perspectiva activităţilor motorii şi a tensiunilor musculare acumulate, iar nu din perspectiva morală sau socială. Tensiunile rezultate în urma activităţilor motorii intense din perioada conflictului sunt înmagazinate energetico-informaţional

prin refulare, iar visul nu face altceva decât să le defuleze prin intermediul unui simbolism personal. Acest simbolism este generat doar de experienţele personale, astfel încât doar omul în cauză la poale decripta în urma unei analize atente.

Din acest punct de vedere, se poate spune că acele cărţi de vise care încearcă să interpreteze visele printr-o generalizare excesivă sunt destul de departe de adevăr. Există, într-adevăr, anumite constante cu caracter general, dar nu trebuie exagerat. Aceste constante provin din faptul că experienţele oamenilor sunt, în mare, aceleaşi. Totuşi, trebuie ţinut cont de faptul că fiecare om este unic; chiar dacă, în lumea fizică, oamenii au experienţe relativ asemănătoare, fiecare le receptează în modul său specific. Oamenii nu sunt maşini, fiecare om receptează în felul său o anumită experienţă.

Al doilea tip de vise depăşeşte nivelul trupului material şi al activităţii motorii, raportându-se la activitatea corpului eteric. Datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, conştiinţa şi conştienţa omului din starea de veghe nu se mută la nivelul corpului eteric, visele din această categorie sunt ca şi inexistente. În cazul în care ar avea astfel de vise, oamenii ar trebui să viseze, chiar şi distorsionat, decoruri şi fiinţe din lumea eterică. Actualmente, doar clarvăzătorii pot avea astfel de vise.

Imediat după adormire, oamenii au o perioadă scurtă de întunecare – de negură. Această perioadă de întunecare se manifestă datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, corpul eteric nu este suficient de matur pentru a reţine imagini din lumea eterică. În viitor, atunci când corpul eteric va fi ceva mai dezvoltat, în conştiinţa oamenilor se vor derula cu mare rapiditate imagini ale lumii eterice – flashuri cognitive, care pot fi denumite imagini hipnagogice.

În ziua de astăzi, prea puţini oameni percep, imediat după adormire, flashuri scurte ce conţin imagini ale lumii eterice. Aceşti oameni, datorită maturităţii sporite a corpului eteric, pot fi consideraţi drept potenţiali clarvăzători.

Imaginile hipnagogice percepute în acest mod, nu pot fi interpretate prin intermediul conştiinţei de veghe, datorită unei cenzuri specifice eului trupesc. Eul trupesc nu le înţelege, iar ceea ce nu poate fi înţeles este generator de spaimă şi, prin urmare, respins.

→ Aventurile corpului sufletului

Următoarele două tipuri de vise au ca substrat de manifestare corpul sufletului. Imediat după ce conştiinţa de veghe încetează să funcţioneze, iar omul adoarme, corpul sufletului iese din amorţire şi începe să se manifeste autonom.

În timpul somnului, corpul sufletului se poate manifesta în două modalităţi distincte. Prima modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în planul său cuantic individual. Această activitate a corpului sufletesc generează al treilea tip de vise. A doua modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în afara planului său cuantic individual, ceea ce generează al patrulea tip de vise.

Vom începe cu prima modalitate de manifestare a corpului sufletului în timpul somnului – cea în care acesta dobândeşte o existenţă complet autonomă şi devine conştient de planul său cuantic individual.

Fiecare suflet omenesc este unic, astfel încât el are un plan cuantic sufletesc personal, în care poate pătrunde în timpul somnului. Niciun alt om nu poate pătrunde în acest plan cuantic personal. Dintre fiinţele îngereşti veghetoare, nu poate pătrunde în acest plan cuantic decât Îngerul Veghetor de suflet al omului respectiv.

Rolul îngerilor Veghetori personali este esenţial de-a lungul vieţii întrupate a unui om. Îngerii Veghetori sunt fiinţele îngereşti cele mai apropiate de oameni – atât la propriu, cât şi la figurat. În organigrama Fiilor Luminii, Îngerii Veghetori sunt subordonaţi, pe linie ierarhică, Îngerului Morţii. Fireşte, rolul îngerilor Veghetori nu este legat în exclusivitate de moarte, ci, în primul rând, de viaţă. Fiecare om are doi îngeri Veghetori: un înger Veghetor de corp duh şi un înger Veghetor de suflet. Îngerul Veghetor de corp duh se îngrijeşte de buna funcţionare a corpului duh, iar Îngerul Veghetor de suflet se îngrijeşte de buna funcţionare a corpului sufletului.

De-a lungul întregii existenţe întrupate, în funcţie de împrejurări, Îngerii Veghetori reglează funcţionarea structurilor aurice ale omului – corpul duh şi corpul sufletului. Rolul lor este extrem de important, mai ales în condiţiile în care, datorită activităţilor total neinspirate ale oamenilor în lumea materială, apar tot timpul disfuncţionalităţi aurice.

De asemenea, Îngerii Veghetori au un rol deosebit în timpul somnului, în condiţiile în care structurile aurice ale omului funcţionează diferit faţă de starea diurnă. În timpul somnului, Îngerul Veghetor de suflet ajută omul să pătrundă în planul cuantic al sufletului, iar cel de corp duh ajută omul să pătrundă în lumea corpurilor duh – în lumea astrală.

În actualul stadiu evoitiv, dată fiind imaturitatea corpului sufletului, un om poate sta în planul cuantic sufletesc personal cel mult un minut pe noapte. De regulă, stă în jur de 30 de secunde.

În acel minut important petrecut în timpul somnului, la nivelul corpului sufletului se produc mai multe fenomene energetice importante. În doar câteva secunde, corpului sufletului îşi pierde forma umanoidă şi pare a se

disipa energetic în planul său cuantic, care are forma unei felii de spaţiu. Este ca şi cum toţi atomii energetici strălucitori din care este format corpul sufletului se disipează, precum un gaz într-o încăpere, chiar în planul său cuantic personal.

Spaţial, planul cuantic al sufletului are forma unui cilindru ce învăluie structura aurică a omului. În interiorul planului său cuantic, corpul sufletului pluteşte precum un peşte într-un acvariu cilindric. Fireşte, aici este vorba despre spaţiu doar în sens kantian – ca formă umană de reprezentare. Pentru omul care pătrunde conştient în acest plan cuantic, perspectiva se modifică în mod esenţial.

Atunci când pătrunde în planul cuantic sufletesc, care este personal, omul are senzaţia că pătrunde într-o lume infinită. Această lume este, într-adevăr, infinită pentru fiecare fiinţă umană, deşi, paradoxal, are doar dimensiunile specificate anterior. Deşi pare mic, pianul cuantic sufletesc este infinit ca profunzime cuantică. Pentru om, este ca şi cum ar pătrunde corporal în nucleul unui atom. Deşi s-ar aştepta să intre într-un spaţiu foarte îngust, are uriaşa surpriză să pătrundă în interiorul unui imens sistem solar, în care se simte, el însuşi, ca un atom.

Totuşi, chiar dacă, din punct de vedere energetic, corpul sufletului se disipează în planul cuantic sufletesc, omul se vede pe sine tot în formă umanoidă, la fel cum se vede în planul material.

Trăirile omului care se manifestă în interiorul planului cuantic sufletesc, în acel minut din timpul somnului, sunt extrem de importante şi par să fie foarte depărtate de experienţele din stare de veghe. De altfel, în momentul în care pătrunde în planul cuantic sufletesc, omul are impresia că nu mai există o altă lume. Şi nici nu este de mirare, întrucât omul pătrunde chiar în miezul a ceea ce noi, în lumea materială, numim regatului viselor.

La trecerea din planul cuantic material în planul cuantic sufletesc, trăirile şi experienţele sunt diferite, de la om la om. Trecerea se realizează printr-o cale specifică fiecărui om în parte. La unii oameni, trecerea dintr-un plan cuantic în altul se face pe o scară, la alţii pe un podeţ. Sunt oameni la care trecerea se realizează în urma traversării unui drum, a unui Ian, a unui câmp de flori sau a unei ape.

Calea ce face joncţiunea între planurile cuantice poate fi regăsită de orice om doar pe baza unui sunet. Există un sunet anumit, asemănător cu un sunet prelung de trompetă, specific fiecărui om în parte, pe baza căruia poate descoperi calea ce duce în planul cuantic sufletesc – în regatul viselor. Dacă n-ar exista acel sunet, omul n-ar putea pătrunde în planul cuantic al corpului sufletului.

Ghidându-se de sunet, de-a lungul acestui traseu, omul este însoţit de Îngerul Veghetor de suflet. El stă tot timpul în partea stângă a omului. Îngerul Veghetor de suflet îl ţine pe om de mână, sfătuindu-l permanent. Acesta este singurul moment în care omul cunoaşte numele real al Îngerului Veghetor de suflet. De asemenea, omul îşi cunoaşte numele personal de suflet.

Pe calea ce duce în planul cuantic sufletesc – care poate fi orice: un Ian, o pădurice de brazi, un podeţ, un pârâiaş, o scară etc – omul este întâmpinat de alte trei fiinţe îngereşti, pe care le putem numi în felul următor: *Entitatea-sunet*, *Entitatea-miros şi Entitatea-lumină*. Cele trei fiinţe îngereşti stau permanent în partea dreaptă a omului, în timp ce, aşa cum s-a menţionat, Îngerul Veghetor de suflet stă în partea stângă.

Cele trei fiinţe îngereşti au o fizionomie şi o vestimentaţie specifice. Ca poziţie ierarhică, cele trei fiinţe îngereşti sunt situate pe treapta ierarhică a îngerilor Păzitori, au ochii lipsiţi de iris, dar de culoarea focului. Cele trei fiinţe îngereşti se îngrijesc doar de omul

respectiv, la fel ca şi Îngerul Veghetor de suflet. Dar, spre deosebire de Îngerul Veghetor de suflet, care se schimbă de la o încarnare la alta, cele trei fiinţe angelice vor rămâne cu omul respectiv până la sfârşitul veacurilor. Ele nu se schimbă niciodată, râmânând permanent în planul cuantic sufletesc personal al omului.

Entitatea-sunet are în mână o trâmbiţă din care sună neîncetat; ea este cea care emite acel sunet prelung, cu ajutorul căruia omul poate descoperi, în fiecare noapte, timp de un minut, calea spre planul cuantic sufletesc, care este regatul viselor sale.

Entitatea-miros poartă mereu un steag, pe care, cu litere de foc, este scris numele de suflet al omului în cauză. Acest nume nu se modifică niciodată, tot astfel cum, de-a lungul unei vieţi, nu se modifică amprentele digitale. De fapt, pe flamură sunt scrise două cuvinte în limba akhataka. Primul cuvânt este numele de suflet al omului, iar al doilea este termenul de Preot al lui Dumnezeu.

Omul – fiecare om în parte – este un Preot în devenire al lui Dumnezeu. În concluzie, pe steagul ţinut de Entitatea-miros, stă scris numele de suflet al omului şi caracteristica sa principală: Preot al lui Dumnezeu.

A treia fiinţă îngerească este *Entitatea-lumină*-Ea ţine în mână o mică pernă luminoasă pe care stau, frumos împăturite, o robă argintie, o pereche de încălţări, o diademă şi un inel. Ceea ce este ciudat – dacă, într-adevăr, mai poate fi ceva ciudat în regatul visului – este faptul că perna stă suspendată în aer la aproximativ douăzeci de centimetri de palmele fiinţei îngereşti, iar roba, încălţările, diadema şi inelul se află suspendate la douăzeci de centimetri deasupra pernei. Roba, încălţările, diadema şi inelul pe lângă care trece omul, timp de un minut în timpul somnului, în fiecare noapte, reprezintă darul lui Dumnezeu. Ele vor fi ale omului doar în cazul în care va

deveni o Cruce de om – un om luminat, care îşi poartă crucea şi devine una cu ea.

Devenind o Cruce de om, fiinţa umană îşi va atinge menirea: va deveni Preot al lui Dumnezeu şi va lua în stăpânire noul său cosmos personal – care este planul cuantic al sufletului. În viitor, cosmosul va fi format dintr-o infinitate de cosmosuri particulare – din planuri cuantice „paralele”. Fiecare cosmos va fi creat şi condus de un om devenit Preot al lui Dumnezeu.

Acesta a fost, de altfel, scopul iniţial al lui Dumnezeu: apariţia unor fiinţe, create după Chipul şi Asemănarea Sa, care să devină Preoţi ai Săi. Oamenii au avut posibilitatea să devină foarte rapid Preoţi ai lui Dumnezeu şi să-şi creeze propriile lor cosmosuri personale, dar, din păcate, au eşuat încă de la început. Primul om care a eşuat a fost Shantiah. Tot ce s-a întâmplat de la rebeliunea lui Shantiah – şi, implicit, a lui Hallshitah şi a lui Lucifer – reprezintă doar o perturbare nefericită de la scopul fundamental al lui Dumnezeu.

Cândva, într-un viitor încă foarte îndepărtat, după ce va fi reparată această perturbare nefericită, oamenii vor putea deveni Preoţi ai lui Dumnezeu. În calitate de Preoţi ai lui Dumnezeu, oamenii vor îndeplini, în cosmosul propriu (planul cuantic sufletesc), aceleaşi funcţiuni pe care le are Dumnezeu la nivelul cosmosului integral.

La rândul lor, cele trei entităţi îngereşti – Entitatea-sunet, Entitatea-miros şi Entitatea-lumină – vor îndeplini cele trei funcţiuni cosmice, care reprezintă atributele fundamentale ale lui Dumnezeu: Puterea, Forţa (Împărăţia) şi Slava.

La începutul formării actualului cosmos, Dumnezeu a delegat trei înalte fiinţe îngereşti, pentru a-i manifesta atributele. În primul ciclu al cosmosului, cele trei funcţiuni cosmice au fost îndeplinite de către Îngerul Gabriel,

Îngerul Mihail şi Lucifer.

Îngerul Gabriel este Puterea lui Dumnezeu; totodată, el este Trimisul, Mesagerul sau Vocea lui Dumnezeu cel Viu. La rândul său, Îngerul Mihail este Forţa lui Dumnezeu – Păzitorul Împărăţiei lui Dumnezeu (Forţa care menţine Împărăţia).

Deşi în limbajul curent pot fi sinonime, puterea şi forţa desemnează atribute distincte. Dacă ar fi să ne raportăm la ceea ce există în lumea materială, putem compara atributul de putere cosmică cu puterea politică într-un stat, iar atributul forţă cu ceea ce se înţelege prin forţele armate sau forţele de ordine dintr-un stat. Forţele armate sunt subordonate puterii politice.

În fine a treia funcţie cosmică, ce corespunde Luminii lui Dumnezeu sau Slavei, a fost îndeplinită iniţial de Lucifer, care, înainte de rebeliune, a fost Primul Ocrotitor. Firește, după rebeliune, Lucifer şi-a pierdut toate atributele, iar funcţiile sale au fost preluate de Îngerul Gabriel.

După modelul actual al cosmosului, în viitor, în cosmosul sufletesc personal al fiecărui om, cele trei entităţi îngereşti – Entitatea-sunet, Entitatea-miros şi Entitatealumină – vor îndeplini aceleaşi funcţii ca şi cele trei înalte fiinţe îngereşti menţionate: Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail şi Lucifer. Puterea, Forţa şi Slava corespund Sunetului, Mirosului şi Luminii, sau, dintr-un alt punct de vedere, Focului, Apei şi Aerului (Aerul este un amestec între Foc şi Apă).

Până când va fi reparată această perturbare a cosmosului, în care ne aflăm actuamente cu toţii, cele trei fiinţe îngereşti care-l întâmpină pe om pe calea ce duce spre planul cuantic al sufletului sunt în aşteptare. Ele vor deveni active doar în momentul în care omul va deveni o Cruce de om, iar sufletul său (corpul sufletului) va lumina

cu de la sine putere şi va fi viu. Sau, pentru a folosi o expresie străveche, va fi „viu de nemurire” şi va deveni Preot al lui Dumnezeu.

Actualmente, în acel minut crucial al somnului, omul pătrunde în planul cuantic sufletesc personal doar ţinut de mână de către Îngerul Veghetor de suflet, ca un ţânc neajutorat.

Tot ce există actualmente în planul cuantic al sufletului este creaţia exclusivă a omului. Omul însuşi şi-a construit decorul în care pătrunde. Dacă omului îi plac florile în timpul stării de veghe, va avea în planul cuantic sufletesc o abundenţă de flori. Dacă îi plac munţii, va avea un decor de munţi, dacă îi place marea va avea decor de mare. Dacă îi plac pisicile, va avea pisici în lumea sa, dacă îi plac câinii, va avea parte de câini, dacă îi plac caii va avea parte de ei şi aşa mai departe. Toate aceste elemente sunt tot atât de reale în planul cuantic sufletesc, precum sunt cele din planul material.

Omul creează mediul din planul cuantic sufletesc prin intermediul vocii. Sfătuitor este Îngerul Veghetor de suflet. La sfatul Îngerului Veghetor de suflet, omul poate crea în acest mediu ceea ce îi place şi ceea ce iubeşte în lumea materială. Creaţia se poate realiza doar prin intermediul unor formule tip. Orice formulă, care are caracteristicile unei porunci, începe prin expresia: Eu îţi spun.

Dacă, în stare de veghe, omul aduce stricăciuni unor elemente din mediul natural, atunci, în planul cuantic al sufletului va fi văduvit de existenţa lor. Dacă incendiază în lumea materială o porţiune de pădure, omul va avea o porţiune incendiată de pădure şi în planul cuantic sufletesc. Dacă ucide un animal în lumea materială, omul va avea un hoit de animal şi în planul cuantic sufletesc, chiar dacă are brevet de vânător sportiv.

În funcţie de faptele sale, în mediul planului cuantic sufletesc, omul poate descoperi copaci retezaţi, hoituri de animale, porţiuni incendiate, clădiri distruse, obiecte sfărâmate etc. În acest caz, omul este obligat să le restaureze. Formula prin care, la îndemnul Îngerului Veghetor de suflet, un om poate restaura ceea ce a distrus, este aceeaşi: Eu îţi spun ţie: creşti; sau scoală-te; sau vindecă-te

Această formulă nu are însă niciun efect dacă, în planul cuantic sufletesc, omul nu se căieşte şi nu plânge, în aşa fel încât lacrimile sale să atingă solul. Lacrima, în limbajul îngeresc, este *„strigătul durerilor toate”*.

Este însă foarte important de remarcat faptul că, deşi sufletul este nou, planul cuantic sufletesc transcende actuala existenţă. În actualul stadiu evolutiv, sufletul se naşte odată cu prima respiraţie în lumea materială şi dispare la scurt timp după moarte, dar planul său cuantic rămâne. Astfel, omul păstrează acelaşi plan cuantic sufletesc, pe care-l îmbogăţeşte în fiecare încarnare. De aceea, în planul cuantic sufletesc există elemente de mediu pe care omul le-a creat în existenţele anterioare. Omul nu le poate distruge, dar le poate aduce îmbunătăţiri. După moarte, dispărând sufletul – inclusiv corpul sufletesc –, omul nu mai poate pătrunde în planul său cuantic sufletesc. O poate face, desigur, în următoarea existenţă întrupată, când, din nou, îl aşteaptă, răbdători, cele trei entităţi angelice.

De asemenea, în planul cuantic sufletesc, omul se confruntă cu propriile sale fapte din timpul stării de veghe. Omul se confruntă cu imaginile sale, care îi fac ceea ce a făcut el altora. Unele imagini sunt urâte, altele sunt groteşti, altele pot fi tragi-comice. Astfel, în timpul perioadei petrecută în planul cuantic sufletesc, omul primeşte ceea ce a făcut altora şi învaţă că nu trebuie să

se mai comporte urât sau nedrept faţă de semenii săi. Acesta este şi motivul pentru care, după o noapte de somn, oamenii se trezesc mult mai împăciuitori şi mai dornici de fapte bune.

Deşi, după timpul din lumea materială, pare să treacă doar un minut, atunci când se află în planul cuantic al sufletului, omul are senzaţia că trec ani îndelungaţi. Doar astfel, omul poate învăţa din erorile sale în timpul stării de somn.

La sfârşitul acestei perioade, corpul sufletului se retrage din planul său cuantic personal, îşi recapătă forma umanoidă şi recade într-o stare de somnolenţă, în care prelucrează informaţiile acumulate.

→ Lumea Sufletului lui Iisus Hristos

A doua modalitate de manifestare a corpului sufletului în timpul somnului este cea în care se manifestă în afara planului său cuantic. Activitatea corpului sufletului în afara planului său cuantic generează al patrulea tip de vise.

Acest fenomen se produce destul de rar – cam o dată pe lună, în funcţie de nivelul evolutiv al omului; la unii oameni acest fenomen se produce mult mai rar: o dată pe an sau o dată la mai mulţi ani. El se produce în momentul în care corpul sufletului se condensează – ca un abur diafan asemănător fumului de ţigară – şi se separă de trupul material.

După ce se separă de trupul material, în scurt timp, corpul sufletului este aspirat, ca un abur fin, prin prima chakră situată deasupra capului omului care doarme: chakra Poarta sufletului. În momentul în care este aspirat prin chakra respectivă, corpul sufletului dispare din planul material pentru a pătrunde în altul.

Chakra Poarta sufletului este manifestarea directă a Îngerului Veghetor de suflet. Fiinţele din lumea eterică

afirmă că Poarta sufletului este chiar Îngerul Veghetor de suflet în ipostaza sa lipsită de formă umanoidă. O fiinţă îngerească se poate manifesta în două ipostaze. Prima ipostază este manifestarea în formă umanoidă – în corp duh îngeresc. A doua ipostază este lipsită de formă umanoidă, iar atunci fiinţa îngerească se manifestată ca energie.

În momentul în care pătrunde prin Poarta Sufletului, corpul sufletului unui om trece chiar prin fiinţa Îngerului Veghetor de suflet. Îngerul este chiar poarta, prin care pătrunde corpul sufletului omului. Acesta este, de fapt, motivul, pentru care, în lumea eterică, se afirmă că fiinţele îngereşti se află atât în afara noastră, cât şi în noi.

Dincolo de Poarta Sufletului, omul centrat în corpul sufletului este aşteptat chiar de către Îngerul Veghetor de suflet în formă umanoidă. Astfel, Îngerul Veghetor de suflet devine Păzitorul Pragului (sau al Porţii).

Pătrunzând prin Poarta sufletului, omul centrat în corpul sufletului este luat de mână de către îngerul său Veghetor de suflet şi condus într-un alt plan cuantic, care nu trebuie confundat cu lumea eterică, dar nici cu lumea astrală. Acest plan cuantic există doar de 2000 de ani şi poate fi denumit Lumea Sufletului lui Iisus Hristos. Iisus Hristos, Dumnezeu făcut om, are propriul său plan cuantic sufletesc – care este Lumea Sufletului Său.

După cum s-a remarcat, planul cuantic sufletesc personal al unui om este o lume închisă, în care, în afara Îngerului Veghetor de suflet, a celor trei entităţi îngereşti de pe cale şi a omului respectiv, nu poate pătrunde niciun intrus. Spre deosebire de planurile cuantice sufleteşti personale ale tuturor oamenilor în care nu poate pătrunde niciun intrus, planul cuantic sufletesc personal al lui Iisus Hristos este deschis sufletelor tuturor oamenilor. În acest plan cuantic nu pot pătrunde decât corpurile sufletelor

oamenilor întrupaţi în lumea materială, ale căror trupuri dorm. Oamenii din lumea astrală nu pot pătrunde în acest plan cuantic, datorită faptului că nu au corp sufletesc; ei au doar corp duh.

După pătrunderea prin chakra Poarta Sufletului, omul centrat în corpul sufletesc este condus de către Îngerul Veghetor de suflet până la poarta Lumii Sufletului lui Iisus Hristos. Lumea Sufletului lui Iisus Hristos are o poartă, prin care trebuie să treacă toţi oamenii.

Pentru a pătrunde prin această poartă, corpurile sufleteşti ale oamenilor trebuie să descopere calea. Pentru a descoperi calea, oamenii se ghidează după un sunet ca de trâmbiţă. Acest sunet este emis chiar de Iisus Hristos – mai corect spus, de Sufletul Său. Sufletul lui Iisus Hristos emite un sunet ca de trâmbiţă pentru fiecare om în parte. Doar astfel, un om centrat în corpul sufletului poate descoperi calea spre Lumea Sufletului lui Iisus Hristos.

Pentru toţi oamenii, traseul este acelaşi. După ce pătrund prin poartă, fiind ghidaţi de sunetul respectiv, oamenii trec printr-o vale minunată, de-a lungul căreia şerpuieşte o alee foarte lată. De-a lungul văii, oamenii pot vedea splendoarea creaţiei lui Dumnezeu: mii şi mii de flori, de pomi fructiferi încărcaţi cu roade, mii şi mii de păsări exotice cu penajul multicolor şi de animale, care se manifestă foarte blând. Din loc în loc pot fi observate iazuri, în care mişună felurite specii de peşti. Se poate spune că, în acest peisaj, există toate speciile vegetale şi animale, care au existat vreodată în lumea fizică – majoritatea dintre ele sunt, astăzi, dispărute. Totul este învăluit într-o lumină foarte plăcută, căreia nu i se poate determina sursa.

Aleea principală şerpuieşte în serpentine largi pe un deal, nu mai înalt de 100 de metri înălţime. De la jumătatea dealului, nu se poate observa ce este deasupra,

datorită faptului că este ascuns privirii de o barieră naturală formată din nori compacţi. Norii sunt compuşi din aburi coloraţi, plăcut mirositori. Când omul pătrunde în zona aburilor, are impresia că este scăldat de un ocean de rouă înmiresmată.

Norii grei, formaţi din aburi, reprezintă Bariera uitării; ei reprezintă un fel de filtru, care are rolul de a aşterne uitarea atât peste cei care urcă, cât şi peste cei care coboară dealul. Peste cei care urcă, se aşterne uitarea cu privire la ceea ce au lăsat în urmă – lumea fizică. Bariera uitării are rolul de a opri amintirea lumii fizice, în ceea ce priveşte sunetul, mirosul şi lumina nefaste, care corespund plânsului, putreziciunii şi tângurii. Pentru oamenii care coboară, Bariera uitării are rolul de a opri amintirea a ceea ce au trăit în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos. Dacă oamenii ar păstra amintirea a ceea ce au trăit acolo, n-ar mai putea suporta să trăiască în lumea materială nici măcar un minut.

Abia după ce trece de Bariera uitării, omul centrat în corpul sufletului poate vedea întreaga panoramă a Lumii Sufletului lui Iisus Hristos. Sus, pe deal, se deschide o panoramă fascinantă: un imens platou, presărat de construcţii maiestuoase, formate din diferite elemente: ploaie, foc, apă, rouă, cer etc. Platoul se întinde la nesfârşit, astfel încât nu i se vede capătul; de fapt, pare a fi infinit.

Platoul este permanent populat de fiinţe omeneşti care se manifestă în corpul sufletului – oameni care dorm. Sunt milioane şi milioane de oameni.

Pe platou, în mijlocul unor clădiri mai mici, se află o imensă construcţie hexagonală – o piramidă imensă, ce are pe toate cele şase laturi ale sale, trepte ce duc în vârf. Par a fi cel puţin o sută de trepte pe fiecare latură a piramidei hexagonale. Pe trepte stau fiinţe îngereşti şi spirite ale

naturii de toate categoriile.

Toate treptele duc pe o mică platformă, situată chiar în vârf, acolo unde se află un scaun de domnie. Scaunul de domnie este construit foarte simplu, fără înfloriturі, dintr-un bloc monolit asemănător marmorei albe – un alb imaculat. Acela este Scaunul de domnie al lui Iisus Hristos. Cel mai adesea, Iisus Hristos stă jos, la baza piramidei, printre oameni.

În Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos se manifestă precum în lumea eterică: în Trupul de slavă. De fapt, datorită caracteristicilor sale fiinţiale (aseitatea), Iisus Hristos se manifestă simultan atât în lumea eterică, cât şi în Lumea Sufletului Său. Totodată, Iisus Hristos stă la dreapta Tatălui.

Totuşi, în Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos nu se manifestă prin aseitate, ci ca unicitate, în sensul că nu poate fi observat în mai multe locuri deodată, precum în lumea eterică. În Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos nu se manifestă decât într-o singură ipostază şi într-un singur loc. Într-un moment stă de vorbă cu un om, în momentul următor cu altul şi aşa mai departe.

Atunci când stă de vorbă cu un om, Iisus Hristos nu întreabă ceva anume şi nici nu este întrebat ceva. Oricum, datorită capacităţii fiinţiale care poartă numele de omniştienţă (atotcunoaştere), Iisus Hristos ştie tot ce se petrece în lumea fizică, astfel că nu are nevoie să întrebe ceva. De asemenea, ştie toate răspunsurile la problemele oamenilor, astfel încât nu are nevoie de a dialoga. Nici oamenii nu au nevoie de a întreba ceva, datorită faptului că, la contactul cu acea lume, cunosc răspunsul la toate problemele care-i frământă, astfel încât nu au nevoie să pună întrebări. Rolul dialogului cu oamenii este comuniunea. Oamenii sunt sprijiniţi prin contactul sufletesc cu Iisus Hristos, în Lumea Sufletului Său.

Jur-împrejurul piramidei hexagonale se află nenumărate mese dreptunghiulare, înconjurate de scaune. Mesele şi scaunele nu au picioare, în sensul că par a pluti în aer. Sunt mai multe categorii de mese şi de scaune. Unele sunt făcute din sunet – cu aspect de foc. Altele sunt făcute din mirosuri – cu aspect de apă, altele sunt făcute din lumină – cu aspect de aer.

Pe mese sunt aşezate fructiere cu fructe, vaze cu flori, sfeşnice cu mai multe braţe, ce au în capăt un fel de steluţe. Fiecare om ştie unde să se aşeze, la ce masă şi pe ce scaun.

Niciun om nu urcă treptele piramidei hexagonale. Doar în momentele de grea cumpănă, atunci când fragilul echilibru bine-rău este ameninţat în lumea fizică, Iisus Hristos urcă treptele, pentru a vorbi celor prezenţi. În acel moment, în jurul Scaunului de domnie se formează două semisfere gigantice: cea de sus pare din foc, iar cea de jos pare din apă. De departe, îmbinarea celor două sfere pare a forma un diamant imens.

În Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, pătrund doar acei oameni care şi-au activat cel puţin o dată în viaţă corpul haric al plaselor mesianice, indiferent de religie şi, fireşte, oamenii care s-au botezat în rit creştin. Nu pătrund prea des oamenii care sunt la începutul periplului evolutiv şi care n-au depăşit nivelul portocaliu al corpului duh. Aceştia din urmă, pe de-o parte se menţin într-o stare de inconştienţă, iar de cealaltă parte pot fi bulversaţi de beatitudinea şi fericirea ce domnesc acolo. De altfel, chiar şi cei mai evoluaţi dintre oameni pleacă mâhniţi din Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, datorită faptului că înţeleg cât mai au de muncit până a deveni Preoţi ai lui Dumnezeu. În Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, nu intră cei care fac răul în mod constant, în lumea materială.

Rolul pătrunderii oamenilor în Lumea Sufletului lui

Iisus Hristos, este de a arăta tuturor oamenilor cum va arăta propriul lor plan cuantic sufletesc, în momentul în care vor deveni Cruce de om şi Preoţi ai lui Dumnezeu cel Viu. Toţi oamenii care intră în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos formează Adunarea cea mare.

Nu în cele din urmă, pătrunderea oamenilor în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos reprezintă şi o binemeritată vacanţă; oamenii pot adăsta câteva clipe, în timpul somnului, într-o beatitudine desăvârşită, pe care nu o pot gusta în nicio altă lume: nici în lumea astrală, unde sunt destul de multe probleme, nici în lumea eterică, acolo unde are loc neîncetata confruntare dintre forţele cosmice. Fireşte, nici în lumea fizică, acolo unde ştim cu toţii cum este.

→ Aventurile nocturne ale corpului duh

Al cincilea tip de vise se produce doar în cazul în care intră în activitate corpul duh. În timpul stării de veghe, corpul duh al omului doarme. El ţine ochii închişi, semn că este cufundat într-o dulce somnolenţă.

Corpul duh nu se trezeşte decât scurte momente, în timpul somnului profund. În momentul în care se trezeşte, corpul duh este aspirat foarte rapid, ca un fum de ţigară, prin a doua chakră-steluţă, care este situată deasupra creştetului omului – Poarta duhului.

Poarta duhului este manifestarea Îngerului Veghetor de corp duh. Acesta se manifestă în a doua ipostază a sa – ca energie. Dincolo de Poartă, omul este aşteptat chiar de Îngerul Veghetor de corp duh.

Imediat ce trece prin chakra Poarta duhului, omul pătrunde în lumea de dincolo, în lumea astrală, unde se poate întâlni cu rude defuncte sau cu fiinţe pe care nu le cunoaşte din existenţa trupească. Reîntoarcerea din lumea de dincolo se face tot sub supravegherea Îngerului Veghetor de corp duh.

Omul păstrează o amintire a trăirilor din lumea de dincolo, deoarece conştiinţa de veghe le preia, prin inducţie, imediat după reîntoarcerea corpului duh. Ca regulă generală, fiind filtrate prin intermediul conştiinţei de veghe, aceste amintiri sunt distorsionate. Rezultatul este al cincilea tip de vise.

De cele mai multe ori, în astfel de vise, omul se vede pe sine gol puşcă – de unde provine un sentiment acut de ruşine. Omul are şi de ce să-i fie ruşine. Sentimentul de ruşine provine din faptului că, în lumea de dincolo, în lumea astrală, nu se poate ascunde nimic: omul este gol puşcă. Nimic nu poate ascunde ceea ce este omul în interior; toate erorile de comportament lasă urme adânci la nivelul structurii aurice.

În fine, al şaselea tip de vis se produce în momentul în care spiritul însuşi pleacă prin Poarta spiritului, a treia chakră situată la aproximativ 25 centimetri de creştetul capului.

Stăpânii Porţii spiritului par să fie Îngerii Păzitori ai oamenilor, care nu trebuie confundaţi cu Îngerii Veghetori. A treia chakră de deasupra capului este aşadar manifestarea lipsită de formă umanoidă a îngerilor Păzitori.

După câte se pare, după ce trece prin Poarta spiritului, omul este aşteptat de Îngerii Păzitori şi condus chiar în faţa lui Dumnezeu Tatăl. Dacă, în cazurile anterioare, oamenii vizitau Creaţia – lumea sufletelor sau lumea duhurilor –, prin a treia poartă, oamenii se regăsesc în faţa Creatorului.

→ REM

În primul tip de vise – visele ce reflectă activităţile motorii din stare de veghe –, omul are mişcări ale globilor oculari – REM.

Primul tip de vise se derulează ciclic, de mai multe

ori de-a lungul unui ciclu de somn; în opt ore de somn, oamenii au aproximativ zece reprize de vise din primul tip. Aceste vise durează doar câteva minute – maxim zece minute. Amintirea lor este destul de clară, mai ales dacă omul în cauză se trezeşte imediat după ce a visat şi nu deschide brusc ochii. Lumina are rol inhibator în ceea ce priveşte amintirea unor vise.

În al doilea tip de vise – visele ce reflectă activitatea corpului eteric –, pot să apară uneori imagini hipnagogice: evenimente, fiinţe sau decoruri ale lumii eterice. Imaginile hipnagogice se derulează foarte repede şi sunt haotice, fără legătură unele cu altele.

Începând cu cel de-al treilea tip de vise, mişcările globilor oculari (REM) încetează aproape total. În momentul în care corpul sufletului devine autonom şi pătrunde în planul cuantic personal, fizionomia celui care doarme se modifică. După ce încetează mişcările globilor oculari (REM), chipul omului pare umbrit de o nuanţă de stupefacţie.

În această fază, chipul omul dobândeşte o expresie fizionomică „tâmpă" datorită faptului că eul trupesc nu prea înţelege ce se întâmplă. Faptul că ceva din fiinţa omului dispare brusc, depăşeşte capacitatea de înţelegere specifică eului trupesc. Imediat după ce senzaţia de stupefacţie este depăşită, expresia fizionomică a celui care doarme este de încruntare – eul trupesc este convins că se petrece ceva situat dincolo de puterile sale; ceva ce nu poate controla.

La reîntoarcerea corpului sufletului, chipul celui care doarme îşi modifică iarăşi expresia. Astfel, după stupefacţie şi încruntare, survine a treia expresie fizionomică importantă: expresia de a se apăra sau de a răspunde la reproşuri. Această expresie este identică cu cea a unui om aflat în stare de veghe, care se apără de

acuzaţiile ce i se aduc.

De fapt, întors din lumile superioare, corpul sufletului aduce diferite acuzaţii eului trupesc. Evident, de această dată, răspunsurile la reproşuri sunt cam formale, datorită faptului că sufletul a înţeles că a greşit în existenţa trupească şi comunică acest fapt eului trupesc, care se apără. De aici rezultă o expresie fizionomică specifică: chipul celui care doarme pare a se apăra, fără a scoate vreun cuvânt, de acuzaţiile ce i se aduc.

Uneori, cel care doarme poate vorbi în somn, dar, în acest caz, răspunsurile sale sunt neinteligibile. Totuşi, amintirile a ceea ce a vieţuit corpul sufletului, discuţiile avute cu Îngerul Veghetor de suflet, nu sunt transmise prea clar în conştiinţa de veghe, care nu poate reţine decât răspunsurile pe care le-a dat pentru a se apăra de acuzaţiile că nu a respectat legile cosmice. Astfel că, visele rezultate în urma aventurilor nocturne ale corpului sufletului în propriul său plan cuantic sunt adesea neclare. Corpul sufletului nu stă în planul său cuantic mai mult de un minut în fiecare noapte.

În schimb, despre al patrulea tip de vise se poate vorbi doar teoretic – cu titlu informativ. Despre aventurile nocturne ale corpului sufletului după trecerea prin Poarta Sufletului, în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, nu există prea multe amintiri care să fie reflectate în vise. Acest fapt se datorează trecerii prin Bariera uitării, care filtrează orice informaţie care ar putea constitui subiectul unui vis. Există totuşi şi oameni care au vise cu caracter religios şi care pot visa peisaje pardisiace.

Totuşi, corpul sufletului unui om mediu nu pătrunde prea des în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos – cel mult o dată pe lună. În consecinţă, chiar dacă ar exista astfel de vise, conştiinţa trupească nu le-ar putea integra experienţei cotidiene.

Al cincilea tip de vise este generat de pătrunderea corpului duh în planul său cuantic. În momentul în care corpul duh părăseşte planul cuantic material pentru a pătrunde prin Poarta duhului, expresia fizionomică a celui care doarme suferă o transformare radicală: ochii devin ficşi, daţi peste cap, centraţi în încrâncenare, stupefacţie sau încruntare, ci inocenţă. Acesta este singurul moment în care chipul unui om care doarme se destinde – uneori este zâmbitor. Cu limitările de rigoare, acelaşi fenomen se produce la moarte.

Corpul duh pătrunde în lumea duhurilor – în lumea astrală – cel puţin o dată pe noapte. De multe ori, corpul duh poate pătrunde chiar de trei sau patru ori pe noapte în lumea sa. Cumulat, de-a lungul unei nopţi de somn, corpul duh poate să stea chiar şi 30 de minute în lumea duhurilor.

În fine, al şaselea tip de vise poate fi caracterizat prin absenţa totala a oricărei activităţi: nu există mişcări ale globilor oculari, nu există amintiri, chiar şi vagi. Normal, în momentul în care spiritul pleacă prin Poarta spiritului, omul nu mai visează deloc – acesta este somnul fără vise.

Şi spiritul poate pătrunde în lumea sa de mai multe ori pe noapte. Cumulat, poate sta în lumea spiritelor între un sfert de oră şi o jumătate de oră, în fiecare noapte.

8. TRECEREA PRIN POARTA MORŢII

→ Redescoperirea de sine

Ultimul act al existenţei omului în lumea materială este marea trecere – moartea.

Imediat după ce a trecut *dincolo*, fiecare om se redescoperă pe sine însuşi – cel care a fost, este şi va fi. Fiecare om descoperă, de asemenea, că, de-a lungul existenţei încarnate, a fost acoperit şi învăluit într-o multitudine de voaluri succesive.

Imediat după decorporare, toate aceste voaluri dispar, întrucât nu mai are ce să le susţină, căci

personalitatea, fabricată de-a lungul existenţei întrupate, intră în stare de disoluţie.

Imediat după marea trecere, fiecare om are o serie de trăiri – scurte străfulgerări cognitive, ca nişte flashuri de cunoaştere. Străfulgerările cognitive nu sunt oferite în mod arbitrar de cineva aflat în exterior, ci reprezintă doar reconectarea fiecărui om la propria sa fiinţă atemporală.

Redescoperirea de sine, imediat după momentul marii treceri, permite conectarea la un tip de cunoaştere diferit de cel realizat prin intermediul simţurilor şi mentalului. Într-o fracţiune de secundă, orice om descoperă adevărul cu privire la sine şi cu privire la cosmos. De fapt, orice om îşi reaminteşte totul.

Ca o consecinţă directă a marii treceri, fiecare om – chiar şi cel mai materialist – îşi dă seama că identificarea fiinţei sale cu trupul material a fost o eroare. De asemenea, realizează şi faptul că trupul a fost doar un instrument. Trupul a fost ca un palton pe care omul l-a îmbrăcat în momentul în care, prin naştere, a pătruns în lumea materială. Chiar în momentul în care conştientizează acest fapt, omul se întreabă cum de-a fost atât de orb, de-a lungul existenţei întrupate. Se întreabă, de asemenea, cum de s-a lăsat „furat” de peisajul lumii materiale şi de concepţiile ei specifice – cum de-a fost posibil să uite de sine.

Apoi urmează pasul următor: omul înţelege foarte clar că scurta viaţă din lumea materială a avut un scop. De asemenea, omul înţelege că viaţa în trup material are un scop general pentru toată umanitatea. Omul mai înţelege şi faptul că, subsumată scopului general, viaţa sa personală trebuia să se ralieze scopului general.

Imediat după aceea, omul înţelege şi faptul că există o diferenţă imensă între dezideratele ce trebuiau atinse şi ceea ce a realizat de-a lungul vieţii. Cu alte cuvinte, omul

înţelege că, în momentul naşterii în lumea materială, exista un plan ideal a ceea ce trebuia să facă. Acesta este planul ideal al vieţii: planul adevărat.

Planul adevărat nu a fost impus de nimeni altcineva decât de omul însuşi. Omul însuşi, înaintea naşterii în lumea materială, a pregătit cu minuţiozitate totul, pentru a-şi împlini scopul personal şi pentru a se integra scopului general al umanităţii. Planul ideal este structurat adânc chiar în fiinţa sa interioară şi reflectă ceea ce trebuia să facă, pentru a fi în acord cu cosmosul.

Pentru ca un om să fie în acord cu cosmosul, trebuie să respecte Legile divine. Dacă ar respecta Legile divine, omul s-ar integra în Firea lucrurilor, în Ordinea cosmică, şi ar împlini planul ideal, devenind astfel o Cruce de Om – un om care îşi poartă crucea şi devine una cu ea. De cealaltă parte, este ceea ce a făcut omul de-a lungul existenţei în lumea materială, încălcând, într-un fel sau altul, Legile. Acesta este planul realizat. Între planul ideal şi planul realizat există o imensă diferenţă de potenţial. Diferenţa de potenţial dintre cele două planuri poartă numele de karma.

Sentimentul de ruşine ce apare la orice fiinţă omenească imediat după marea trecere, este generat tocmai de diferenţa de potenţial între ceea ce trebuia să facă şi ceea ce a făcut – între planul ideal şi planul realizat.

Imediat după marea trecere, fiecare om înţelege că nu a respectat planul ideal, pentru a fi în armonie cu cosmosul. Iar atunci apare dorinţa profundă de a îndrepta ceea ce a greşit, pentru a fi în armonie cu sine însuşi şi cu cosmosul.

În primele fracţiuni de secundă ce urmează marii treceri, fiecare om îşi îndreaptă, cum este firesc, atenţia asupra sa şi a ceea ce este în momentul prezent – în prezentul continuu. Iar atunci, fiecare om îşi aminteşte de

trupul său. Conştientizând legătura cu trupul, fiecare om este cuprins de un sentiment de milă profundă faţă de sine. Fiecărui om i se pare, în acele momente, că se trezeşte dintr-un vis. Şi nu din orice vis, ci dintr-un coşmar, în care se făcea că este altcineva – un personaj straniu, cu un comportament haotic, imprevizibil şi derutant.

Cu adevărat îngrozitor este însă faptul că acel altcineva nu este doar un personaj de vis, ci chiar generatorul visului. Omul înţelege că el însuşi este acel altcineva şi că nu este vorba de un vis, ci de propria sa existenţă în lumea materială. O existenţă care i se păruse cândva extrem de lungă.

Din starea în care se află, imediat după momentul morţii, alături de propriul său trup devenit cadavru, orice om este zguduit interior: devine mut de uimire. Abia acum conştientizează cu adevărat ce a fost şi ce a devenit.

Stupefiat, cutremurat interior, orice om îşi contemplă pentru prima oară trupul din afară. Descoperă, evident, acelaşi trup pe care-l văzuse doar în oglindă ori în fotografii, prea grăbit să-l analizeze în detaliu, cu luciditate, de-a lungul existenţei întrupate – un trup care deja zace inert, palid, fără viaţă, cu ochii semideschişi, goi, cu pleoapele uşor umflate. Trupul inert, părăsit de suflul vieţii, pare o păpuşă abandonată de păpuşar. Imediat după marea trecere, orice trup începe să emită mirosul specific al morţii, care începe să se înstăpânească asupra conglomeratului de celule fizice.

Primul impuls pentru un om care deja a trecut prin marea trecere este să elimine tot ce-a greşit, să fie în acord cu sine şi cu cosmosul. Fireşte, acesta este doar un impuls de moment. Firul vieţii nu mai poate fi reînnodat.

Orice om înţelege atunci că trupul nu mai este al său şi că viaţa nu-i mai aparţine. De fapt, trupul n-a fost niciodată al său, iar viaţa nu i-a aparţinut, deşi aşa

crezuse. Atunci, orice om îşi poate reaminti motto-ul pe care, într-un fel sau altul, l-a urmat de-a lungul vieţii. „Fac ceea ce vreau, pentru că sunt liber. Iar ceea ce vreau este să-mi fie bine. Nu dau nimănui socoteală pentru ceea ce fac. Nici chiar lui Dumnezeu…”

Totuşi, doar la câteva momente după actul morţii, chiar în faţa angrenajului care-i servise drept sălaş de-a lungul multor ani, ce i se păruseră lungi – dar, care, acum, i se păreau insignifianţi în comparaţie cu eternitatea pe care o presimţea – omul care deja a trecut prin poarta morţii devine capabil să înţeleagă, în sfârşit, că totul i-a fost oferit. Nimic nu a fost al său: nici trupul, nici viaţa. Şi, la urma urmei, nici ceea ce făptuise nu i-a aparţinut în totalitate. Toate sunt bunuri ale cosmosului, nu ale omului. Cosmosul este cel care a dăruit ceva omului: trupul, viaţa, sănătatea, puterea, cinstirea, bogăţia. Omul trebuia doar să le menţină intacte, pentru a fi ca la început.

Abia în secunda în care îşi vede trupul inert, cu ochii pustii şi goi, pe om îl încearcă dorinţa de a face bilanţul scurtei vieţi ce i se hărăzise. Ca un resort, în doar câteva fracţiuni de secundă, omul îşi aminteşte toate discuţiile sale cu prietenii, cu cunoştinţele, cu familia, cu inamicii, cu necunoscuţii. Îşi reaminteşte fiecare faptă, fiecare vorbă, fiecare sunet, fiecare gând. Aude tonalitatea vorbelor sale, aude gândurile ce sălăşluiesc vii, în spatele sunetelor pe care le articulase. Revede fiecare faptă a sa. Pare că amintirile vieţii ce abia se încheiase, se revarsă, dintr-odată, în conştiinţa sa.

Amintirile atât de vii şi de limpezi îl atrag pe om ca un magnet. Într-o fracţiune de secundă, orice fiinţă omenească ce deja a trecut prin poarta morţii revede toate experienţele vieţii derulându-se cu repeziciune, în timp de continuă să dialogheze cu sine însuşi – precum, cândva, Hamlet dialoga cu craniul tatălui său.

→ Alchimia aurică a morţii

Din punct de vedere al alchimiei aurice, procesul morţii urmează acelaşi scenariu al încarnării omului, dar parcurs în sens invers.

La naştere, sufletul – sămânţa sufletului care este situată la nivelul laringelui – are o anumită culoare, o anumită „melodie”, adică un anumit „zgomot de fond” şi un anumit miros. Imediat după prima respiraţie a fătului, se naşte corpul sufletului, ce învăluie omul ca o pelerină care se subţiază spre partea inferioară.

Viaţa unui om, mai precis experienţele vieţii sunt cele care conferă corpului sufletului o anumită culoare. În funcţie de comportamentul omului, corpul sufletului se deschide sau se închide la culoare. De asemenea, îşi modifică sunetul şi mirosul.

Din punct de vedere al alchimiei aurice, moartea survine în momentul în care vibraţia energetică – culoarea, sunetul şi mirosul – a steluţei sufletului, situată la nivelul laringelui, devine identică cu cea a corpului sufletului.

În mod firesc, cele două elemente ce ţin de ansamblul denumit suflet nu au acelaşi nivel energetic – nu au aceeaşi culoare, acelaşi sunet şi acelaşi miros. Steluţa sufletului are un anumit nivel energetic, o anumită lungime de undă şi frecvenţă, în timp ce corpul sufletului are alta. În momentul în care, în urma comportamentului omului, cele două elemente dobândesc aceeaşi culoare, acelaşi sunet şi acelaşi miros, survine moartea.

În cele ce urmează va fi vorba doar despre moartea naturală, iar nu despre cea provocată de accidente. Cel mai adesea, în cazul accidentelor, moartea survine fără să existe o identitate de culoare, sunet şi miros între steluţa sufletului şi corpul sufletului. Cu cinci-şase zile înaintea morţii naturale apare pecetea morţii, care nu apare întotdeauna în căzut accidentelor.

După cum se poate remarca, moartea nu este programată într-un mod inevitabil. Moartea survine doar în momentul în care sămânţa sufletului dobândeşte aceeaşi culoare, sunet şi miros cu corpul sufletului. Doar modul de comportament al omului şi liberul său arbitru determină, în final, rezonanţa energetică a celor două elemente. Conştientizarea erorilor şi iertarea (inclusiv autoiertarea) determină, în cele din urmă, identitatea energetică între steluţa sufletului şi corpul sufletului. Doar astfel survine moartea naturală.

Există mulţi bătrâni, grav bolnavi, supuşi la suferinţe grele, care „refuză" să moară. Datorită unor erori pe care nu doresc sau nu pot să le conştientizeze, mulţi oameni nu-şi pot găsi odihna, iar acest fapt de nedorit pare să se întâmple destul de des. Abia în momentul în care omul reuşeşte să conştientizeze anumite fapte greşite pe care le-a provocat în timpul vieţii, poate părăsi suferinţa ce-l împiedică să treacă într-o lume mai bună şi mai înţeleaptă. Faptul că un om încă se mai chinuie pe un pat de spital, la o vârstă înaintată, este semnul cel mai clar că există ceva care-l împiedică să facă marea trecere. Iar acest ceva nu este atât de misterios precum s-ar crede, ci este doar incapacitatea de a ierta din iubire sau de a se ierta pe sine pentru anumite fapte şi stări ale trecutului şi de a se ruga lui Dumnezeu sau lui Iisus Hristos pentru a fi iertat.

În ultimele momente ale existenţei încarnate, câteva clipe înaintea actului final, la toţi oamenii, corpul haric al plaselor mesianice se activează brusc şi începe să vibreze; la început foarte încet, ca un susur de izvor, apoi mai puternic şi mai amplu, ca o apă curgătoare ce vine năvalnic spre stăvilare.

Datorită faptului că încep să-şi conştientizeze karma, mulţi oameni încep să plângă; sunt plini de groază şi au remuşcări. Cel mai pregnant sentiment este cel de ruşine.

De fapt, oamenii încep să-şi conştientizeze erorile cu câteva ore înaintea actului final. În ultimele ore ale existenţei încarnate, conştientizând karma, oamenii încă pot cere iertare sau pot trimite vorbe de împăciuire celor faţă de care au greşit. Este foarte important ca înaintea actului morţii, oamenii să se spovedească sau să fie asistaţi de un preot. În acele ultime momente ale vieţii terestre, oamenii îşi pot diminua petele karmice existente la nivelul corpului sufletului. Înaintea actului morţii, fiecare om trebuie neapărat să se roage.

Moartea, ca fenomen biologic, durează doar câteva fracţiuni de secundă. În cele câteva momente ce premerg şi urmează separării fiinţei aurice a omului de trup, în lumea eterică se desfăşoară multe evenimente importante. Această perioadă pare foarte lungă pentru cel care trece prin ea, datorită faptului că elementele aurice, care au coabitat împreună o viaţă întreagă, se desprind unele de altele. Principalele elemente aurice au tendinţa naturală de a rămâne unite şi de a funcţiona la fel ca şi până atunci, dar, indiferent de tendinţa lor, procesul este ineluctabil.

În secunda morţii, inima aurică, care cu aproximativ cinci-şapte zile înainte de momentul morţii devine din ce în ce mai închisă la culoare, încetează să mai pulseze. Evident, tot atunci se opreşte şi inima fizică. Concomitent, corpul sufletului şi steaua sufletului dobândesc aceeaşi culoare, acelaşi sunet şi acelaşi miros. Sunetul ce se aude în acele momente este un Tiii… prelung, ce reverberează ca un ecou.

În momentul în care survine moartea biologică, toate corpurile aurice exterioare se sting. Primul care îşi încetează activitatea este, desigur, corpul material. După câteva fracţiuni de secundă, urmează şi corpul eteric, iar chakrele se închid, devenind ca nişte bulbi de ceapă. În acelaşi timp, energia de viaţă se retrage din nadisuri.

Corpul emoţional, corpul astral, corpul mental intelectiv, corpul mental superior, corpul spiritual, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei încetează să mai funcţioneze. Ele se sting şi sunt absorbite prin intermediul chakrelor în corpul sufletului.

În acest moment „astral” are loc un eveniment de excepţională importanţă: se produce stingerea corpului mental; omul pierde toate capacităţile intelectuale pe care le avea în timpul vieţii. În lumea de dincolo, omul nu are nevoie de corpul mental –, cunoaşterea şi înţelegerea fiind asimilate instantaneu, intuitiv, pe alte căi. Astfel, omul redevine copil, iar aura sa devine argintie (să ne amintim acel îndemn rostit acum 2000 de ani de către Iisus Hristos: dacă nu veţi fi precum copiii, nu veţi putea pătrunde în Împărăţia Cerurilor).

Acest eveniment important se reflectă şi în dinamica aurei, care îşi trăieşte ultimele momente. În câteva fracţiuni de secundă, corpul conştiinţei şi corpul conştienţei se unesc cu corpul haric al plaselor mesianice. În această stare, corpul sufletului se situează, din punctul de vedere al alchimiei aurice, la nivelul unui corp duh alb – ca şi cum omul ar fi centrat în ajna chakra. În acest moment, creştinii pronunţă numele lui Iisus Hristos.

Imediat după momentul morţii, corpul sufletului devine depozitarul tuturor experienţelor vieţii. Conştiinţa omului se centrează, de asemenea, la nivelul corpului sufletului. Omul devine astfel un corp suflet.

Din feericul angrenaj de culori, lumini, sunete şi mirosuri care era structura aurică a fiinţei umane în timpul existenţei materiale, nu mai rămâne decât fantoma albicioasă a corpului sufletului; la nivelul acestei structuri, ca particularităţi fizionomice pe care le-a avut trupul material, se mai observă doar ochii – care păstrează aceeaşi expresie şi intensitate a privirii din timpul vieţii.

După cum se poate remarca până în acest punct, n-am amintit nimic despre corpul duh, ci doar despre suflet – mai precis, despre corpul sufletului. În primele momente ce urmează morţii, sufletul devine posesorul tuturor energiilor modulate informaţional, aspirate din straturile aurice exterioare. Sufletul, pentru o scurtă perioadă, devine independent şi autonom. Tot ce este omul este transferat sufletului. Iar dacă cineva ar întreba sufletul cine este, dacă îi este frică de moarte sau dacă este muritor, acesta ar răspunde că este aceeaşi personalitate din timpul existenţei întrupate, că simte o groază nespusă în faţa morţii şi că este muritor. Ceea ce constituie adevărul curat.

Sufletul, ca element nepermanent este, într-adevăr, muritor, îşi simte sfârşitul foarte aproape, iar senzaţiile pe care le resimte omul – mai corect, conştiinţa omenească şi iată în aceste momente la nivelul corpului sufletului – nu sunt de invidiat, ci dimpotrivă. Sufletul este acel element al Fiinţei umane care, ştiindu-se muritor şi limitat în spaţiu şi timp, transmite conştiinţei caracteristicile sale fundamentale. Câteva momente după actul morţii, omul este centrat chiar în acest element şi percepe acut senzaţiile şi angoasele sale, pe deplin întemeiate.

În prima fază a morţii – în primele fracţiuni de secundă ce preced morţii şi în primele fracţiuni de secundă ce urmează morţii ca fenomen biologic – are loc un fenomen dureros, în care omul se disociază brusc. Fenomenul apare ca o scindare, omul privind cele ce se desfăşoară în jurul lui din două corpuri diferite. Pe de-o parte, încă mai percepe realitatea materială prin ochii fizici (chiar dacă ochii fizici sunt închişi), iar pe de altă parte priveşte prin intermediul corpului sufletului, de care începe să-şi amintească „ca prin vis”.

Primele secunde după momentul morţii, omul încă

rămâne centrat în corpul fizic: el vede, aude, percepe tot ce se petrece în jur, dar nu mai poate reacţiona la niciun fel de stimuli. Absorbţia tuturor energiilor modulate informaţional la nivelul corpului sufletului provoacă celui care moare senzaţia că este aspirat cu viteză foarte mare. Mulţi oameni au senzaţia că sunt aspiraţi cu mare viteză printr-un tunel îngust sau printr-un canal. Alţii au impresia că zboară printr-o peşteră cu mai multe ieşiri, plină cu stalactite şi stalagmite uriaşe. Unii oameni părăsesc trupul material prin piept, alţii prin deschizătura energetică situată între picioare, alţii par a ieşi prin chakre. Există oameni care, pur şi simplu, se ridică din trup, ca o „fantomă”. Mulţi oameni văd lumea de dincolo, rude sau prieteni, cu ceva timp înainte de momentul efectiv al morţii.

Acest proces declanşează, ca un resort, retropanoramarea vieţii – flashul cognitiv instantaneu, prin care omul îşi revede existenţa terestră, derulându-se ca un fulger. Acest flash cognitiv este oarecum independent de om şi nu este creat special pentru ca acesta să înţeleagă ceva – acest fapt se va produce mai târziu, la momentul potrivit –, ci este doar un simptom provocat de stingerea corpurilor aurice exterioare şi de resorbirea informaţiei remanente la nivelul corpului sufletului.

Uneori, şi în decursul existenţei încarnate, în cazul unor accidente sau pierderi ale cunoştinţei, omul poate retrăi într-o fracţiune de secundă experienţele avute până în acel moment. Acest fapt se datorează aceluiaşi fenomen auric; de această dată, fiind vorba despre o întrerupere temporară, totul reintră în normal. Acest resort intim pare că se declanşează automat în toate cazurile în care atât trupul, cât şi corpurile aurice sunt puse în pericol. În acel moment, toate experienţele vieţii stocate la nivelul corpurilor aurice exterioare sunt „transferate”

instantaneu, prin chakre, din suflet în corpul duh.

Retropanoramarea vieţii – reamintirea tuturor evenimentelor vieţii –, printr-un flash cognitiv de mare intensitate şi dramatism, este cântecul de lebădă al unei fiinţe umane încarnată în lumea materială.

→ „Eu prin tine şi tu prin mine”.

Panorama fenomenelor complexe ce au loc la nivelul aurei celui care moare este destul de greu de surprins în numai câteva cuvinte. Procesul morţii este un proces complex, ce poate fi urmărit din mai multe perspective distincte.

Cel care trece prin poarta morţii are propriile sale trăiri, dar paralel cu derularea trăirilor personale, variabile în funcţie de fiecare individ, paralel cu procesele aurice ce se desfăşoară cu o viteză extraordinară, în vecinătatea omului, în lumea eterică, au loc o mulţime de evenimente la care iau parte fiinţele angelice diriguitoare ale cosmosului. Ele ajută omul în trecerea sa spre lumea de dincolo, iar în acest scop, la fel ca şi preoţii din lumea materială, îndeplinesc o mulţime de acte rituale.

Toate evenimentele ce vor fi descrise în cele ce urmează se produc extrem de rapid. Ele premerg şi urmează momentului morţii biologice.

Astfel, în momentul opririi inimii aurice, care se produce aproape concomitent cu oprirea inimii fizice, la nivelul lumii eterice îşi face apariţia Doamna în Negru, urmată de cele trei Ursitoare. Aceste fiinţe importante din lumea eterică au fost prezente şi la naşterea omului în lumea materială. Doamna în Negru poate fi considerată drept contrapartea Doamnei în Alb, care apare la naştere sau poate fi aceeaşi fiinţă cu altă înfăţişare.

Actele ceremoniale, precum şi „recuzita” folosită cu acest prilej sunt în legătură directă cu nivelul evolutiv al omului care moare. Repetăm, întregul ceremonial se

petrece în lumea eterică, alături de trupul defunctului, indiferent de evenimentele ce se produc în lumea materială.

Doamna în Negru ţine în mână o Carte formată dintr-o energie luminoasă, iar cele trei Uristoare ţin ceva ce semăna cu semnele de carte, dar formate din linii de lumină, ce au aceeaşi culoare ca şi Cartea. Uimitor, culoarea Cărţii este identică cu culoarea seminţei sufletului omului care moare. Cele trei semne de carte (bucăţi lunguleţe de lumină) au aceleaşi culori şi aceleaşi luminozităţi ca petele karmice ale corpului sufletului.

La un moment dat, Doamna în Negru opreşte inima aurică, iar în acel moment, muribundul vede rude sau prieteni defuncţi care îi vin în întâmpinare. Omul simte atunci o toropeală sfâşietoarea, ca un leşin dulce: uneori adoarme, alteori se trezeşte pentru scurte perioade de timp.

La câteva minute după oprirea de către Doamna în Negru a inimii aurice, începe desprinderea omului de fiinţele de care a fost legat în timpul vieţii.

De-a lungul vieţii, omul a fost legat energetic – cel mai adesea prin cordoane de lumină – de fiinţe omeneşti încarnate, de animale, de vegetaţie, dar şi de fiinţele spirituale: fiinţe angelice din Ierarhia Fiilor Luminii (Îngeri Veghetori, Îngeri Ocrotitori etc) sau din Ierarhia Fiilor întunericului (Dree), de spirite bune ale naturii (Zaurdarii) sau de spirite rebele ale naturii (Lorehh). La moarte, toate legăturile energetice se rup. De asemenea, particulele energetice ale Ashpan-Lorehh sau Ashpan-Dree se desprind de aura omului.

Primele care se desprind de om sunt spiritele bune ale naturii (Zaurdarii), care l-au sprijinit pe om de-a lungul vieţii. În momentul întreruperii legăturilor energetice cu spiritele bune ale naturii, omul resimte în interiorul său o

dorinţă imensă de a se contopi cu natura, căreia îi înţelege, în sfârşit, însemnătatea şi splendoarea. Unii oameni au dorinţa imensă de a revedea un răsărit de soare, alţii au dorinţa imensă de a revedea munţii, marea, un copac înflorit sau un câmp plin de flori.

În ceea ce s-ar putea denumi „salutul elementelor”, fiecare dintre spiritele bune ale naturii apare alături de defunct, se ridică deasupra sa, cam la 2 – 3 metri, şi îşi mişcă mâinile ca un dirijor care dirijează o mare orchestră. Spiritele bune ale naturii par să-l salute în felul lor pe om, în timp ce elementele naturii – apa, pământul, aerul sau focul – se manifestă în modul lor caracteristic.

În acele momente, se poate remarca chiar şi de oamenii care stau la căpătâiul defunctului că, de jur-împrejur, copacii foşnesc într-un fel diferit, vântul bate altcumva, norii se risipesc şi răsare soarele. Alteori, are loc fenomenul invers: soarele se ascunde în nori şi începe să plouă, marea poate fi mai agitată sau mai blândă, copacii din jur foşnesc ameninţător, iar acest fapt poate fi pus în legătură cu senzaţiile pe care le încearcă omul, ca suflet.

Aceste fenomene pot fi – cel puţin din punct de vedere meteorologic – imposibile ori ilogice, dar aproape fiecare om care a fost prezent la căpătâiul unui defunct îşi poate da seama de faptul că au loc fenomene destul de bizare. De altfel, există în popor multe confirmări ale acestor fenomene, mai ales în mediile rurale, unde legătura cu natura este foarte strânsă. Când plouă, sătenii spun că plânge defunctul, iar în momentul în care răsare soarele dintre nori, sătenii spun că a murit în pace şi că „a fost primit de Dumnezeu, sărmanul, că a fost om bun”.

După desprinderea spiritele bune ale naturii are loc desprinderea spiritelor rebele ale naturii: Ashpan-Lorehh. Este interesant de remarcat faptul că, la moarte, în faţa omului, nu se prezintă toate spiritele naturii rebele

Ashpan-Lorehh, ci doar reprezentanţii acestora – care sunt şefi ai unor grupări, în funcţie de elementul pe care-l întrupează.

În acele secunde, reprezentanţii Ashpan-Lorehh dobândesc, pentru scurt timp, un trup de formă umanoidă, cu o anumită înfăţişare. Acesta este singurul moment în care un Ashpan poate dobândi – chiar şi pentru câteva secunde – un trup de formă umanoidă. În restul timpului, în mod firesc, devenind Ashpan, aceste fiinţe îşi pierd trupul de formă umanoidă, disipându-se în tot universul. Astfel, când apar reprezentanţii grupărilor Ashpan-Lorehh (în lumea eterică se foloseşte termenul de naţiuni), este ca şi cum ar fi prezente mii şi mii de alte fiinţe. În fiinţa de lumină a reprezentantului grupării de fiinţe Lorehh Ashpan se aud mii şi mii de voci, care se foiesc neliniştite şi nerăbdătoare, iar impresia unui asemenea eveniment este copleşitoare.

În momentul în care, pentru prima oară în viaţă (foarte devreme, în copilărie), se produce conexiunea aurică cu Ashpan-Lorehh, reprezentanţii acestora se prezintă în faţa omului şi îşi aşază mâna stângă pe piept şi mâna dreaptă în dreptul unei chakre. În acel moment, chakrele, care anterior arătau ca nişte bulbi de ceapă, se deschid şi încep să funcţioneze.

La moartea omului se produce fenomenul invers celui produs în momentul primei conexiuni: Ashpan Lorehh – mai precis, reprezentanţii acelor grupări – apar în faţa omului şi îşi aşază mâna stângă pe piept şi mâna dreaptă în dreptul unei chakre, rostind în limba akhatakha: HE RE MI, adică „Eu prin tine şi tu prin mine”. În momentul în care-şi ridică mâna de pe chakră, se produce o flamă multicoloră, care reflectă culorile petalelor chakrei. Apoi rostesc SENE SENETORII, adică „Închide-te, închide-te, Poartă”, moment în care „ascultătoare”, chakra se închide,

devenind ca un bulb de ceapă. Apoi repetă operaţiunea cu toate celelalte chakre.

După ce se încheie defilarea spiritelor naturii Ashpan-Lorehh, prin faţa defunctului se perindă fiinţele luciferice Ashpan-Dree. Procesul desprinderii fiinţelor Ashpan-Dree este analog celui din cazul fiinţelor Ashpan-Lorehh. Este un adevărat spectacol de lumină şi culoare, fiecare dintre aceste fiinţe provocând fulgere între aura lor şi cea a defunctului, urmate de sunete sau de melodii şi de parfumuri. Şi fiinţele Ashpan Dree rostesc aceeaşi frază: HE RE MI, adică „Eu prin tine şi tu prin mine”.

După ce fiinţele Ashpan se desprind, omul rămâne gol-goluţ. Evident, aura omului a fost „îmbogăţită”, de-a lungul vieţii, de „darurile” imprimate de fiinţele Ashpan.

Mult mai grav este însă faptul că aura omului a fost „îmbogăţită” şi de „darurile” imprimate de fiinţele luciferice, Dree. Aura omului care, de-a lungul întregii vieţi, a interacţionat cu fiinţele luciferice, păstrează influenţele primite, care devin zestrea sa personală.

La scurt timp după „defilarea” fiinţelor Ashpan, are loc desprinderea defunctului de lumea animalelor şi a vegetalelor, care se produce instantaneu, fără nicio pregătire prealabilă. În acele momente, animalele din apropierea defunctului se pot manifesta neprevăzut şi haotic; mai ales câinii – în special, cei apropiaţi defunctului –, se pot manifesta straniu, uneori înfricoşător. Omul se desparte de ei în plan auric, iar legăturile energetice se rup. Este interesant de remarcat faptul că, în momentul desprinderii de elementele animale, pot să apară în faţa defunctului animale din planul astral – de exemplu, câini morţi anterior, pe care, de multe ori, acesta îi vede şi îi strigă pe nume.

Urmează apoi desprinderea de oameni, de toţi cei dragi, care sunt sau nu în apropiere, de toţi cei cu care

defunctul a fost în relaţii strânse în timpul vieţii. Toate corzile luminoase aurice se rup. Conexiunile aurice interumane, de la nivelul chakrelor sau de la nivelul corpurilor aurice, se frâng brusc, iar omul simte intens o senzaţie de rupere.

Datorită ruperii aurice de cei dragi, omul resimte o durere sufletească acută, sfâşietoare, acesta fiind cel mai delicat moment al marii treceri. În conformitate cu timpul lumii materiale, toate aceste evenimente se desfăşoară câteva secunde după moartea fizică.

→ În faţa eternităţii a a

La scurt timp după momentul morţii biologice are loc un alt eveniment de maximă importanţă: omul, ca suflet, rămâne singur.

Acesta este momentul suprem al cunoaşterii adevărului: omul nu mai are niciun fel de influenţă aurică, nicio conexiune interumană sau extraumană, iar peceţile de pe ochi, gură, nas şi urechi – peceţi care se pun la naştere pentru ca omul să nu poată vedea sau auzi în lumile spirituale – sunt rupte.

Omul este cu adevărat singur: este el însuşi – sufletul, personalitatea terestră. În acel moment, omul se înţelege în sfârşit pe sine; înţelege de ce s-a încarnat şi înţelege care este adevărul cu privire la persoana sa. Înţelege, de asemenea, faptul că s-a încarnat pentru o perioadă limitată de timp în lumea materială şi înţelege, dacă a fost materialist convins, că dincolo, de lumea pe care o considera unică, mai există altele.

De-a lungul vieţii, oamenii au intrat sub influenţa fiinţelor rebele Lorehh sau Dree. Astfel, nivelul lor energetic a scăzut considerabil, iar structura lor aurică a fost acoperită cu noxe. După moarte, toate aceste fiinţe îşi cer răsplata, iar răsplata nu poate fi decât corpul sufletului – stratul auric care a fost influenţat cel mai mult şi care, în

consecinţă, vibrează energetic cu fiinţele respective. Răsplata acestor fiinţe este corpul sufletului, care în mod natural, după moartea omului, se separă de trup. Prin rezonanţa aurică formată în timpul vieţii, corpul sufletului respectivului om aparţine, oarecum de drept, fiinţei luciferice cu care s-a realizat contactul. Entitatea respectivă doreşte să preia corpul sufletului omului ca pe un sclav şi să-l ducă în lumea ei.

Acestei practici i se opune însă Îngerul Mihail, care, în fruntea Oştirii sale cereşti, încearcă să împiedice, prin lupta, fiinţele luciferice să fure corpul sufletului oamenilor.

După cum s-a menţionat, rezonanţa energetică dintre steluţa sufletului şi corpul sufletului declanşează un sunet, care reverberează ca un ecou de-a lungul şi de-a latul lumii eterice

Acest ecou determină deschiderea instantanee a Porţilor ce separă lumea eterică de celelalte planuri cuantice: Poarta 1, prin care vin fiinţele angelice din Ierarhia Fiilor Luminii şi Poarta 2, prin care pătrund fiinţele luciferice, Fiii întunericului, Dree.

Dacă omul este încărcat auric pozitiv, se deschide mai întâi Poarta 1 şi apar Fiii Luminii, dar dacă omul are multe noxe negative se deschide Poarta 2, caz în care apar primele fiinţe luciferice. Depinde cu ce categorie de fiinţe îngereşti este omul în rezonanţă energetică.

La moartea oricărui om se deschid ambele Porţi; este însă esenţial ce Poartă se deschide prima: Poarta 1 sau Poarta 2. Întotdeauna, una din Porţi se deschide cu câteva fracţiuni de secundă înaintea celeilalte. Pentru om, diferenţa de câteva fracţiuni de secundă este insignifiantă, dar pentru fiinţele angelice este extrem de importantă. Dacă Poarta 1 se deschide cu câteva fracţiuni de secundă înaintea Porţii 2, omul este salvat. Totul este în funcţie de bagajul auric cu care omul trece dincolo.

În cazul în care omul este încărcat auric pozitiv şi este în consonanţă cu Fiii Luminii, Poarta 1 se deschide prima. „Undeva, în stânga omului, la o distanţă de 15 – 20 de metri, în lumea eterică apare o deschidere uriaşă. Această deschidere se prezintă ca o pânză formată din fumuri multicolore şi parfumate.

Prin Poarta 1 apar mii şi mii – uneori zeci de mii – de Fii ai Luminii, care se mişcă cu o rapiditate incredibilă. Aceste fiinţe par a fi constituite – la fel ca toate fiinţele care apar în lumea eterică – din lumină. Fiii Luminii au trupuri de lumină impresionante, din care emană mii de străluciri. Privite de aproape, dincolo de strălucirea feerică a trupului de lumină, aceste fiinţe emană forţă. Ele formează ceea ce în lumea eterică se numeşte

Oastea Îngerului Mihail.

Îngerii care formează Oastea Îngerului Mihail sunt impozanţi; au ochii verzi sau albaştri, nasul drept, faţa formată din lumină albă, marmoreană, buzele roşii ca mărgeanul, conturate delicat. Unii poartă părul doar până la umeri. Alţii poartă părul foarte lung, aproape de şolduri. Veşmintele lor par a fi formate din aburi multicolori. Toate aceste fiinţe au platoşe şi coifuri asemănătoare cu cele purtate de soldaţii romani din antichitate. Ca arme, poartă în mâini săbii de lumină.

Ostaşii Îngerului Mihail vin în şiruri concentrice de 7, 14, 21 de membri. Primul dintr-un şir poartă în mână un stindard, pe care se află desenate înscrisuri formate dintr-o lumină orbitoare.

Picturile de pe pereţii bisericilor ortodoxe reflectă cum nu se poate mai exact ţinuta hieratică a acestor fiinţe care apar în lumea eterică, cu excepţia aripilor. Imaginea Sfântului Gheorghe în lupta sa cu balaurul, ilustrată în frescele bisericilor, este edificatoare cu privire la modul în care se prezintă aceste fiinţe în lumea eterică.

Puţin mai târziu, cu un decalaj de câteva fracţiuni de secundă după timpul nostru, se deschide şi Poarta 2, prin care pătrund formaţiuni asemănătoare ca dispunere, formate din Dree, fiinţe luciferice războinice.

Fiinţele luciferice Dree revendică sufletul celui care tocmai îşi părăsise trupul. Ele aduc felurite argumente, afirmând că sufletul omului respectiv le aparţine. De exemplu, omul, în decursul existenţei sale, s-a lăsat condus de acele porniri şi vicii ce reprezintă caracteristici ale fiinţelor luciferice.

Totuşi, datorită faptului că Poarta 1 s-a deschis prima înseamnă că omul nu este pierdut; pe ansamblu, omul în cauză posedă şi un bagaj de fapte bune.

Ostaşii din Oastea Îngerului Mihail fac cercuri concentrice în jurul sufletului (este vorba despre corpul sufletului, ce conţine fiinţa omului), respingând orice pretenţie a fiinţelor luciferice. Atunci începe o bătălie în sensul real ai cuvântului, pe care, orice om, dacă-l vede, n-o poate uita în veci.

Fiinţele luciferice Dree atacă poziţiile Fiilor Luminii. Aflat la mijloc, omul priveşte neputincios şi înspăimântat la ceea ce se desfăşoară în jurul său. Taberele beligerante au cam aceleaşi tipuri de arme şi aceleaşi tactici. Lupta se dă, faţă în faţă. Uneori, numărul fiinţelor angelice care se luptă între ele depăşeşte câteva zeci de mii. Deseori apare în luptă însuşi Îngerul Mihail.

Îngerul Mihail este cea mai puternică şi cea mai impozantă fiinţă îngerească care poate fi văzută în „ceruri”. Capacităţile sale fiinţiale, de înger al Puterii, sunt cu mult mai mult decât îşi poate imagina un om.

Imaginile prezentate în filme sau în jocurile electronice – imagini care sunt preluate din „inconştientul” colectiv al umanităţii şi prelucrate potrivit standardelor tehnicii actuale, omul nefiind capabil de a crea ceva ce nu

există în cosmosul spiritual – sunt palide copii ale evenimentelor dramatice, care se rsfăşoară în timpul unei asemenea înfruntări.

Lupta care se dă între cele două armate este înspăimântătoare pentru orice privitor. Scurt-circuitele şi flamele luminoase, ce se formează instantaneu atunci când se întâlnesc două săbii strălucitoare, au puterea a nenumărate fulgere în lumea materială. Se aud zgomote şi trosnituri, pe care urechea omenească cu greu le poate suporta şi care nu există în lumea materială. Zgomotul unui mari căderi de apă, precum cascada Niagara, nu este decât o mică şoaptă în comparaţie cu zgomotele ce se aud în răstimpul unei asemenea încleştări de forţe cosmice.

Uneori, se întâmplă ca doi îngeri-ostaşi, unul dintr-o tabără, altul din cealaltă, să se încleşteze, lovindu-se reciproc fără cruţare, până ce cad de sus, de la nivelul unde se bat, în solul eteric, făcând cratere imense. Pământul lumii eterice scrâşneşte cumplit, dar cei doi îngeri apar printr-o altă parte, zeci de metri mai încolo, continuându-şi lupta.

Îngerii aflaţi în luptă reacţionează aproape instantaneu şi, uneori, par să se multiplice în multe poziţii, ca într-un clişeu cinematografic derulat cu încetinitorul.

Îngerul Mihail se poate multiplica, putând fi observat simultan în multe locuri.

Există răniţi – în mod efectiv – de ambele tabere. Unele trupuri strălucitoare de îngeri sunt pur şi simplu spulberate datorită loviturilor primite. În momentul în care un astfel de trup de lumină este spulberat, pare a se împrăştia într-o explozie de lumină formată din mii şi mii de fragmente; instantaneu, spiritul său, sfera strălucitoare plasată la nivelul pieptului, dar într-o altă poziţie decât la oameni, părăseşte fulgerător lumea eterică, într-o dimensiune necunoscută.

Este mai mult decât uimitor faptul că, doar la câteva secunde distanţă după timpul oamenilor, aceleaşi fiinţe angelice reapar în trupuri noi pe câmpul de luptă al încleştării cosmice şi continuă imperturbabile bătălia.

Privitorul resimte atât durerea morală a unei astfel de încleştări, cât şi durerea corporală – este, desigur, vorba despre corpul de lumină al fiinţelor angelice. În fond, corpul de lumină în care se manifestă fiinţele angelice în lumea eterică este echivalent corpului fizic al oamenilor din lumea materială.

O astfel de bătălie, ce se dă pentru fiecare suflet de om care moare, este de un dramatism fără seamăn. La fel de dramatică este însă jertfa Fiilor Luminii, care apără astfel sufletul omului, chiar şi al celui mai păcătos. Aceste lupte se dau secundă de secundă în lumea eterică – de fiecare dată când moare un om. Toţi oamenii trec prin aşa ceva.

O fiinţă angelică luptă pentru om până la ultima suflare – pentru a folosi o formulare tipic pământească –, întrucât raţiunea sa supremă de a fi este respectarea poruncilor lui Dumnezeu şi apărarea oamenilor. Puritatea, bunătatea, iubirea şi respectarea poruncilor lui Dumnezeu sunt calităţile de bază ale Fiilor Luminii, despre care oamenii nu-şi pot face nici cea mai mică idee, fiind prea implicaţi în ansamblul de concepţii specifice lumii terestre.

FORŢĂ CONTRA FORŢĂ, lupta eternă între două principii cosmice, lupta eternă între fraţi – unii luminoşi, alţii întunecaţi –, reprezintă de timpuri şi perioade, de eoni şi cicluri cosmice, fundamentul cosmosului spiritual.

Dacă se întâmplă ca sufletul să fie furat de către fiinţele luciferice, atunci experienţele vieţii omului – stocate în acel moment la nivelul sufletului – s-ar pierde. Se poate considera că omul a trăit degeaba. De fapt, ceea ce interesează cel mai mult fiinţele luciferice este atât

corpul sufletului unui om – uneori se mulţumesc şi cu porţiuni din corpul sufletului –, cât, mai ales, inima fiinţei sufleteşti, sfera situată în interiorul corpului sufletului. În inima fiinţei sufleteşti se află stocate toate energiile modulate informaţional, rezultate în urma experienţelor vieţii. Inima fiinţei sufleteşti este amintirea a toate.

Furând sufletul omului – corpul sufletului, porţiuni din el sau chiar inima fiinţei sufleteşti –, fiinţele rebele luciferice Dree pot folosi experienţa de viaţă a unui om în scopuri proprii. Întrucât, singure, nu au posibilitatea de a trăi în trup material şi, prin urmare, de a acumula experienţă de viaţă, fiinţele luciferice au o nevoie vitală de suflete omeneşti.

Omul – căruia i-a fost furat sufletul, chiar înainte ca suma experienţelor acumulate în timpul existenţei întrupate să fie aspirată în corpul duh – se vede nevoit să constate că a trăit degeaba şi că tot ce a realizat în timpul vieţii terestre nu-i mai aparţine. În acest caz, omul se prezintă la fel ca la începutul existenţei încarnate, când era doar un spirit înveşmântat într-un corp duh, care nu-şi formase încă sufletul.

Sufletul este doar dublura corpului duh, nu omul însuşi. Sufletul este ca un palton pe care omul îl îmbracă când se încarnează şi pe care-l dezbracă în momentul în care moare. Dar, înainte de a-l părăsi definitiv, omul goleşte buzunarele paltonului de tot avutul său existenţial cucerit într-o viaţă. Dacă-i este furat sufletul, nu suferă numai omul, ci suferă întregul cosmos, întrucât este lipsit de experienţele ce i se cuvin, provenite de la unul dintre membrii săi.

Furtul sufletului are efecte devastatoare, nu numai asupra omului, ci şi asupra tuturor celor care au contribuit la programarea existenţei sale terestre, în primul rând asupra îngerilor Veghetori, asupra îngerilor Păzitori,

asupra spiritelor naturii şi asupra tuturor celor apropiaţi.

Omul este deseori trist în existenţa sa trupească, dar nici cea mai mare tristeţe omenească nu se poate compara cu cea pe care o resimte un Fiu al Cerului, un înger Veghetor, în cazul în care protejatului său îi este furat sufletul. Un om trist până în străfunduri sau o întreagă umanitate formată din miliarde de indivizi trişti, nu înseamnă nimic faţă de tristeţea unui Fiu al Luminii pus într-o astfel de situaţie.

Evident, după moarte, omul este la fel de trist. Vina o poartă omul însuşi care, prin liberul său arbitru, s-a comportat în existenţa trupească în aşa fel încât, prin faptele sale, a vibrat în consonanţă cu fiinţele luciferice. Îngerii Veghetori sau Îngerii Păzitori, Îngerul Gabriel sau însuşi Iisus Hristos au încercat să ajute omul pentru a merge pe calea cea dreaptă. Din păcate, omul nu s-a lăsat învăţat. Acum, în acest ceas de adâncă noapte a existenţei, omul suferă rezultatul erorilor sale.

Vibrând în timpul existenţei încarnate pe aceeaşi lungime de undă cu fiinţele luciferice, este firesc ca, posedând un asemenea „bagaj” energetico-informaţional sufletesc şi auric, în momentul morţii să se deschidă prima Poarta 2, prin care pătrund fiinţele luciferice. Astfel, înainte de a se deschide Poarta 1 – deşi pentru percepţia omenească cele două porţi se deschid aproape simultan –, sufletul omului este furat fulgerător de către entităţile luciferice.

Ce se întâmplă cu oamenii al căror suflet este furat? Dacă ne-am imagina un om jupuit de viu, cu franjuri de piele rămase pe carnea însângerată, cu craniul scalpat, brăzdat de firişoare de sânge, urlând şi ţipând, cu lacrimi în ochi, cu o durere atroce ce-l cuprinde ca o fierbinţeală din toate părţile, cu caracteristicile fizionomice ale chipului distruse într-un mod oribil, desfigurat până-n

profunzimile fiinţei sale… atunci, această imagine este palidă în comparaţie cu ceea ce simte cel căruia îi este furat sufletul, la sfârşitul vieţii, de către fiinţele luciferice Dree. Legăturile dintre corpul duh şi suflet sunt sfâşiate într-un mod barbar, bucăţi din corpul sufletului atârnă peste învelişul corpului duh, iar fiinţa omenească ajunge o ruină vrednică de plâns…

Omul căruia îi este furat sufletul ajunge, fără niciun fel de judecată post-mortem, în iad. Lângă omul în cauză apar instantaneu nişte fiinţe înfiorătoare, care se preling întunecate pe ziduri, îl înşfacă de mâini şi de picioare şi-l târăsc în adâncurile iadului. Aceste fiinţe – Gardienii iadului – par bidimensionale, în sensul că nu au volum; chipurile lor sunt hidoase şi respingătoare, iar ochii au o strălucire roşie-întunecată.

Sufletele nu sunt furate datorită incapacităţii Fiilor Luminii de a înfrunta fiinţele luciferice în luptă, ci datorită bagajului" energetico-informaţional, sufletesc şi auric al oamenilor, care a determinat deschiderea Porţii 2 înaintea Porţii 1. Porţile sunt, practic, asemănătoare unor dispozitive cu senzori. Ele se deschid automat când vibraţia interioară a unui individ este identică cu propria lor vibraţie.

Dar, acest fapt nu-i nimic faţă de ceea ce se întâmplă cu cei care încheie pacte de magie neagră cu forţa răului – cu Hallshithan –, care este ţinută în afara Terrei aurica de îngerii cei mari şi de Puterea lui Dumnezeu – şi pe care doar degradarea şi tâmpenia omenească o pot aduce înăuntrul graniţelor acesteia prin ritualurile vrăjitoreşti.

S-a spus cândva dinspre profeţi, că adevăratul rău şi adevăratul bine nu se manifestă cu adevărat în lumea oamenilor. Răul adevărat şi binele adevărat nu stau la masă cu oamenii în lumea materială. Există totuşi undeva, un loc, în care atât răul adevărat, cât şi binele adevărat se

manifestă ca atare. Iar aceeaşi loc este lumea eterică.

În starea noastră comună, căldicică, de oameni încarnaţi, binele adevărat, pur şi strălucitor, ne-ar orbi pe vecie, iar răul ne-ar zdrobi definitiv. Binele adevărat trebuie cucerit pas cu pas, strălucirea sa fiind încă prea mare pentru ochii noştri. Treptat, în cuptoarele devenirii fiinţei umane, cuptoare programate special pentru nevoile şi capacităţile de moment, oamenii vor cuceri puterea – puterea şi tăria, cum se spune în lumea eterică – de a vedea binele adevărat.

Cât despre răul absolut, omul este ferit să îl cunoască prin intervenţia directă a Puterii lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos şi a Duhului sfânt. Răul absolut provine de la cei doi îngeri puri – care sunt unul: Hallsithan – care s-au opus lui Dumnezeu, la începuturi, iar Terra aurica este protejată printr-o cupolă energetică de eventuala lor intruziune.

Având liberul arbitru, doar omul poate sparge bariera protectoare a Terrei aurica, prin invocarea forţelor infernale în cadrul ceremonialelor de magie neagră. Prin invocaţiile făcute de om, pătrund în Terra aurica forte inimaginabile, a căror unică dorinţă este distrugerea nu numai a omului, ci şi a lumii întregi: a tot ce are formă.

Nimeni nu are suficientă imaginaţie pentru a înţelege ce sacrificii se fac pentru eliminarea daunelor provocate de cei care se dedică acestor practici. Nimeni nu are suficientă imaginaţie pentru a înţelege ce forţe şi ce energii cosmice sunt puse în joc pentru a fi eliminate din Terra aurica aceste forţe cumplite.

→ „Până când omul îl va iubi pe om”.

După câştigarea bătăliei pentru suflet, Fiii Luminii din Oastea Îngerului Mihail se dispun în trei mari cercuri concentrice în jurul sufletului defunctului.

Aflat în mijlocul îngerilor-ostaşi, protejat de orice influenţă nefastă, sufletul omului său, mai corect spus,

omul, centrat în suflet, îşi continuă traseul postmortem. Sărmanul om, care tocmai a trecut prin poarta morţii, în acest moment al periplului său postmortem, conştient de cele întâmplate, are senzaţia că a fost invadat de demoni. Acesta este şi motivul pentru care mulţi muribunzi sunt atât de înspăimântaţi, povestind uneori, chiar cu câteva clipe înainte de a se stinge, cum au fost atacaţi de demoni sau de diavol.

După ce fiinţele luciferice se retrag şi după ce Poarta 2 s-a închis, alături de defunct se înfăţişează îngerul morţii, care încearcă să-l liniştească şi să-l întărească.

În ciuda reprezentării de „Schelet cu coasa" – reprezentare răspândită, se pare, prin Evul Mediu, în timpul marilor epidemii de ciumă care au zguduit vestul Europei, când pe uşile caselor în care ciuma făcea prăpăd se punea ca semn Scheletul cu coasa –, îngerul morţii are o înfăţişare plăcută.

Îngerul morţii face parte din categoria Fiilor Luminii. Foarte înalt, de doi metri şi jumătate, îngerul morţii are un chip superb, foarte fin modelat, buzele şi nasul perfect creionate, părul negru ca pana corbului. Prezenţa sa, care degajă o boare parfumată şi liniştitoare, siguranţă şi calm, este un adevărat balsam pentru orice om care moare.

Concomitent cu îngerul morţii, se ivesc şi Îngerii Veghetori personali ai omului. Ajutaţi de alţi îngeri medici-destrupători, Îngerii Veghetori taie toate legăturile energetice dintre suflet, corpul eteric şi trupul material. Legăturile energetice dintre corpul sufletului şi trupul material apar clarvederii ca nişte fire subţiri de lumină.

În acest moment, bagajul energetico-informaţional al sufletului este, în sfârşit, absorbit de corpul duh. Absorbţia se face prin intermediul chakrelor-atribut. Abia în acest moment, experienţele vieţii trec în posesia corpului duh. Procesul absorbirii energiilor modulate informaţional din

suflet în corpul duh este extrem de rapid. Din acest moment, omul nu mai poate fi invadat ori atacat de nicio fiinţă luciferică.

În momentul în care apare îngerul morţii, are loc un ritual foarte important, care merită a fi descris în detaliu. Mai întâi, două fiinţe îngereşti aduc o mică bancă, aceeaşi la toţi oamenii, ce pare din lemn sculptat; cele patru picioare ale acesteia reproduc picioarele unui leu. Pe bancă este aşezat un ştergar dreptunghiular, de culoare roşie.

Ajutat de îngerul morţii, omul se aşază pe bancă. Alături de el, cu o atitudine ocrotitoare, se aşază şi îngerul morţii. În momentul în care îngerul morţii şi defunctul iau loc pe bancă, sunt învăluiţi într-un nor, format dintr-un abur colorat.

Nu se vede prea bine ce se petrece înăuntrul acelui abur colorat şi nu se aude dialogul dintre cei doi, dar se aud mai multe voci şi sunete, ca şi cum cineva ar derula repede o casetă pe un casetofon. La un moment dat, omul începe să plângă şi să repete mereu: „Îmi pare rău”. În cele din urmă, după atâta zbucium, omul adoarme pe umărul Îngerului Morţii.

Îngerul morţii repetă invariabil, la fiecare om, o anumită frază, mai întâi pe limba spiritelor, akataka, apoi pe limba oamenilor: „ŞEIN HLISA LHAL HLISA”, adică „Până când omul îl va iubi pe om”. Aici, cuvântul Hlisa desemnează omul în sensul de lut sau pământ; evident, cuvântul Hlisa se referă la omul întrupat.

În tot acest răstimp, îngerul morţii îl consolează pe om ca pe un frate mai mic, indiferent cine a fost şi ce a făcut în scurta sa existenţă trupească. Apoi, îngerul morţii aşază capul omului pe umărul său, mângâindu-l tandru pe frunte şi pe păr. Omul rămâne câteva momente într-o stare de semiconştienţă; uneori pare să doarmă, alteori pare să

aibă scurte perioade de trezire sau poate numai de reverie. Îngerul morţii, ţinând capul omului pe umărul său, rosteşte din nou, de mai multe ori, „ŞEIN HLISA LHAL HLISA”: „Până când omul îl va iubi pe om”.

Imediat după aceea, are loc evenimentul cel mai important prin care trece omul imediat după actul morţii. De undeva de sus, coboară o LUMINĂ superbă, argintie, care inundă locul unde stă omul. Îngerul morţii dispare, iar omul este învăluit în LUMINĂ.

Această LUMINĂ are cea mai pură şi clară culoare argintie. Sunetul emis de LUMINĂ este asemănător cu clipocitul unui izvor ce susură duios, iar mirosul este asemănător cu celui al paştelui, format din pâine proaspătă şi din cel mai parfumat vin (asemănător vinului de tămâioasă). Aceasta este LUMINA IUBIRII.

Nimeni nu ştie ce se întâmplă înăuntru acestei LUMINI, care luminează până departe în lumea eterică, jur-împrejurul locului în care se află omul, dar înăuntru se aud şoapte, rugăminţi de iertare şi plânsul omului.

În răstimpul în care LUMINA rămâne acolo, mediul lumii eterice, pământul, cerul, copacii par să cânte la unison, într-un mod pe care un om raţional, care are drept instrument de lucru doar corpul mental şi reprezentările sale, nu-l poate concepe – tot astfel cum nu poate concepe strălucirea şi fascinaţia exercitate de LUMINĂ. În aceste momente, omul vorbeşte direct cu Dumnezeu.

Când LUMINA IUBIRII dispare la fel de blând precum a apărut, prima fiinţă care apare înaintea omului este Îngerul Gabriel, care zâmbeşte larg, prietenos şi, în acelaşi timp, liniştitor. Îngerul Gabriel aduce o cutiuţă hexagonală, ce pare din lemn sculptat, în interiorul căreia se află o alifie cu miros de busuioc şi smirnă. Folosind alifia, cu degetul mijlociu, Îngerul Gabriel îl unge pe om pe frunte şi deasupra buzei superioare. Apoi, Îngerul Gabriel

unge locurile în care se află chakrele.

Apoi, se deschide iarăşi Poarta 1, prin care pătrund rudele şi prietenii celui ce păşeşte „dincolo”. Aşteptat de rude şi prieteni, defunctul, purtat de mână, pătrunde împreună cu Îngerul Gabriel prin Poartă, care se închide instantaneu în urma lor.

Evenimente importante continuă să se producă în jurul trupului fizic şi după ce defunctul, în corp duh, pătrunde prin Poartă, împreună cu Îngerul Gabriel.

Sufletul – de fapt, corpul sufletului – rămâne în lumea eterică ca un înveliş luminos. După plecarea omului prin Poartă, corpul sufletului, care păstrează vag forma trupului material, pluteşte încă deasupra trupului material. El formează ceea ce vom numi carcasa sufletului. După plecarea omului prin Poartă, carcasa sufletului începe treptat să se dizolve.

Dar, înainte de a se dizolva, în zona încă păzită de fiinţele îngereşti din Oastea Îngerului Mihail, apare iarăşi Doamna în Negru. Ea este însoţită de numeroase Fetiţe.

În cadrul unui mic ceremonial, o parte din Fetiţe presară flori deasupra corpului sufletului, în timp ce restul Fetiţelor cântă încetişor un cântec simplu, melodios şi melancolic.

De jur-împrejur, o mare mulţime de pitici – spirite ale naturii –, poate aceiaşi care au fost prezenţi la naşterea omului, aşteaptă în tăcere, cu pălăriuţele în mâini, într-un comportament teribil de „uman”. Sau, poate, cine ştie, oamenii sunt cei care au copiat inconştient un comportament ancestral al acestor fiinţe foarte sensibile şi foarte vechi, prezente încă de la formarea Terrei aurica, care sunt spiritele naturii.

Când totul se termină, toate fiinţele care participaseră la ceremonial se retrag în linişte, fiecare la treaba sa, potrivit funcţiei pe care o îndeplineşte în mare

simfonie a universului.

→ Restructurarea corpului duh

Firele de lumină ce leagă corpul duh de suflet şi de corpul eteric sunt tăiate de Îngerii Veghetori în prezenţa Îngerului Morţii, dar la foarte mulţi oameni sunt dificil de tăiat.

Rezistenţa firelor de lumină se datorează noxelor energetice acumulate de-a lungul vieţii atât prin hrană – carne, alcool, cafea sau tutun –, cât şi prin acte comportamentale nefaste ori printr-o mentalitate defectuoasă. Materialismul şi ateismul par a fi cele mai dese flageluri de mentalitate întâlnite în zilele noastre; ele imprimă tuturor legăturilor dintre elementele componente ale omului o rezistenţă foarte mare.

Pentru a fi tăiate uşor, culoarea, mirosul şi sunetul emise de firele luminoase ce leagă corpul duh de celelalte structuri aurice trebuie să ajungă la un anumit standard energetic. Firele energetice trebuie să capete culoarea verde, sunetul Tiii… şi un miros de flori de câmp.

Sufletul, ca element al structurii fiinţei umane, este un element muritor; el este personalitatea formată în decursul unei singure existenţe. În momentul în care sufletul conştientizează faptul că moare, este cuprins de o groază imensă. Această groază imensă deformează corpurile aurice în ultimele secunde ale vieţii, care capătă o culoare sângerie închisă şi emană un miros de cadavru intrat în descompunere.

În acele momente se aud tot felul de cuvinte bizare rostite foarte repede, ca şi cum sar derula o casetă la un casetofon. Cuvintele bizare sunt, de fapt, tot ce a rostit omul în ultimele două încarnări; ele sunt derulate în sens invers cu viteză foarte mare, astfel încât, în câteva secunde, se derulează tot ce a spus omul, nu numai în existenţa prezentă, ci şi în penultima încarnare.

Legăturile energetice – firele luminoase – dintre corpul duh şi celelalte componente aurice devin „coapte” pentru a fi rupte tocmai datorită groazei. Groaza morţii este elementul prin care aceste legături energetice capătă, la rândul lor, culoarea sângerie şi pot fi tăiate uşor de către fiinţele îngereşti care se ocupă cu decorporarea. Desprinderea corpului duh de celelalte elemente componente duce la autonomie.

În primele momente ale autonomiei corpului duh se produce un fenomen extraordinar: chakrele-atribut îşi modifică aspectul, devenind strălucitoare ca nişte sori. Efectul este magic: corpul duh este inundat de lumina celor şapte sori şi devine strălucitor, ca un cristal ce reflectă lumina Soarelui. În acest moment unic, corpul duh pare a fi alcătuit dintr-o lavă multicoloră, ce pulsează neîncetat. După aceea, corpul duh dobândeşte culoarea rezultată din contopirea culorilor celor şapte chakre-atribut.

Culoarea nou formată reflectă nivelul evolutiv atins de om în urma recent încheiatei încarnări. Din acest moment, corpul duh restructurat va constitui „trupul” omului în lumea de dincolo. El devine extrem de strălucitor, fiind înconjurat de o aureolă, la fel cum, în lumea materială, trupul omului este înconjurat de aura exterioară. În funcţie de nivelul evolutiv atins, dar şi de anumite elemente ce ţin de individualitatea omului, aureola corpului duh poate avea un metru sau mai mulţi metri.

O perioadă variabilă de timp după obţinerea autonomiei, la nivelul corpului duh rămâne imprimată imaginea remanentă a corpului sufletului. Corpul duh dobândeşte astfel fizionomia corpului sufletului, care reflectă, într-o primă fază, fizionomia trupească a omului din momentul morţii (nu din momentul înmormântării).

Imaginea fizionomiei corpului duh este idealizată, în sensul că ridurile feţei se estompează, astfel că omul se prezintă într-o stare de har.

După o perioadă petrecută în lumea de dincolo, fizionomia corpului duh se modifică, în sensul că imaginea ultimei existenţe trupeşti se estompează, iar corpul duh dobândeşte o fizionomie care constituie sinteza tuturor fizionomiilor pe care le-a avut de-a lungul existenţelor anterioare.

După desprinderea corpului duh şi a sufletului, trupul material devine un ansamblu format din particule materiale pe cale de a se descompune. După moarte, corpul material păstrează aceeaşi luminozitate, acelaşi miros şi acelaşi sunet de fond pe care le-a avut în momentul conştientizării karmei produse în viaţa ce tocmai s-a încheiat, în urma eliberării fiinţelor Ashpan, a întâlnirii cu îngerul morţii şi cu Îngerul Gabriel.

După momentul morţii, unele cadavre păstrează o umbră de supărare, par încordate; aceasta nu se datorează unei supărări propriu-zise a defunctului, ci mai degrabă unei înţelegeri incomplete a fenomenelor prin care trece, dată de nivelul evolutiv scăzut.

Alte trupuri apar destinse, unele chiar zâmbitoare, cu o anumită strălucire imprimată pe chip sau cu o luminozitate specifică, iar acest fapt se datorează faptului că defuncţii au fost persoane iertătoare, care au descoperit binefacerile rugăciunii şi ale iertării încă din timpul vieţii. Unii oameni descoperă rugăciunea, apropierea prin iubire de Dumnezeu, înainte de momentul morţii, uneori chiar cu câteva clipe, iar acesta este cel mai mare câştig al anilor petrecuţi în lumea materială. Uneori, o clipă de luciditate este mai importantă decât zeci de ani petrecuţi în lumea materială.

Există şi cazuri în care preoţii chemaţi la căpătâiul

unui muribund refuză să se ducă, dar acesta este un păcat foarte mare pentru preotul respectiv, căruia i se impută pierderea unui suflet în punctul culminant al unei existenţe. Rolul unui preot la căpătâiul unui muribund este foarte mare; este importantă spovedania şi, mai ales, iertarea acordată de oamenii faţă de care, eventual, cel care trece prin poarta morţii a greşit într-un moment sau altul al vieţii sale.

→ „Întoarce-te lumină”.

Simultan cu ceremonia de înmormântare realizată de preot, are loc şi o ceremonie eterică. În cadrul ceremoniei eterice, spiritele naturii care au fost în legătură energetică cu defunctul aruncă petale de flori peste mormânt. Fiecare floare sau petală a unei flori este în rezonanţă cu culorile, sunetele şi mirosurile chakrelor defunctului, aşa cum arătau în ultima clipă a existenţei sale fizice.

Simultan cu activitatea din lumea materială a preotului, în lumea eterică, Doamna în Negru stropeşte mormântul cu un bucheţel de flori ce miroase puternic a busuioc, în direcţia celor patru puncte cardinale.

Când se încheie ceremonia înmormântării, spiritele naturii prezente se prind de mână şi cântă în limba lumii eterice: „SEREI, SEREI, SHANI”, adică „Întoarce-te, întoarce-te Lumină”.

În acest moment, corpul eteric, rămas alături (sau puţin deasupra) de corpul material se amplifică, făcându-se din ce în ce mai mare, până ce devine ca o sferă compactă, luminoasă, albăstrui-verzuie. Această sferă eterică se transformă treptat într-o energie asemănătoare unei spume, care începe să fiarbă şi să sfârâie, asemenea bicarbonatului pus într-un pahar cu apă.

După o perioadă variabilă de timp, uneori după mult timp, acest bulgăre eteric se micşorează, sfârşind prin a se disipa în lumea eterică. În locul în care se dizolvă sfera

eterică, pământul capătă aspecte pozitive sau negative, în funcţie de încărcătura sa energetico-informaţională. După topirea sferei eterice, în mormânt sau în jurul mormântului nu mai există nimic în afara trupului material.

La propria sa înmormântare, omul vine centrat în corpul duh. El este un corp duh. În general, înainte de a părăsi planul material, defunctul mai zăboveşte o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în locurile cele mai dragi de pe suprafaţa pământului.

Este posibilă, în acele momente, o mică excursie de-a lungul şi de-a latul pământului, chiar şi un „tur de onoare", de-a lungul căruia defunctul poate vedea ceea ce limitările materiale şi sociale nu i-au permis în timpul existenţei încarnate. Defuncţii pot vizita persoane cunoscute, aflate în locuri depărtate, monumente sau oraşe pe care au dorit să le vadă de-a lungul vieţii. Unii doreau să vadă Veneţia şi apoi… să moară, iar pentru alţii toate drumurile duceau la… Roma. Defuncţii vizitează foarte repede şi locurile care le-au fost dragi în timpul vieţii sau locurile natale. Toate aceste călătorii durează, de regulă, până în momentul înmormântării.

S-a spus de multe ori că, după moarte, „spiritul" defunctului planează deasupra cadavrului sau că îşi vede propria înmormântare de la o anumită distanţă, aflat cam la 3 – 4 metri deasupra celor prezenţi. Este perfect posibil să rămână la propria sa înmormântare, după cum este posibil orice pentru omul decorporat, care se trezeşte, în sfârşit, la ceea ce în timpul existenţei încarnate, în stare de veghe, doar intuise că ar fi posibil: libertatea de mişcare, o cunoaştere şi o putere fiinţială care par mari, dar care nu sunt nelimitate – atribute ale oricărui „spirit liber", nelegat de trupul material.

Oamenii nu zăbovesc prea mult în apropierea cadavrului şi nici nu par interesaţi de înmormântare, dar

sunt foarte afectaţi de suferinţa zgomotoasă exprimată într-un mod dramatic de cei lăsaţi în valea plângerii şi zbuciumului.

Unii oameni, într-adevăr, mai ales cei legaţi de aspectele lumii materiale, zăbovesc în preajma propriului lor trup, fiind interesaţi de impresiile altora, de ce spune un prieten sau un inamic, de pregătirile ce se fac sau de alte aspecte, mai mult sau mai puţin importante. Curând însă se plictisesc de acest joc facil, descoperind că în lume sunt multe alte lucruri importante.

Totuşi, în secunda încheierii ritualului înmormântării sau în momentele în care preotul, în cadrul ritualului înmormântării, îi rosteşte numele, defunctul, indiferent unde s-ar afla, revine instantaneu la locul respectiv.

Părăsirea planului cuantic al lumii materiale se face în momentul în care omul conştientizează anumite aspecte legate de procesul morţii. Oamenii nu pătrund în lumea de dincolo în mod direct, ci trebuie să treacă printr-o zonă specială, în care are loc judecata personală.

În cadrul judecăţii, se va stabili, în funcţie de faptele fiecăruia, valoarea morală exprimată în culoarea corpului duh şi, în consecinţă, locul pe care trebuie să-l ocupe în economia cosmosului spiritual.

→ Carcasa sufletului

La scurt timp după restructurarea corpului duh şi după plecarea sa prin Poarta 1, în lumea eterică mai rămân reminiscenţe din corpul sufletului şi din corpurile aurice exterioare (cu excepţia corpului eteric), care formează o formă vag umanoidă. Acest ansamblu energetico-informaţional formează ceea ce putem numi carcasa sufletului.

Deşi nu mai este animată de spirit şi de corpul duh, carcasa sufletului se comportă în virtutea obişnuinţei dobândite în existenţa pe care a încheiat-o. Carcasa

sufletului încă mai are o doză din personalitatea terestră, din memoria existenţei ce s-a încheiat şi din cunoştinţele acumulate. Ea încă posedă autonomie, în funcţie de cantitatea de energie remanentă. În virtutea inerţiei, carcasa sufletului încearcă să semene cât mai bine „stăpânului” şi să se comportă la fel ca şi acesta.

Carcasa sufletului nu reprezintă nimic: este doar o cochilie goală, care continuă să se manifeste atâta timp cât îi permite forţa inerţială. Înainte de a se termina energia remanentă, carcasa sufletului se poate manifesta la şedinţele spiritiste, păcălind mediumii că sunt adevăratele personalităţi defuncte. De fapt, ele chiar asta cred, neînţelegând că existenţa s-a încheiat. Ele sunt doar epave ale personalităţii omului din timpul vieţii, fără conştiinţă şi conştienţă proprie, iar participanţii de la şedinţele spiritiste care cred că au fost vizitaţi de „spirite” se înşală. Atunci când sunt luate la întrebări, mediumul poate totuşi remarca cum aceste „spirite” decorporate se „dezumflă” încetul cu încetul, cum încep să vorbească din ce în ce mai puţin inteligibil şi cum personalitatea lor păleşte văzând cu ochii.

Carcasele sufletelor rămân adesea „pătate” datorită reziduurilor karmice. Locul în care continuă să subziste o astfel de carcasă sufletească dobândeşte, treptat, culoarea, sunetul şi mirosul specific energiilor karmice remanente. Este ca şi cum păcatele omului continuă să se menţină, nevăzute, în locurile în care şi-a desfăşurat existenţa. Cu toate acestea, efectele unor astfel de cazuri nu se datorează fenomenului de bântuire, ci doar vibraţiei karmice pe care o emite carcasa sufletului.

În momentul în care energiile reziduale s-au terminat, în care ultimul strop de energie s-a scurs, carcasa sufletului, din ce în ce mai confuză, se transformă într-un abur luminos, uşor strălucitor, care este aspirat,

treptat, de natura lumii eterice. Uneori, trebuie să treacă mai multe săptămâni până când carcasa sufletului să se împrăştie complet, ca un fum de ţigară care se pierde încet, în rotocoale largi.

→ Judecata

Imediat după ce este trecut prin poarta morţii de Îngerul Gabriel, omul se prezintă la judecata personală. Judecata personală se desfăşoară într-un palier situat în afara lumii astrale. Judecata este un eveniment de maximă importanţă pentru fiecare om. Analiza, chiar şi succintă, a judecăţii care are loc imediat după pragul morţii, poate conduce la înţelegerea mai amplă a ceea ce cosmosul cere omului în decursul unei existenţe terestre.

Judecata are loc într-un „ţinut" fără dimensiuni şi fără caracteristici, fără cer, fără pământ, umplut numai de o lumină albă, lăptoasă. Într-o atmosferă constituită dintr-un abur lăptos, transparent, ce emite străluciri multicolore, se află aşezate, ca şi cum ar pluti, un număr de unsprezece scaune de domnie, asemănătoare scaunelor de domnie ale regilor.

Toate scaunele de domnie sunt dispuse în semicerc. Ele par a fi alcătuite dintr-o substanţă, care, în lumea de aici, ar putea fi asemuită cu diamantul pur. Este ca şi cum un mare meşter ar găsi un monolit din diamant strălucitor, cu un diametru de 15 metri, din care ar ciopli un tron regal.

Scaunele de domnie strălucesc continuu, la fel cum, în lumea materială, un diamant perfect şlefuit străluceşte în lumina soarelui. Ele par să fie aşezate deasupra unor platforme suspendate, care se roteasc în sens invers acelor de ceasornic. De sub toate scaunele de domnie, la nivelul solului, curge ceva asemănător unei ape, de culoare verde, subţire, ca o poleială. Pe scaunele de domnie stau aşezate personaje rupte parcă din descrierile Noului Testament.

Personajele care ocupă scaunele de domnie au o înfăţişare extraordinară. Privite de la distanţă, apar ca nişte globuri strălucitoare de lumină albă. Globurile emit o lumină fascinantă, oarecum asemănătoare celei emise de un neon argintiu. Globurile strălucitoare de lumină sunt aurele unor personaje venerabile, care au înfăţişarea unor Bătrâni.

Bătrânii nu sunt alţii decă Domnii karmei sau ai Destinului. Bătrânii au feţele foarte frumoase, cu bărbi patriarhale, albe ca zăpada, la fel ca şi părul, lung şi bogat. Faţa lor emite o lumină asemănătoare celei a unui neon. De jur-împrejurul lor apar şi dispar mii şi mii de curcubeie. Deasupra spătarului înalt al scaunelor de domnie se află mici norişori luminoşi, din care cad mii de fulgi strălucitori.

Chipul foarte blând şi, totodată, foarte tânăr al Bătrânilor contrastează cu barba şi cu părul albe ca neaua. Deşi sunt impozanţi ca statură, căci au o înălţime de peste 2 metri, iar ţinuta lor este impunătoare – robe lungi, inele pe degete şi coroniţe de „foc” aşezate pe cap, Bătrânii sunt foarte apropiaţi de oameni şi de problemele lor.

În momentul în care, pătrunzând cu percepţia dincolo de strălucirea aurei, observă ochii blânzi, dar fermi – de diferite culori: aurii, căprui, albaştri, verzi – ai Bătrânilor, oamenii dobândesc convingerea nezdruncinată că totul se va desfăşura în cel mai adânc spirit ai dreptăţii, că nimic nu va fi judecat greşit, că nimic nu va rămâne ascuns. Această percepţie este absolut corectă, dacă ne gândim că înaltele fiinţe îngereşti aşezate pe scaunele de domnie reprezintă Justiţia însăşi – adică sunt fiinţele prin care Dreptatea lui Dumnezeu este aplicată oamenilor.

În jurul scaunelor de domnie pe care sunt aşezaţi Bătrânii este mare forfotă: permanent apar şi dispar fiinţe importante ale Ierarhiei angelice.

La judecata fiecărui om participă fiinţele angelice care l-au asistat pe om de-a lungul vieţii – Îngerii Veghetori şi Îngerii Păzitori –, dar şi conducătorii planurilor Terrei aurica, Puterile, care se prezintă sub înfăţişarea unor Fetiţe.

Pe treptele ce duc la scaunele de domnie stau Îngerii Ocrotitori sau învăţătorii. La o anumită distanţă în jur, se află alte fiinţe angelice cosmice, îngeri, Călăuze sau Mesageri, care se deplasează neîncetat, vin şi pleacă fără odihnă, cu viteze foarte mari.

Cele unsprezece scaune de domnie nu sunt ocupate în totalitate decât foarte rar. Ele sunt ocupate în funcţie de nivelul evolutiv al omului care vine la Judecată. Când omul are corpul duh de culoarea portocalie nu sunt ocupate decât două scaune de domnie, când omul are culoarea corpului duh de culoare galbenă sunt ocupate trei, iar când omul are corpul duh de culoare aurie, sunt ocupate patru şi aşa mai departe.

Din această perspectivă, devine evident că numărul de scaune de domnie ocupate de Bătrâni este în relaţie cu nivelul evolutiv al omului în cauză, cu culoarea corpului duh şi cu nivelul până la care a ajuns energia vitală pe Sushumna în timpul existenţei încarnate. În concluzie, se poate spune că fiecare dintre cei unsprezece Bătrâni care stau pe scaunele de domnie este în relaţie cu un anumit nivel evolutiv uman şi cu o anumită chakra.

Să spunem, de exemplu, că este prezent la judecată un om care posedă un corp duh de culoare galbenă. El se prezintă în faţa primelor trei scaune de domnie, pe care stau Bătrânii care corespund primelor trei clase evolutive. Întrebările puse de Bătrâni sunt foarte uşoare, iar omul răspunde cu mare uşurinţă.

În general, întrebările Bătrânilor sunt de ordin tehnic. Omul nu este întrebat de ce a ales un drum sau

altul, căci aşa ceva ţine de liberul arbitru, iar acesta nu este pus în discuţie. Ceea ce-i interesează pe Bătrâni este modul în care omul a suportat, ca suflet încarnat, conexiunile aurice cu Ashpan.

De regulă, lipsiţi de timiditate sau de trac, mulţi oameni au diferite obiecţii şi nemulţumiri. Uneori, sugerează că au fost nedreptăţiţi de destin. Unii oameni sunt foarte supăraţi şi reacţionează destul de vehement. Dar, în momentul în care un om este nemulţumit de ceva, acea apă verzuie ca o poleială ce pare să curgă de sub scaunele de domnie se luminează, iar omul respectiv se vede ca într-un film, săvârşind faptele pe care acum încearcă să le nege sau să le justifice.

Adeseori, oamenilor nemulţumiţi li se demonstrează că faptele de care acum se leapădă, nu s-au datorat conexiunilor aurice cu Ashpan, ci, pur şi simplu, s-au datorat liberului arbitru. Există, de altfel, cel puţin trei înregistrări ale faptelor din timpul existenţei terestre, „filmate" prin intermediul steluţelor ce formează banda de lumină ce înconjoară capul, în care omul se vede pe sine din diferite poziţii.

Pentru oamenii recalcitranţi sau nemulţumiţi de anumite decizii karmice sunt aduşi Îngerii Păzitori, cei care, de-a lungul vieţii au lucrat în folosul omului, povăţuindu-l cum era mai bine. Uneori, oamenii supuşi judecăţii, mai ales cei care nu şi-au rezolvat anumite probleme karmice şi au săvârşit greşeli care le-au afectat aura, se revoltă şi-i sfidează pe Bătrâni.

De regulă, în cazul unor astfel de probleme delicate – care nu sunt chiar atât de rare precum s-ar crede –, Îngerii Păzitori se arată extrem de dezamăgiţi şi de afectaţi şi îşi asumă, ei înşişi, vina pentru tot ce s-a întâmplat. Unul din Îngerii Păzitori explica o astfel de situaţie în felul următor: „*Supărarea şi împotrivirea fiului femeii nu vine de la el, ci*

din pricina bolilor numeroase care-i umplu sufletul şi pe care nimeni nu i le-a legat, pentru că nu s-a lăsat învăţat. Însă, cândva, se va face bine şi se va întoarce la ai săi”.

Şi într-adevăr, omul respectiv, care se arătase atât de supărat la judecată, este dus într-un spaţiu alb – un fel de „clinică de dezintoxicare”, denumită de unii Kamaloka, iar de alţii Purgatoriu – unde se va confrunta cu propriile sale probleme şi va înţelege cum şi în ce fel se prezintă situaţia şi care este adevărul.

Practic, judecata şi-o face singur fiecare om prin confruntarea faptelor proprii cu legile cosmice. Rolul acestei ceremonii este acela de a consfinţi o stare de fapt. Nu cosmosul, prin reprezentanţii săi care sunt Domnii Karmei, este cel care acordă o pedeapsă sau o recompensă, ci omul singur. Fiinţele îngereşti au doar rolul de a ajuta omul să conştientizeze anumite stări de fapt, rod al exercitării liberului arbitru.

La judecată, omului i se prezintă practic o hartă – să o numim holografică – a ceea ce a fost înainte de încarnare şi ceea ce este la sfârşitul acelei încarnări. Omului i se arată ceea ce trebuia să facă pe pământ şi nu a făcut (planul ideal), i se arată harta potenţialităţilor sale şi harta realizărilor sale (planul real al vieţii). Se face diferenţa între ele, iar rezultatul este starea evolutivă după o încarnare. Apoi i se arată omului locul pe care-l merită, datorită activităţii sale ca suflet încarnat. Omul cântăreşte singur, asistat de fiinţele angelice care au sub jurisdicţia lor karma, ce beneficii sau ce prejudicii a provocat în existenţa pe care a încheiat-o.

În funcţie de acumularea de moralitate reflectată la nivelul corpului duh, omul merge pe nivelul cosespunzător, potrivit unei legi fundamentale a cosmosului spiritual: ordonarea după culoarea specifică. Unii oameni merg în iad, alţii merg pe diferite niveluri ale lumii astrale, în

funcţie de culoarea corpului duh.

9. ÎNFRÂNGEREA SAU VICTORIA

→ Pe câmpul de bătălie

Cetăţean al cosmosului, omul este un „trimis” spiritual, iar evoluţia sa personală, marcată adesea de eforturi dramatice, nu reprezintă decât un aspect al procesului general de evoluţie.

În om – care poate fi privit ca un microcosmos – se înfruntă aceleaşi forţe cosmice care se manifestă la nivelul macrocosmosului. Omul este reflectarea Holos-ului. În structură sa aurică se reflectă dramele lumii spirituale sau ceea ce numim a fi lupta dintre forţele cosmice potrivnice: FORŢĂ CONTRA FORŢĂ.

Dacă este puternic, omul câştigă bătălia cu forţele întunericului, iar dacă este slab o pierde. Ceea ce este însă foarte important este faptul că nu numai omul pierde bătălia, ci şi cosmosul. Un om înfrânt şi un suflet pierdut înseamnă o porţiune din cosmos înfrântă. Singur, omul, prin exercitarea liberului arbitru, este cel care alege înfrângerea ori victoria.

Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă al lumii materiale se repercutează, prin influenţare directă, asupra cosmosului în ansamblu. Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă are repercusiuni şi asupra traiectului său postmortem.

După moarte, fiecare om urmează calea cu care este în rezonanţă, potrivit karmei sale. Totuşi, nu toţi oamenii parcurg acelaşi traseu. Există şi oameni care nu urmează etapele standard, descrise anterior. Aceşti oameni adoptă o altă modalitate de manifestare. În cazul lor, alchimia aurică ce urmează actului morţii este diferită de cea descrisă anterior.

Printre fiinţele umane care, din diferite cauze, au după momentul morţii o altă modalitate de manifestare se

numără fantomele rătăcitoare, strigoii şi stafiile.

→ Fantomele rătăcitoare

Toţi oamenii care au murit în urma unor accidente, fără să fi avut pusă pecetea morţii, intră în categoria fantomelor rătăcitoare.

Această categorie de oameni nu poate trece imediat prin Poarta 1 pentru a pătrunde în lumea de dincolo, după cum nu poate pătrunde nici în lumea eterică, astfel că rămâne în zona intermediară a planului cuantic infraeteric.

Este surprinzător faptul că, deşi se manifestă în planul infraeteric, această categorie de defuncţi pe care-i vom desemna mai departe prin termenul de fantome rătăcitoare, nu pot să vadă decât lumea în care se manifestă şi lumea materială. Fantomele rătăcitoare nu pot să vadă lumea eterică; nu pot să vadă nici spiritele naturii ori fiinţele angelice. Ele rămân în planul infraeteric o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în funcţie de anumite considerente.

Din punct de vedere auric, fantomele rătăcitoare sunt formate din corpul duh şi din corpul sufletului, la care se adaugă o reminiscenţă a corpului eteric. Cel mai adesea, fantomele din infraeteric păstrează imaginea hainelor din momentul morţii (nu al înmormântării). Fantomele rătăcitoare păstrează, în general, acelaşi chip din ultima încarnare. Este însă interesant de remarcat faptul că, în anumite condiţii, chipul fantomelor rătăcitoare din infraeteric păstrează chipul din penultima existenţă încarnată.

Majoritatea fantomelor rătăcitoare au murit înainte de soroc, în accidente sau în decursul unor evenimente tragice. Toţi oamenii care nu au murit în urma apariţiei peceţii morţii intră în această categorie. O particularitate frapantă a structurii lor aurice constă în diferenţa de rezonanţă între steaua sufletului şi corpul sufletului – ceea

ce denotă faptul că nu ar fi trebuit să moară.

Sorocul morţii nu este dat de împlinirea unei anumite vârste, ci de egalizarea vibraţiei energetice între corpul sufletului şi steaua sufletului. În concluzie, fantomele rătăcitoare sunt acele persoane care, datorită unor motive diverse, au murit înainte de a se fi împlinit sorocul. Cel mai adesea, decesele lor s-au datorat influenţelor nefaste ale fiinţelor Dree ori Lorehh.

Fantomele rătăcitoare din infraeteric se tem de întuneric şi stau cu precădere în locuri luminoase; ele pot trece prin orice obiect material, cu excepţia geamurilor şi a plasticului. De asemenea, nu pot trece peste ape curgătoare, peste sare amestecată cu picături de ceară ori prin bariere formate din lumânări aprinse.

În general, fantomele rătăcitoare sălăşluiesc în locuri aglomerate, nu suportă singurătatea şi se deplasează foarte repede. Nu reuşesc să vadă moartea sau naşterea în lumea materială şi nici fiinţele angelice care participă la ele.

Fiind foarte apropiate de planul material, fantomele rătăcitoare din infraeteric se mişcă şi obosesc, plâng sau râd, sunt triste sau voioase, la fel ca şi oamenii încarnaţi. Au mereu o stare de melancolie sau de regret, dar nici ele nu ştiu care este cauza. Pot interacţiona unele cu altele, se pot îmbrăţişa sau se pot săruta, dar nu simt nimic din ceea ce simte un om încarnat în aceleaşi condiţii. Unele nici nu cred că au murit, ceea ce stârneşte hazul altor fantome rătăcitoare, care le ironizează.

Multe fantome rătăcitoare, care vizitează bisericile sau adunările religioase, sunt convinse că, nu peste mult timp, vor fi conduse într-un alt loc, cu mult mai frumos decât cel în care se află. Unele doresc să fumeze o ţigară, să mănânce o anumită mâncare, de exemplu pizza, sau să bea un păhărel de „tărie”; întrucât nu au trup material, se

întristează şi preferă să-i observe pe oamenii din lumea materială care fac acest lucru. Multe dintre ele stau în jurul oamenilor pe care i-au cunoscut pe când erau încarnate.

Este foarte interesant de remarcat faptul că fantomele rătăcitoare par a dispărea parţial la apusul Soarelui şi a reapărea dimineaţa, la răsărit. În timpul nopţii se văd neclar şi par a fi învăluite într-o luminozitate argintie, foarte blândă. Ele însele afirmă că nu pot observa această lumină argintie, dar susţin că se pot observa între ele, ca şi cum ar fi în lumea materială.

Singura „hrană" la care au acces fantomele rătăcitoare este un fel de zăpadă de lumină, formată din fulgi strălucitori, care, de Paşte, pare a cădea din „cer". Aceşti fulgi de zăpadă, care au un miros de pâine proaspătă, se adună pe ramurile copacilor. (În lucrarea Forţă contra Forţă, am comparat această zăpadă cu mana.)

Treptat, fulgii de zăpadă se topesc, devenind asemănători unui lichid de culoarea chilimbarului, cu miros de must. Fantomele rătăcitoare din infraeteric, care au murit în accidente de maşină, îşi închid adesea rănile cu această zăpadă foarte pufoasă. Pe corpul lor luminos rămân însă cicatrice.

Atunci când se împlineşte sorocul, fantomele rătăcitoare se vaporizează, dispărând din mediul infraeteric, în timp ce tovarăşii lor se întreabă unde au putut să dispară atât de repede.

Fantomele rătăcitoare dispar din planul infraeteric doar în momentul în care rezonanţa seminţei sufletului devine identică cu cea a corpului sufletului. Abia atunci intră în rândul morţilor şi se pot prezenta la judecata individuală.

→ Posedaţii

Un caz atipic de manifestare atât în timpul existenţe

întrupate, că şi după moarte este cel al persoanelor care ajung să fie posedate.

Posedarea este un procedeu prin care fiinţele luciferice Dree ori spiritele naturii rebele Lorehh ajung să se caleze peste aura omului şi să facă saltul de la macrocosmos la microcosmos. În cele ce urmează, ne vom referi doar la un tip special de posedare, care are drept protagonişti spiritele natur rebele Lorehh de „orientare” sexuală.

Lorehh sexuale au fost numite în antichitate „zeiţe ale fertilităţii”, iar în Evul Mediu au primit numele de succubi şi incubi. Majoritatea viciilor şi perversiunilor sexuale ţin de natura energetică a acestui tip de Lorehh.

Fiinţele Lorehh nu pot cuceri omul decât dacă acesta, de-a lungul vieţii, a manifestat în mod repetat acele caracteristici negative care reprezintă esenţa lor. Posedarea unui om de către o fiinţă rebelă Lorehh se poate face în mai multe feluri. Dintre acestea, cele mai ilustrative sunt două: primul se realizează în cazul în care un om trece de la ispită la viciu, iar al doilea se realizează prin contactarea unor boli sufleteşti cronice.

Primul tip de posedare se realizează în cazul în care, prin repetarea unei perversiuni sexuale, un om trece de la ispită la viciu. Prin exercitarea liberului arbitru şi, implicit prin actele sale, omul care trece de la ispită la viciu ajunge să vibreze energetic prin rezonanţă cu un spirit al naturii Lorehh de orientare sexuală.

Imediat după ce a ales, prin liberul său arbitru, un anumit tip de perversiune sexuală, omul atrage prin sintonie o fiinţă Lorehh. Alături de om, la nivelul lumii eterice, se prezintă spiritul naturii rebel Lorehh, ca reprezentant cosmic al respectivei caracteristici. Omul alege singur să manifeste acea caracteristică, dar, după ce a săvârşit actul, între el şi Lorehh se naşte o legătură

energetico-informaţională. Lorehh îşi închipuie că, din moment ce l-a sunat pe „firul scurt”, omul are neapărată nevoie de el. În definitiv, „dracul” vine doar când este chemat. Nu dracul îl ademeneaşte pe om, ci omul îl sună pe firul scurt, prin vibraţia energetică a acţiunilor sale.

Ivindu-se ca din neant lângă omul în cauză, Lorehh îl serveşte pe acesta „ca la carte”, invitându-l să facă iarăşi ceea ce ştie cel mai bine să facă. Dacă omul acceptă, fiinţa Lorehh face în aşa fel încât acesta să se întâlnească cu persoane compatibile, care doresc să experimenteze acelaşi lucru – în cazul nostru, să experimenteze aceleaşi perversiuni sexuale.

În momentul în care treaba devine „serioasă”, Lorehh nu se mai mulţumeşte să acţioneze din exterior, prin acţiuni mai mult sau mai puţin elegante de inducere a unor situaţii existenţiale – în cazul de faţă, să experimenteze acte sexuale garnisite cu perversiuni. Astfel, din momentul în care caracteristica negativă devine cronică, iar omul este virusat, fiinţa Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului. Nu numai că se mută, dar îşi cheamă toată „familia” – care, cel mai adesea, este formată din aproximativ 200 de membri. În acelaşi spaţiu auric ocupat de o fiinţă Lorehh se pot manifesta aproximativ 200 de membri – care reprezintă „familia” sa.

Spiritele naturii rebele Lorehh sunt, de fapt, singurele fiinţe din cosmos capabile de o astfel de alchimie aurică. Ele au capacitatea uimitoare de a se cala una în alta şi de a forma un singur trup auric. Spre deosebire de ele, fiinţele luciferice Dree nu sunt capabile decât de posedare individuală, iar acţiunea lor este de o altă natură.

Evident, Ashpan, cei care se lipiseră de omul respectiv la naştere, se opun acestei acţiuni în forţă a spiritelor naturii rebele Lorehh. În momentul în care

obişnuinţa proastă devine viciu, iar omul repetă aceeaşi perversiune sexuală, locul fiinţelor Ashpan este luat de „familia” Lorehh, formată din aproximativ 200 de membri. Lorehh izgonesc astfel fiinţele Ashpan şi se substituie lor. De acum înainte, omul în cauză nu mai are imbolduri, mai mult sau mai puţin controlabile, ci este, pur şi simplu, posedat.

O persoană posedată de fiinţe Lorehh sexuale va contamina cu noxe aurice specifice toate persoanele cu care va întreţine raporturi sexuale, folosind respectivele perversiuni. Ceea ce este extrem de important este însă faptul că doar bărbaţii pot fi cuceriţi în mod direct de fiinţele Lorehh sexuale. Femeile nu pot fi contaminate decât prin intermediul bărbaţilor. Dar, o dată contaminate prin intermediul bărbaţilor, femeile devin gazde permanente ale fiinţelor Lorehh.

În momentul în care un bărbat recurge pentru prima oară la perversiuni sexuale, este ca şi cum ar forma numărul de telefon al unui spirit al naturii rebel Lorehh de orientare sexuală şi s-ar conecta, prin rezonanţă, la „înţelepciunea” de viaţă a acestuia; femeia nu poate face acelaşi lucru cu de la sine putere. Dacă n-ar fi iniţiată sexual în cele „ascunse” de un bărbat, femeia s-ar păstra curată.

Din păcate, o dată contaminate, femeile nu mai pot scăpa uşor de influenţa fiinţelor Lorehh. Fiecare bărbat care se perindă prin patul unei femei lasă în urmă o amprentă aurică preluată de la o fiinţă Lorehh sexuală, al cărei purtător este; astfel, femeia acumulează într-un mod alarmant nu atât „experienţă de viaţă”, cât colecţia de amprente aurice lăsate de bărbaţi. Contaminate prin intermediul bărbaţilor, femeile devin astfel din ce în ce mai virusate, iar în interior se simt din ce în ce mai murdare.

Majoritatea femeilor care recurg des la perversiuni

sexuale devin, cu timpul, într-un fel sau altul, posedate. Aura unei astfel de femei este cucerită pas cu pas de către fiinţele Lorehh, care, în timpul actului sexual se pot cala în ea, într-o formă oribilă de posedare. Este ca şi cum peste structura aurică a femeii în cauză se suprapune o umbră întunecată. În timpul actului sexual garnisit cu perversiuni, femeia poate auzi în minte cuvinte obscene, felurite îndemnuri, pe care are impresia că le gândeşte singură, dar care sunt doar manifestări ale Lorehh. Uneori, ea poate cere ca astfel de obscenităţi să fie repetate şi de bărbatul cu care întreţine raporturi sexuale.

Şi – după cum se spune –, dacă pofta vine mâncând, fiinţele Lorehh vor deveni din ce în ce mai înfometate şi vor cere din ce în ce mai mult. Nu după mult timp, femeia va deveni o devoratoare de sex. Astfel se formează un cerc vicios, aproape fără scăpare.

Drept consecinţă a acţiunii directe a spiritelor naturii rebele Lorehh, după un timp, femeia în cauză se îmbolnăveşte. Boala este formată chiar din noxele energetice emise de corpurile spirituale ale fiinţelor Lorehh.

Aceasta înseamnă că majoritatea bolilor sunt rezultatul unor acţiuni greşite, care au generat contaminarea unor porţiuni ale aurei şi, în ultimă instranţă, a unor organe ale trupului material, cu emisii aurice ale fiinţelor Lorehh. Cancerul este un bun exemplu a ceea ce poate însemna disperarea, inadaptarea, singurătatea şi teama – sentimente umane şi, în acelaşi timp, caracteristici definitorii ale unor fiinţe rebele Lorehh. La fel şi bolile venerice sau SIDA care sunt legate, în mod direct, de aspectele sexuale dominate de Lorehh.

Astfel Forţă contra Forţă, lupta dintre Bine şi Rău nu se desfăşoară doar la nivelul macrocosmosului, ci şi la nivelul microcosmosului – de exemplu, la nivelul globulelor

albe şi roşii. Devenind virus la nivelul microscopic, Lorehh se instalează confortabil în omul pe care l-a cucerit.

Fireşte, după o lungă luptă cu boala, mai devreme ori mai târziu, persoana în cauză moare, iar Lorehh câştigă bătălia pe jumătate. În acest mod este periclitată evoluţia persoanei în cauză, programată pentru respectiva existenţă, iar rezultatele întrupării în lumea materială sunt minime. Foarte multe persoane care, de-a lungul vieţii, au făcut cam ce-au vrut, folosind drept pretext exercitarea libertăţii personale, imediat după momentul morţii rămân siderate, nevenindu-le să creadă, de starea în care au ajuns. Atunci sunt cuprinse de ruşin, de remuşcare, de ură şi de spaimă.

Virusând în acest mod o fiinţă umană, spiritele naturii rebele Lorehh câştigă însă decât jumătate din bătălie. Ele au adus fiinţei respective, în mod prematur, moartea trupească. Întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, Lorehh trebuie să iasă cât mai repede pentru a supravieţui. De fapt, spiritele naturii rebele Lorehh trebuie să părăsească acel cadavru până în momentul înmormântării – mai exact, până în momentul în care preotul săvârşeşte ultimul act din ritualul înmormântării, în care stropeşte mormântul cu busuioc în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Dacă încă se mai află în cadavru – ceea ce le provoacă o stare de suferinţă cumplită – în momentul ultimei formule a ritualului, spiritele naturii rebele Lorehh vor fi aspirate cu mare satisfacţie în elementul pământ şi vor dispărea din cosmos. Pentru a nu se produce acest eveniment, Lorehh trebuie să se transfere în alt trup de om.

Pentru a se salva, spiritele naturii rebele Lorehh se învăluie în reminiscenţele corpului sufletesc al persoanei. Astfel, cei 200 de membri ai familiei Lorehh, învăluiţi în

reminiscenţele corpului sufletului ce a aparţinut defunctului, vor forma o fantomă cu aspect umanoid ce păstrează vag înfăţişarea persoanei din timpul vieţii. Astfel se formează ceea ce desemnăm prin termenul de posedant. Posedantul are nevoie imediată de un nou trup pe care să-l posede. Altfel nu poate supravieţui.

Problema cea mai delicată constă în faptul că persoana care poate constitui noul suport de manifestare al unui posedant Lorehh trebuie să fie tot o femeie. Pentru a putea supravieţui, posedantul alege, în disperare de cauză, o altă femeie din apropierea cadavrului – de exemplu, o persoană de sex feminin prezentă la înmormântarea primei persoane – care are, de asemenea o rezonanţă energetică scăzută, dată de alunecarea pe panta sexualităţii exacerbate. Astfel, posedantul îşi alege un alt trup de femeie, prin intermediul căruia, în viitor, va putea face tot ce doreşte.

Transferarea posedantului se face întotdeauna în cazul contactului direct cu cadavrul: atingerea cadavrului, mângâierea părului, sărutul de adio etc. Din acest motiv femeile prezente la căpătâiul unui defunct ori la o înmormântare trebuie să manifeste o atenţie deosebită şi să se abţină de la orice fel de atingere a cadavrului.

Fără nicio îndoială, este indicat ca, în astfel de cazuri, fiinţele Lorehh să fie aspirate în pământ imediat după ce preotul a stropit mormântul cu busuioc pentru a nu-şi continua acţiunea distructivă.

Al doilea tip de posedare se realizează tot de către spiritele naturii sexuale Lorehh; acest tip de posedare nu se realizează însă prin perversiuni sexuale, ci printr-un mijloc mult mai subtil. Această formă de posedare se realizează prin contactarea unor boli ale sufletului care apar în urma îndurării unor nedreptăţi suferite de-a i lungul vieţii. Şi acest; tip de posedare are ca subiect

femeile.

Fiind constant umilite, jignite şi batjocorite, lovite etc, multe femei se îmbolnăvesc interior. În această categorie intră toate acele femei batjocorite; umilite ori bătute de soţii lor, precum şi acele femei silite să facă ceea ce nu îşi doresc – să se prostitueze, să mintă, să înşele etc.

La aceste femei, de-a lungul vieţii, corpul sufletului se acoperă cu o crustă întunecată. Datorită faptului că persoana respectivă nu-i iartă pe cei care i-au făcut rău, crusta întunecată ce acoperă corpul sufletului atrage prin rezonanţă fiinţele Lorehh, corespondente ca vibraţie energetică.

La fel ca în primul tip de posedare, datorită faptului că persoana respectivă se îmbolnăveşte sufleteşte de supărare şi de disperare (îndreptăţită din punctul de vedere omenesc), Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului, calându-se în structura lor aurică. Din acel moment, Lorehh devin posedante, iar femeia în cauză posedată.

Nici în acest caz, o dată instalate, fiinţele Lorehh nu pot ieşi din trupul persoanei în cauză decât în momentul morţii (cu excepţia exorcismelor). Întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, ele se lipesc de prima persoană feminină care le iese în cale.

Dar, spre deosebire de primul tip de posedare, Lorehh aleg de această dată o fată tânără ori o copilă – rar băieţi şi deloc bărbaţi maturi – care are proasta inspiraţie de a atinge cadavrul; atunci, Lorehh se mută cu „bagaj „cu tot şi cu toată familia, în noua locuinţă. Evident, persoanele respective, deşi au senzaţia că s-a întâmplat ceva neplăcut, nu ştiu cui să atribuie noua stare de fapt.

La cea de-a doua „gazdă”, Lorehh se manifestă foarte rar prin exacerbarea sexualităţii; dacă o fac, femeia în cauză are toate şansele de a deveni un aspirator energetic

nesătul, care va distruge auric toţi bărbaţii pe care-i va întâlni în cale. Un bărbat care întreţine mult timp raporturi sexuale cu o astfel de femeie are toate şansele de a îmbătrâni în doi ani cât alţii în zece.

Dacă nu se manifestă sexual, atunci Lorehh îşi modifică „orientarea”. În fond, Lorehh au o durere interioară foarte mare şi o nelinişte pe măsură. Totuşi, faptul că posedă de această dată o femeie curată trupeşte şi sufleteşte este considerat de ele un mare câştig. În majoritatea cazurilor, la maturitate, o astfel de femeie posedată va evita bărbaţii, care-i vor provoca o senzaţie de greaţă fizică; în schimb, va dobândi anumite puteri paranormale: capacitatea de a ghici în cafea, în cărţi, în palmă şi chiar va dobândi unele puteri – sidhhisuri – care reprezintă totalul cunoaşterii şi înţelepciunii celor aproximativ 200 de fiinţe Lorehh care se îngrămădesc la interfaţa corpului ei sufletesc.

Astfel de femei pot tămădui adesea prin intermediul mâinilor, pot muta obiecte prin forţa privirii, pot provoca fenomene de tip poltergeist – care sunt adesea atribuite de către psihiatria modernă unor frustrări sexuale, ceea ce, în parte, este adevărat; totuşi, frustrările sexuale nu pot explica fenomenul în toată complexitatea lui.

Cu timpul, astfel de persoane vor fi deranjate de întuneric şi vor prefera mereu, pe timpul nopţii, undeva în apropiere, o lumânare aprinsă sau un bec care luminează slab – ca un fel de lumină de avarie. Când sunt supuse unor exorcisme, astfel de fiinţe umane posedate de Lorehh, pot prezenta semne de lovituri în diferite părţi ale trupului; de altfel, persoanele posedate nu suportă cuvintele spuse de preoţi, semnul crucii, sunetul clopotului de la biserici ori rostirea Numelui lui Iisus Hristos.

Cel mai adesea, cu excepţia cazurilor când se fac exorcisme, Lorehh (împreună cu „familia”) nu ies decât la

moartea trupească a celei de-a doua persoane posedate. În acest caz, se produce un fenomen de excepţie: Lorehh sunt eliberate. După ce moare şi cea de-a doua persoană posedată, Lorehh – ca fiinţă colectivă –, împreună cu reminiscenţe din corpul sufletului, formează iarăşi o fantomă autonomă.

Această fantomă nu mai caută însă un nou corp omenesc pe care să-l contamineze, dar nici nu este aspirată de elementul pământ, precum în primul tip de posedare. Pur şi simplu, Lorehh învaţă lecţia şi sunt eliberate. În acel moment, instantaneu, Lorehh trec în starea de Ashpan, pentru ca apoi să intre în starea de non formă.

Eliberată la rândul său, femeia în cauză îşi continuă traseul post-mortem cunoscut. După moarte, efectele imediate nu vor fi chiar atât de dramatice precum în primul tip de posedare – evident, dacă nu a săvârşit fapte grave în timpul vieţii.

→ Strigoii

O categorie aparte de oameni care nu urmează traseul postmortem standard, este formată din aşa, numiţii strigoi. Majoritatea strigoilor sunt bărbaţi.

Oamenii care intră în această categorie au avut parte de o moarte violentă, datorată unei nedreptăţi survenite din partea unui semen – cel mai adesea crimă. În această categorie intră peste jumătate din sinucigaşii bărbaţi.

În momentul morţii, această categorie de oameni au resimţit o groază imensă, dar şi o ură pe măsură. Emisia de ură din momentul morţii a fost atât de puternică, încât i-a blocat atât auric cât şi emoţional. Ei au rămas blocaţi în starea în care au murit – o stare puternică, de groază, de ură şi de disperare.

După moarte, starea lor s-a cristalizat într-un nou corp, format în urma unei alchimii aurice între corpul

emoţiona, corpul eteric, corpul sufletului şi corpul duh. Acest nou corp auric este foarte rece şi are o consistenţă gelatinoasă, asemănătoare jeleurilor sau piftiilor, dar nu emite un miros respingător.

Dorinţa cea mai mare a strigoilor este de a se răzbuna pe cei ce le-au provocat moartea. Este demn de consemnat faptul că cei care le-au provocat moartea au făcut-o prin exercitarea liberului arbitru, iar nu în urma unei influenţe venite de la fiinţele Lorehh sau Dree.

Ceea ce este însă uimitor este faptul că toţi strigoii sunt morali şi foarte drepţi. Ei nu sunt interesaţi decât de cei care le-au făcut rău şi nu trec în lumea de dincolo decât în momentul în care reuşesc să-i distrugă. Oricum, strigoii păstrează îngerii păzitori din timpul vieţii.

Datorită naturii corpului în care se manifesta – simbioză între corpul emoţional, corpul eteric, corpul sufletului şi corpul duh – strigoii dobândesc o putere şi o tărie extrem de mare. De fapt ei devin conştienţi de corpul duh şi de puterile acestuia. Personalitatea terestră a corpului sufletului unui strigoi se combină într-un mod uimitor cu individualitatea, cu corpul duh, a cărui putere de manifestare este extraordinară. Rezultatul acestei simbioze aurice este dobândirea unor puteri aproape înspăimântătoare – siddhisuri – care permit deplasarea extrem de rapidă, poate la fel de rapidă ca a multor fiinţe îngereşti. Mai mult decât atât, puterile dobândite permit strigoilor deplasarea în trei planuri cuantice: în lumea materială, în lumea infraeterică şi în lumea eterică.

În fiecare dintre cele trei planuri cuantice, strigoii se manifestă diferit. În lumea materială se manifestă într-un corp asemănător cu cel al oamenilor încarnaţi, cu singura deosebire că este foarte rece, gelatinos şi uşor translucid, ca şi cum ar avea un neon în interior. În infraeteric nu pot fi deosebiţi prea uşor de fantomele rătăcitoare, iar în

lumea eterică seamănă cu fiinţele umane prometeice – aşa-zişii „extratereştri”.

Moralitatea uimitoare a strigoilor provine din faptul că sunt conştienţi de corpul duh – corpul moralităţii –, astfel încât nu fac niciun fel de nedreptate. Deşi au această capacitate, strigoii nu intervin în karma oamenilor sau în istorie, pe care le înţeleg cu foarte multă claritate. Ei nu au treabă decât cu acele persoane care le-au făcut rău şi nu se lasă până nu le distrug. Principala lor justificare este „că nu m-au lăsat să mor în linişte”. Strigoii înţeleg foarte bine mecanismul de funcţionare a cosmosului şi nu se aventurează în nicio acţiune ce ar putea periclita existenţa altor oameni încarnaţi.

Datorită puterilor lor de manifestare, rezultate din simbioza dintre corpul eteric, corpul sufletului şi corpul duh, strigoii sunt singurele fiinţe omeneşti care se pot lupta de la egal la egal, direct, faţă în faţă, cu fiinţele luciferice, ai căror inamici declaraţi sunt. Mai mult decât atât, strigoii sunt singurele fiinţe omeneşti care au tăria şi puterea de a-l înfrunta pe Cel rău, Hallshithan, atunci când acesta încearcă să se manifeste prin intermediul unor oameni dezaxaţi care fac liturghii negre.

Strigoii nu pot trece peste întinderi de apă, dar pot provoca deplasări de obiecte. Sunt extrem de vulnerabili la sare şi la tămâie. Este interesant că ploaia îi udă ca pe oamenii din lumea materială; când plouă, locul în care se află un strigoi este uscat, semn că ploaia se opreşte pe o structură cvasicorporală. Adesea, strigoii pot fi eliberaţi prin ritualuri religioase (molitfe) făcute de preoţi lângă mormânt.

După ce îşi îndeplinesc scopul principal, adică distrugerea celor care le-au făcut rău, strigoii renunţă la puterea şi tăria specifică simbiozei dintre corpul duh, corpul eteric şi corpul sufletului şi trec, ca şi ceilalţi

defuncţi, în lumea astrală.

Strigoii nu reuşesc întotdeauna să-i distrugă total pe cei care le-au făcut rău. În urma intervenţiei îngerilor Veghetori, cei care le-au făcut rău conştientizează erorile comise şi încearcă să îndrepte lucrurile. În momentul în care oamenii care au greşit, înţeleg răul comis şi se căiesc, strigoii nu mai simt nicio plăcere în a-i distruge şi-i lasă în plata Domnului, trecând în lumea de dincolo, ca toţi ceilalţi defuncţi.

În acel moment, strigoii realizează un mare pas înainte, trecând de la aplicarea karmică a pedepsei – care presupune aplicarea oarbă a principiului dinte pentru dinte, ochi pentru ochi – la iertarea aproapelui, lăsând instanţele cosmice să decidă.

→ Stafiile

Dacă strigoii sunt, în marea lor majoritate, bărbaţi, stafiile sunt cu preponderenţă femei. Stafiile sunt acele fiinţe de parte femeiască, care au iubit o singură dată în viaţă, dar a căror dragoste nu a fost împărtăşită – a fost ignorată ori trădată.

Stafiile sunt sufletele acelor femei seduse şi abandonate într-un anumit moment al vieţii şi care au rămas îngheţate în acea stare afectivă şi emoţională tot restul vieţii, refuzând orice reînnodare a unei relaţii cu un alt bărbat. O mare parte a stafiilor este formată din acele femei care s-au sinucis din iubire. Tot în categoria stafiilor intră femeile care şi-au pierdut timpuriu soţul sau iubitul şi care nu s-au recăsătorit ori nu sau mai implicat într-o relaţie amoroasă.

După moarte, o astfel de femeie refuză să frecă „dincolo” şi continuă să-şi plângă nefericirea. La fel ca şi strigoii, stafiile se manifestă într-un corp realizat printr-o alchimie auria complexă: o simbioză între corpul duh, corpul sufletului şi corpul eteric. În schimb, la stafii, corpul

duh nu se poate manifesta prin putere şi tărie, la fel ca în cazul strigoilor.

Acţiunile femeilor-stafii nu sunt îndreptate spre răzbunare. Dimpotrivă, stafiile au o stare permanentă de melancolie şi de nefericire. Au o tristeţe inimaginabilă, iar dorinţa lor cea mai mare este de a-şi mărturisi cuiva nefericirea, astfel că stafiile sunt total inofensive.

Corpul stafiilor este foarte rece şi emite o răceală ce se simte de la distanţă; stafiile emit totdeauna un miros de iasomie, îşi pot schimba vestimentaţia şi coafura după bunul plac, dar nu-şi pot schimba fizionomia – care este reflectarea corpului sufletului. Stafiile pot apărea şi dispărea după cum doresc, astfel că nu par a se supune unor legi. Se roagă adesea, fiind foarte credincioase. Uneori, par a se contopi cu natura, fiind foarte bune prietene cu animalele domestice.

Stafiile sunt apariţii fascinante, cu un şarm aparte. Se pot manifesta adesea în planul material şi pot fi observarte chiar şi fără ca privitorul să aibă vreo formă de clarvedere. Pot fi văzute cel mai adesea în acele locuri benefice, în care s-au produs fapte bune – acolo unde vibraţia energetică a pământului este benefică. Este interesant şi faptul că, pentru a le observa în planul material, privitorul trebuie să se poziţioneze într-un anumit fel; dacă se mută cu un metru în stânga ori în dreapta, nu le mai poate observa.

Fantomele rătăcitoare din infraeteric, strigoii-bărbaţi şi stafiile-femei sunt principalele fiinţe umane care, prin exercitarea liberului arbitru, nu urmează traseul post-mortem standard. Abia în momentul în care conştientizează problemele existenţiale care le-au determinat să rămână în starea respectivă, trec în lumea de dincolo, fără a întâmpina nicio împotrivire din partea instanţelor cosmice.

Cât despre vampiri – acele fiinţe care (se presupune că) se hrănesc cu sângele semenilor lor, despre care se vorbeşte astăzi atât de mult, devenind chiar „obiect de studiu” pentru exaltaţi – numai de bine: NU EXISTĂ.

Nu există nicio fiinţă umană defunctă, din niciun plan cuantic şi din nicio generaţie, capabilă să se manifeste în trupul material şi să se hrănească cu sânge. Oricum, nicio fiinţă din lumea eterică – înger, spirit al naturii sau om – nu a confirmat că ar exista aşa ceva.

Pare-se că sigurii vampiri din toate lumile posibile sunt acei oameni din lumea materială cărora le plac fripturile în sânge. În fond, trăim într-o lume tristă, dar plină de umor…

Partea a doua ISTORIA CELOR VĂZUTE ŞI A CELOR NEVĂZUTE

1. ETERNA DEVENIRE

→ Metamorfozele cosmosului

Cosmosul – atât aspectul văzut, cât şi aspectul nevăzut – este creaţia Unicului Dumnezeu. De asemenea, toate fiinţele din cosmos sunt creaţii ale Unicului Dumnezeu.

Cosmosul actual face parte din Oceanul de Lumină. După cum s-a menţionat, din momentul creaţiei şi până în prezent, cosmosul a cunoscut mai multe prefaceri – mai multe metamorfoze. De-a lungul metamorfozelor sale, cosmosul a cunoscut distrugeri şi reconstrucţii succesive. Metamorfozele cosmosului s-au desfăşurat pe şapte planuri cuantice diferite, de-a lungul a patru perioade de timp denumite cicluri.

Creaţia lumii, care corespunde cu momentul în care IŞŞ, Unicul Dumnezeu, care este Etern şi Fără Formă, a rostit Cuvântul dintru începuturi, s-a produs în planul cuantic primordial, denumit Halazeth. Odată cu formarea sferei sau a locuinţei Halazeth, a început primul ciclu al

cosmosului. Primul ciclu a continuat pe al doilea plan cuantic, pe sfera denumită Hazaleth, apoi pe al treilea plan cuantic, pe sfera denumită Hakazaleth şi, în final, pe al patrulea plan cuantic, pe sfera denumită Hetiteth.

De-a lungul primului ciclu cosmic, desfăşurat succesiv pe patru planuri cuantice, Dumnezeu a creat spiritele şi trupurile (corpurile duh) de formă umanoidă ale spiritelor naturii, îngerilor şi oamenilor (prima generaţie de oameni). La sfârşitul primului ciclu s-a produs revolta lui Shantiah – Adam primordial – şi a lui Hallshithan.

Al doilea ciclu cosmic s-a desfăşurat pe al cincilea plan cuantic, în sfera sau locuinţa numită Perfer. Pe Perfer a avut loc revolta lui Lucifer şi prima mare bătălie din ceruri. De atunci, se poate vorbi despre existenţa fiinţelor luciferice, adică a acelor Fii ai Flăcării care s-au răzvrătit împotriva Ordinii instituite de Dumnezeu.

Al treilea ciclu al cosmosului s-a desfăşurat pe al şaselea şi al şaptelea plan cuantic. În al treilea ciclu al cosmosului a apărut a treia generaţie de oameni. Prima parte a celui de-al treilea ciclu s-a desfăşurat pe al şaselea plan cuantic, iar a doua parte pe cel de-al şaptelea. Al şaselea plan cuantic se numeşte Hazureth şi este actuala lume eterică. Al şaptelea plan cuantic este planul material.

Pe al şaptelea plan cuantic, dar în al treilea ciclu cosmic, a apărut cosmosul material şi, firește, Pământul material. Totuşi, nu este vorba despre Pământul actual, ci despre Protopământ. După cum afirmă fiinţele din lumea eterică, la începutul celui de-al treilea ciclu, Protopământul era mult mai mare, ca dimensiuni, decât Pământul actual şi mai puţin dens – în sensul că procesul solidificării era abia la început. Luna era foarte apropiată de Protopământ, iar Soarele avea culoarea verde (aşa era văzut de fiinţele încarnate). Al treilea ciclu cosmic s-a încheiat prin marea ştergere, iar Protopământul şi-a

încetat existenţa. După marea ştergere a început al patrulea ciclu cosmic, când s-a format actualul Pământ material.

Nu se poate şti ce s-a întâmplat cu primele trei planuri cuantice anterioare – cu Halazethul, cu Hazalethul, cu Hetitetul. Ele există, dar nu mai sunt locuite de nimeni. În schimb, imensa planetă Perfer este încă vizibilă în al cincilea plan cuantic, dar este inaccesibilă. Ea încă arde şi va arde în veşnicie, ca şi cum abia s-ar fi încheiat cruntul război dintre Fiii Luminii şi Fiii întunericului. Perferul este încă o planetă fumegândă, părăsită de toţi, dar rămasă undeva la limita eternităţii, acolo unde timpul este suspendat. La rândul său, Hazurethul, al şaselea plan cuantic, există şi va exista pentru totdeauna. Hazuretul este actuala lume eterică.

Protopământul a dispărut, dar planul cuantic material continuă să existe. Pe ruinele Protopământului s-a construit un nou corp ceresc: acesta este Pământul, în actuala sa înfăţăşare.

→ Supravieţuitorii

Până în prezent, de-a lungul celor patru cicluri cosmice, s-au succedat patru generaţii de oameni. Fiecare generaţie a avut propriul ei tip de corp duh.

Prima generaţie de oameni a fost creată în primul ciclu al cosmosului. Primul om creat de Dumnezeu a fost Shantiah – Adam primordial.

Shantiah a fost prototipul tuturor oamenilor – omul arhetipal. După Shantiah, Dumnezeu a mai creat alţi nouă oameni, denumiţi oameni iniţiali sau oameni primordiali. Primii zece oameni – cei nouă oameni iniţiali, împreună cu Shantiah – au constituit temelia primei generaţii de oameni. Ulterior, după o lungă perioadă de timp, au fost create alte câteva sute de oameni ai primei generaţii (se pare că numărul lor nu a depăşit o mie). Toţi oamenii

primei generaţii au fost androgini. Ei erau formaţi din spirit şi din corp duh.

La sfârşitul primului ciclu cosmic, a avut loc prima mare perioadă de nemanifestare, răstimp în care corpurile duh ale oamenilor au fost retrase din circuitul evoluţiei. Totuşi, au fost retrase din circuitul evolutiv doar corpurile duh ale oamenilor ce formau grosul primei generaţii. Datorită caracteristicilor fiinţiale înalte, atât Shantiah, cât şi cei nouă oameni primordiali, au reuşit să supravieţuiască perioadei de nemanifestare. Lor li s-au adăugat alte câteva sute de oameni din prima generaţie, care, de asemenea, au supravieţuit perioadei de nemanifestare.

Acelaşi fenomen s-a produs şi la sfârşitul celui de-al al doilea ciclu cosmic, când au supravieţuit perioadei de nemanifestare o parte din oamenii celei de-a doua generaţii – nu mai mult de câteva sute.

Astfel, la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, imediat după a doua perioadă de nemanifestare, deşi pământul era pustiu şi gol (pentru a folosi o expresie din Vechiul Testament), încă existau, undeva în cosmos, fiinţe omeneşti din prima şi din a doua generaţie – oamenii primordiali –, care aveau corpuri duh specifice generaţiilor respective.

Numărul total al oamenilor primordiali din primele două generaţii, care au supravieţiut tuturor perioadelor de nemanifestare, nu este prea mare. De-o parte, pot fi luaţi în calcul oamenii primei generaţii: Shantiah şi cei nouă oameni primordiali, la care s-au adăugat alte câteva sute de oameni. De cealaltă parte, pot fi luaţi în calcul oamenii celei de-a doua generaţii, al căror număr nu depăşeşte, de asemenea, câteva sute. În total, numărul oamenilor din primele două generaţii care au supravieţuit, în formă umanoidă, perioadelor de nemanifestare, nu depăşeşte o

mie.

Între oamenii primordiali din primele două generaţii, care au supravieţuit, în formă umanoidă, perioadelor de nemanifestare există diferenţe importante de calitate – de putere şi tărie. Cei din prima generaţie sunt mult mai puternici decât cei din a doua generaţie. Cei mai puternici dintre toţi sunt primii oameni din prima generaţie: Shantiah şi cei nouă oameni iniţiali.

Toţi ceilalţi oameni din primele două generaţii – marea masă – au fost retraşi din circuitul evolutiv. Desigur, nici oamenii care au fost retraşi din forma umanoidă în timpul perioadelor de nemanifestare, n-au dispărut total. În cosmos nimeni nu piere. Chiar dacă o fiinţă se revoltă într-o împrejurare ori în alta, nu piere din cosmos. Mare masă a populaţiei din primele două generaţii şi-a pierdut corpul duh de formă umanoidă; în schimb, spiritul lor este nemuritor, la fel ca al tuturor oamenilor, astfel că au continuat să existe. Ca spirite, marea masă a oamenilor din primele două generaţii a continuat să existe în Lumea fără formă. În ciclurile următoare, mare parte dintre ei a revenit în Sfera manifestării, cu un nou tip de corp duh. Fireşte, în noile cicluri cosmice s-au întrupat şi spirite noi, care nu se întrupaseră anterior.

La fel ca şi fiinţele îngereşti, oamenii primordiali care au supravieţuit perioadelor de nemanifestare pot fi împărţiţi în mai multe categorii. Criteriul de departajare are la bază modul în care au înţeles să respecte Planul lui Dumnezeu.

Prima mare categorie este formată din acei oameni primordiali care au înţeles să respecte în continuare Planul lui Dumnezeu. În lumea eterică sunt numiţi Cei vii. Noi o să-i numim Primordialii Luminii. Numărul Primordialilor Luminii nu este prea mare: câteva sute din prima generaţie şi câteva sute din a doua generaţie. În total, nu

par a depăşi şase-şapte sute. Ei au supravieţuit, în formă umanoidă, în corpul duh originar, până în ziua de astăzi.

A doua mare categorie este cea care se opune Planului lui Dumnezeu. Oamenii primordiali din această categorie s-au aliat cu Shantiah, cu Halshithan şi cu Lucifer; ei formează categoria oamenilor primordiali ai întunericului. Noi o să-i numim Primordialii întunericului. Şi ei au supravieţuit, în formă umanoidă, în corpul duh originar, până în ziua de astăzi. Numărul lor este de aproximativ două sute.

În fine, există şi o parte a oamenilor primordiali – cea mai mică –, care nu s-a aliat nici unei tabere. Ei formează categoria oamenilor primordiali independenţi (Primordialii independenţi). Numărul lor este, în ziua de astăzi, de aproximativ o sută. De-a lungul timpului, o parte dintre ei au migrat în categoria Primordialilor Luminii.

Cele trei mari categorii de oameni primordiali din primele două generaţii, care au supravieţiut tuturor perioadelor de nemanifestare, au pus bazele unor Centre de Putere. Lor li s-au alăturat, de-a lungul ciclurilor cosmice următoare, oameni din generaţiile a treia şi a patra.

Oamenii din generaţia a treia şi a patra care s-au aliat Primordialilor Luminii formează sămânţa cea bună. Împreună, formează Centrul de Putere al Luminii. Oamenii din generaţia a treia şi a patra, care s-au aliat Primordialilor întunericului, formează sămânţa cea rea. Ei s-au aliat cu îngerii şi cu spiritele naturii din ierarhia Fiilor întunericului – Lorehh şi Dree. Împreună, formează Centrul de Putere al întunericului. Oamenii din generaţia a treia şi a patra, care s-au aliat oamenilor primordiali independenţi, formează Centrul independent de putere. Ei nu sunt aliaţi nici cu Fiii Luminii, nici cu Fiii întunericului.

Toate fiinţele omeneşti din primele două generaţii,

care s-au opus Planului lui Dumnezeu, au devenit „Cel rău”. Ele n-au mai văzut adevărul, astfel că ochii lor au devenit negri. Firește, acelaşi lucru se poate spune despre fiinţele luciferice Dree şi despre spiritele rebele ale naturii Lorehh, care au continuat să existe, sfidând Planul lui Dumnezeu de evoluţie a lumii.

Până la rebeliunea Celui rău, nu a existat ceva nou în cosmos, nu a existat schimbare, după cum nu a existat eterna devenire. Totul sălăşluia, identic cu sine, în pacea divină – pax divina. Noul, schimbarea şi eterna devenire au intrat în existenţă prin intermediul Celui Rău.

În concluzie, se poate spune că, la începutul celui de-al treilea ciclu, răul deja exista la nivelul cosmosului, fiind manifestat de fiinţele rebele: spirite ale naturii, oameni, îngeri. De altfel, fiinţele din lumea eterică nu fac deosebirea dintre oameni, spiritele naturii şi îngeri, atunci când se referă la Cel rău. Toţi cei care nu respectă Planului lui Dumnezeu sunt desemnaţi generic prin formula „Cel rău”.

Ca o paranteză, se poate spune că teologia creştină a preluat această perspectivă, astfel încât nu face nicio distincţie între Hallshithan şi Lucifer, pe care-i denumeşte generic Satana, diavol etc. Despre primul om, teologia creştină afirmă că a fost ispitit de şarpe – alias Satana – devenind la rândul său Cel rău. Rezultatul neascultării poruncilor a fost păcatul adamic, iar principala consecinţă a fost izgonirea din Rai.

Această simplificare este, într-adevăr, foarte comodă şi, mai ales, scuteşte de explicaţii suplimentare, explicaţii ce nu pot fi date, datorită faptului că textul biblic narează istoria creaţiei doar din perioada de început a celui de-al treilea ciclu cosmic, trecând sub tăcere ceea ce s-a petrecut anterior.

2. APARIŢIA MORŢII

→ Expansiunea cosmosului

Dacă nu s-ar fi produs rebeliunea lui Halshithan şi a lui Shantiah, nu ar fi existat necesitatea formării unor noi planuri cuantice, iar fiinţele cosmice ar fi trăit etern în Pacea lui Dumnezeu.

După prima rebeliune din cosmos, existau două opţiuni: continuitatea creaţiei sau distrugerea sa. De altfel, foarte mulţi oameni se întreabă astăzi de ce răul este tolerat şi de ce, în trecut, au existat atâtea reculuri evolutive. Răspunsul este foarte simplu: Dumnezeu este Puterea Supremă, Sfinţenia Absolută şi Iubirea Infinită, astfel încât, prin natura Sa, nu poate distruge ceea ce a construit. Dumnezeu este continuitatea creaţiei.

Dacă Dumnezeu i-ar fi distrus încă de la început pe Cei răi, care i-au nesocotit Legile, ar fi acţionat împotriva naturii Sale, a cărei principală caracteristică este continuitatea creaţiei. Binele înseamnă perpetuarea creaţiei, iar răul înseamnă distrugerea creaţiei. Dumnezeu nu poate distruge ceea ce a creat; nu a făcut-o şi nu o va face niciodată. Teoretic, s-ar putea spune că, în orice moment, Dumnezeu are puterea de a distruge cosmosul – la fel cum are puterea de a-l crea de câte ori doreşte – pentru a crea altul perfect, dar această acţiune ar fi opusă naturii Sale. Dacă ar realiza o astfel de acţiune, s-ar transforma în opusul Său, ceea ce este imposibil.

Pe de altă parte, trebuie remarcat faptul că Dumnezeu a conferit fiecărei fiinţe create de El însuşi, un mare dar: liberul arbitru. Dumnezeu nu a dorit să construiască un cosmos pentru sclavi sau pentru zombi, ci pentru fiinţe libere. Oferindu-le încă de la început supremul dar, Dumnezeu nu a distrus nicio fiinţă – om, înger, spirit al naturii –, care prin exercitarea liberului arbitru, a ales să evolueze în afara Legilor Sale.

Toate puterile şi caracteristicile oricărei fiinţe din

cosmos – om, înger, spirit al naturii – vin de la Dumnezeu. Dumnezeu este Puterea Supremă, Sfinţenia Absolută şi Iubirea Infinită, iar fiinţele care acţionează diferit, se despart de El şi aleg *altceva*, prin liberul arbitru. Alegând *altceva*, prin liberul arbitru, fiinţele se despart de Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a spus, încă de la început, tuturor fiinţelor din cosmos: „Dacă veţi pleca de lângă Mine, veţi muri negreşit”.

Acest îndemn, repetat şi primilor oameni în Eden, a fost consemnat de Vechiul Testament astfel: „Să nu mâncaţi din el (textul biblic se referă la rodul pomului din mijlocul grădinii Edenului), şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi” (Geneza, cap 3; 3).

A muri, în acest sens, are o conotaţie diferită de cea acordată în lumea materială. A muri are semnificaţia de a nu mai fi viu. Sensul nu se referă însă la moartea trupească, întrucât fiinţele din cosmosul spiritual nu au trupuri materiale. De altfel, nici primii oameni din Edenul eteric nu aveau trupuri materiale.

Fiinţele din lumea eterică fac de multe ori o afirmaţie foarte importantă. Ele afirmă că „Dumnezeu este Unicul Viu. Cine se lipeşte cu sufletul de El rămâne Viu, iar cel care se desparte de El, moare”.

Calea prin care o fiinţă se poate despărţi de Dumnezeu, este săvârşirea unei acţiuni contrare Legilor cosmice, care sunt Voinţa lui Dumnezeu. Orice acţiune a unei fiinţe, neconformă cu Legile cosmice, este numită păcat. Când o fiinţă se desparte de Dumnezeu, păcătuieşte şi alege moartea. Alegând păcatul şi moartea, fiinţele nu mai sunt vii.

Fiinţele din lumea eterică mai afirmă că Dumnezeu are două Cărţi: Cartea celor vii şi Cartea celor morţi. Actualmente, în Cartea celor Vii, nu mai există niciun nume de (corp duh de) om. Ceea ce înseamnă că, pentru

Dumnezeu, toţi oamenii sunt morţi; Dumnezeu şi-a pierdut fiii săi luminoşi, creaţi după Chipul şi Asemănarea Sa. Toţi oamenii sunt astăzi înscrişi în Cartea celor morţi. Tot în Cartea celor morţi sunt înscrise toate fiinţele Dree şi Lorehh, care au nesocotit Legile şi s-au revoltat.

În momentul în care o fiinţă – omenească sau îngerească – alege altceva, păcătuieşte şi moare; pierde, de asemenea, posibilitatea de a mai trăi alături de Dumnezeu. Pentru o astfel de fiinţă există două posibilităţi: fie să dispară efectiv din cosmos, fie să continue să fiinţeze. Alegând să existe în continuare, fiinţa respectivă nu mai poate rămâne alături de Dumnezeu, în planul Său cuantic – în Locuinţa Sa. Atunci. Dumnezeu, care este Bunătatea Infinită, a construit un alt plan cuantic, special pentru fiinţa în cauză.

Astfel s-au petrecut lucrurile la cumpăna dintre primul şi al doilea ciclu cosmic. Shantiah şi Halshithan nu au mai ascultat de Poruncile lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, au nesocotit Legile, care formează Firea lucrurilor, s-au despărţit de Dumnezeu, au gustat din fructul păcatului şi au murit – n-au mai fost vii.

Prin actul lor, fiinţele rebele au introdus ceva nou în cosmos – ceva ce n-a existat anterior. Fiinţele din lumea eterică spun că *noul naşte schimbarea*. În momentul apariţiei noului şi a schimbării – în momentul declanşării eternei deveniri – fiinţele rebele n-au mai fost în rezonanţă cu planul cuantic în care trăiau. Astfel, a apărut necesitatea construirii unei noi lumi / sfere / locuinţe / plan cuantic, care să fie în rezonanţă cu ceea ce au devenit fiinţele rebele. În concluzie, un palier cuantic se formează doar în momentul în care apare necesitatea existenţei sale.

Aşadar, la sfârşitul primului ciclu cosmic, a apărut necesitatea constituirii unui nou plan cuantic, care să constituie reşedinţa celor morţi – a Celui rău. Noul plan

cuantic a fost Perferul, iar odată cu formarea acestuia a început al doilea ciclu cosmic. Acelaşi proces s-a desfăşurat şi la începutul celui de-a treilea ciclu cosmic, după a doua perioadă de nemanifestare.

→ Formarea lumii de dincolo

La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic a avut loc o nouă creaţie a lumii. Noua creaţie a lumii s-a produs pe un nou plan cuantic. Acesta a fost planul eteric – Hazurethul.

În Hazureth a avut loc o nouă creaţie omului. Primul om al celei de-a treia generaţii a fost Adam, despre care aminteşte Vechiul Testament. Ulterior, din Adam a fost creată Eva.

Hazuretul este actuala lume eterică, iar undeva, chiar în centrul său, se află Edenul, locul în care au fost creaţi protopărinţii, Adam şi Eva, şi li s-a insuflat suflet – „suflarea de viaţă” – direct de către Domnul Dumnezeu.

Edenul, în lumea eterică, este un loc poziţionat precis, dar în care, deocamdată, nu poate pătrunde nimeni. Actualmente, Edenul ar trebui să arate ca şi cum protopărinţii l-ar fi părăsit de câteva clipe. Dacă, în viitor, va pătrunde vreun om în Eden, ar trebui să observe urmele proaspete ale paşilor lui Adam.

Iniţial, în Edenul eteric al Hazurethului, protopărinţii nu au avut corp material, ci unul format din lumină – format din energia planului cuantic respectiv. După săvârşirea păcatului originar, Adam şi Eva au fost izgoniţi din Eden, datorită faptului că, din punctul de vedere al structurii aurice, n-au mai fost în rezonanţă cu planul cuantic eteric. Atunci, a fost construită o nouă locuinţă: lumea materială, care este al şaptelea plan cuantic. Astfel a apărut noua locuinţă a oamenilor – Protopământul.

Noua locuinţă, situată pe al şaptelea plan cuantic, nu figura în planul iniţial al Creatorului Lumii. Locul tuturor

oamenilor ar fi trebuit să fie în Edenul Hazureth-ului, în lumea eterică. Lumea eterică este adevăratul cosmos al oamenilor. Protopământul a apărut doar datorită păcatului primilor oameni.

După strămutarea în noua locuinţă, Adam şi Eva au avut urmaşi: fii şi fiice – care au format cea de-a treia generaţie. Primii născuţi (în planul cuantic material) au fost Cain şi Abel.

Primul eveniment dramatic desfăşurat în noua locuinţă – planul material – a fost uciderea lui Abel de către Cain. Astfel a apărut iarăşi noul. Abel a fost primul mort (fizic) din istoria cosmosului.

După moartea fizică, Abel nu s-au mai putut întoarce în lumea originară, în Edenul eteric. Abel nu mai era în rezonanţă energetico-spirituală cu Edenul eteric, astfel încât, după moarte, nu a mai avut unde să se ducă. În consecinţă, a fost creat un nou plan cuantic în care să meargă urmaşul lui Adam şi al Evei după pragul morţii. Până la Abel, nu mai murise nimeni din punct de vedere fizic.

Noul plan cuantic, apărut în momentul în care a murit Abel, este ceea ce se înţelege astăzi prin lumea de dincolo. Abel a fost primul locatar al lumii de dincolo.

Această metamorfoză cosmică petrecută chiar la începutul existenţei lumii materiale, indică un aspect extrem de important: universul se modifică – se transformă – în funcţie de comportamentul oamenilor. Prin acţiunile lor, oamenii modifică neîncetat structura cosmosului.

Cosmosul suferă o neîncetată expansiune cuantică, în funcţie de comportamentul oamenilor. Ceea ce este în interior se reflectă în exterior. Ceea ce se petrece la nivelul microcosmosului, care este omul, este apoi reflectat la nivelul macrocosmosului. Aceasta este eterna devenire – legea fundamentală a cosmosului.

→ Primul mort

Istoria morţii fizice a început aşadar odată cu moartea lui Abel. Prin moartea lui Abel, a apărut necesitatea construirii unui nou plan cuantic, în care să meargă fiinţele omeneşti care trec prin poarta morţii. Noul plan cuantic, care a fost creat imediat după moartea lui Abel, este actuala lume infraeterică.

În succesiunea creaţiei, planul cuantic infraeteric este al optulea plan cuantic. Planul cuantic infraeteric este situat între planul material şi planul eteric. Într-un fel, se poate considera că planul cuantic infraeteric este o interfaţă a planului material, care are propriile sale caracteristici.

Înaintea morţii lui Abel, planul cuantic infraeteric nu exista – nu avea nicio raţiune de a exista, datorită faptului că nu existau fiinţe care să îl populeze. Abel a fost primul locuitor al planului cuantic infraeteric – prima „fantomă rătăcitoare” din cosmos.

În planul cuantic infraeteric, Abel, primul mort din istorie, fiul lui Adam şi al Evei, a inaugurat un „regat”, denumit Regatul morţilor vii. În Regatul morţilor vii au pătruns, de la Abel, toţi oamenii care au murit în condiţii similare: au fost nedreptăţiţi ori au fost asasinaţi.

După moartea lui Abel, fratele său Cain a trăit mulţi ani, dar când a venit sorocul morţii, nu a putut ajunge în acelaşi loc – în Regatul morţilor vii. Cain nu a putut pătrunde în acelaşi plan cuantic ca şi fratele său, datorită faptei sale din timpul vieţii. Astfel, s-a născut iarăşi noul. Primul asasinat din istorie a generat apariţia unui plan cuantic care nu exista anterior, iar primul locatar al acestui nou plan cuantic a fost Cain. Noul plan cuantic poartă numele de iad. În succesiunea creaţiei, iadul poate fi considerat al nouălea plan cuantic.

Astfel, ceea ce este desemnat astăzi prin numele

generic de lumea de dincolo, este o zonă ortoexistenţială complexă, care trebuie cercetată diferenţiat, nu ca un tot unitar. Lumea de dincolo a apărut ca urmare a unui lung şir de evenimente dramatice. Mai mult decât atât: lumea de dincolo a suferit mai multe metamorfoze de-a lungul timpului. În acest context, trebuie specificat faptul că lumea de dincolo, care exista în acea perioadă, nu trebuie identificată cu actuala lumea astrală. La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, încă nu exista lumea astrală. Ea a apărut mult mai târziu.

La fel cum se poate vorbi despre metamorfozele cosmosului spiritual ori despre transformările lumii materiale, tot astfel se poate vorbi despre metamorfozele lumii de dincolo. Aceste transformări sunt legate, în mod legic, de metamorfozele structurilor aurice ale oamenilor. De asemenea, sunt în legătură directă cu evenimentele istoriei oamenilor întrupaţi.

3. SCLAVIA SUFLETELOR → Formarea primelor Centre de Putere

Locul izgonirii din Eden al protopărinţilor Adam şi Eva poate fi poziţionat cu relativă exactitate, undeva între Tigru şi Eufrat, pe teritoriul Mesopotamiei de odinioară, în Iraqul de astăzi. Acolo s-au născut Cain şi Abel.

Tot în acel spaţiu, delimitat de fluviile Tigru şi Eufrat, s-au înmulţit oamenii în lumea materială, iar de acolo s-au risipit pe toată suprafaţa pământului. Adam a trăit foarte mult timp în lumea materială. Poate că durata vieţii sale, estimată de Vechiul Testament la 930 de ani, nu spune astăzi nimic, dar în acea epocă, erau alte condiţii de existenţă în habitatul terestru.

Prin ispitirea Evei, fiinţa răului – Cel rău: Primordialii întunericului, fiinţele luciferice şi spiritele rebele ale naturii – a interferat cu planul material chiar în acele locuri situate între Tigru şi Eufrat. Şi acolo a rămas până

în ziua de astăzi.

Influenţa Celui rău asupra urmaşilor lui Adam a fost aproape imediată. Dată fiind durata matusalemică a existenţei lor trupeşti, de-a lungul unei singure existenţe întrupate, urmaşii protopărinţilor au devenit tot mai răi, fapt ce l-a îngrozit pe Adam.

În prima perioadă de după izgonirea protopărinţilor din Edenul eteric, pământul material avea un decor paradiziac. Ulterior, într-un răstimp destul de scurt, prin comportamentul defectuos al oamenilor din lumea materială, mediul terestru a suferit o transformare accentuată. Astfel, în virtutea legii fundamentale a cosmosului, ceea ce este în interior s-a reflectat în exterior. Ceea ce s-a petrecut la nivelul microcosmosului a fost reflectat la nivelul macrocosmosului.

Anterior acestui moment, în paradisul terestru al primilor oameni – care, iniţial a fost o copie materială a celui eteric – nu exista decât vegetaţie hrănitoare, nu existau decât animale supuse omului, nu existau decât ape dulci. După ce răul s-a impregant treptat în structura lumii materiale, mediul a început să se schimbe. Au apărut bălţi urât mirositoare şi mlaştini, au apărut animale de pradă, au apărut plante otrăvitoare, marile fluvii de odinioară au dispărut, iar în locul lor au apărut mările interioare şi lacurile.

Văzând cum urmaşii săi cad pradă influenţei malefice a Celui rău, Adam împreună cu Eva şi cu cei apropiaţi au plecat în locurile înalte (înaltemai sus de Ecuator), păşind *pe alte uscaturi şi pe alte ape*.

Micul grup de oameni, condus de însuşi Adam, a fost urmat de Primordialii Luminii, care în toată această perioadă, se manifestau în trupurile lor luminoase. După o lungă perioadă de pribegie, Adam s-a oprit în nord, în locurile *înalte*, într-un teritoriu situat în Dobrogea de

astăzi.

Văzând felul în care urmaşii săi au căzut pradă ispitelor de tot felul, văzând şi felul în care au fost amăgiţi, într-un acces de disperare, Adam a jelit îndelung, şi-a smuls părul şi şi-a pus ţărână în cap. Eva şi cei apropiaţi au strâns părul şi pământul într-un vas din lut şi l-au ascuns undeva, într-un loc tainic.

În Dobrogea de astăzi – undeva prin munţii Dobrogei –, la îndemnul lui Adam, sub supravegherea Primordialilor Luminii, s-a format Centrul de Putere al Luminii.

Aşadar, ca proiecţie în planul fizic (în corespondenţă cu planul lumii materiale), încă din timpul vieţii lui Adam s-au format primele două Centre de Putere. În zona Iraqului de astăzi, între Tigru şi Eufrat, s-a format Centrul de Putere al fiinţelor luciferice, iar în zona Dobrogei s-a format Centrul de Putere al Luminii.

Cu binecuvântarea lui Adam şi sub supravegherea Primordialilor Luminii, în Centrul de Putere al Luminii, urmaşii apropiaţi ai protopărinţilor au pus bazele primei filosofii transcendentale (primului ocultism). De acolo au fost trimise iscoade la „câmpie” – în zonele populate din partea de sud a globului –, pentru a ţine sub observaţie manifestarea răului printre oameni.

Primordialii Luminii nu cunoşteau decât binele, dar urmaşii fizici ai lui Adam – cei desemnaţi în Vechiul Testament: fiii şi fiicele lui Adam, despre care apoi nu se mai pomeneşti nimic –, care se strânseseră chiar în Centrul de Putere al Luminii, au trebuit să înveţe formele de manifestare ale răului, pentru a-l putea combate.

Astfel, de-a lungul timpului, s-a ajuns la formarea unei noi categorii de oameni întrupaţi: oameni care ştiau tainele binelui, dar ştiau şi tainele răului. Aceşti oameni, urmaşi ai lui Adam şi ai Evei, plecau adesea din Centrul de Putere al Luminii, şi se amestecau printre „neamuri”,

pentru a-i învăţa să facă binele.

Majoritatea urmaşilor lui Adam din Centrul de Putere al Luminii aveau puteri deosebite – *siddhisuri*. Ei erau obligaţi să respecte anumite reguli – dintre care cea a castităţii era de o importanţă deosebită. Era interzis pentru ei să se amestece cu neamurile de la câmpie. Totuşi, în generaţiile ce au urmat, unii dintre ei şi-au luat soţii, iar alţii şi-au luat „ţiitoare" dintre neamuri.

Într-o bună zi, pe când încă trăia Adam, unul dintre cei mai importanţi oameni din Centrul de Putere al Luminii – care ştia atât tainele binelui, cât şi tainele răului – a avut o ţiitoare dintre neamuri, cu care a făcut un copil de parte bărbătească. Ei nu a ştiut că are un copil cu acea ţiitoare; la momentul respectiv, i-a fost ascunsă naşterea copilului.

Prin acest fapt, acest personaj important a încălcat o regulă foarte strictă, cunoscută pe atunci ca fiind taina împreunării între partea bărbătească şi partea femeiască.

Fiind procreat printr-un adulter – ceea ce a fost evitat secole de-a rândul de oamenii din Centrul de Putere al Lumini –, copilul a fost diferit, ca structură spirituală, de tatăl său. Copilul de parte bărbătească a moştenit *siddhisurile* tatălui său şi a cunoscut atât tainele binelui, cât şi tainele răului. În urma unor astfel de caracteristici fiinţiale complexe, la maturitate, e a devenit un om cu două feţe. Noi o să-l numim Iannus – Cel cu două feţe.

Devenit matur, Iannus s-a rupt de Centrul de Putere al Luminii şi a părăsit ţinuturile dobrogene şi a poposit la *câmpie*, chiar în locurile situate între Tigru şi Eufrat, acolo unde era situat Centrul de Putere al întunericului.

Totuşi, în teritoriul dintre Tigru şi Eufrat, deşi a fost ispitit în nenumărate feluri, Iannus nu a aderat la Centrul de Putere al întunericului, ci şi-a format propriul său Centru de Putere, în care a pus bazele unui nou mod de a fi – a creat o nouă filosofie de viaţă. Această filosofie de

viaţă are la bază un fragil echilibru între bine şi rău. Se începe prin a face binele, dar se ajunge, în cele din urmă, tot la rău.

La rândul său, Iannus a avut fiii şi fiice – mai ales fiice. Prin împreunarea fiicelor sale cu bărbaţi aleşi dintre neamuri s-au născut progenituri cu însuşiri aurice deosebite, care au format o nouă categorie de oameni. Progeniturile lor au fost conducătorii din vechime – baza aristocraţiei de mai târziu.

Astfel, de-a lungul generaţiilor succesive ale urmaşilor de trup ai lui Adam şi ai Evei, s-au format mai multe categorii de oameni, care s-au constituit în jurul celor trei Centre de Putere deja formate.

Prima categorie de oameni a fost formată în exclusivitate din Primordialii Luminii, care nu cunoşteau decât binele. Ei au constituit nucleul formării Centrului de Putere al Luminii. Ulterior, lor li s-au alăturat fiii şi fiicele lui Adam din generaţia a treia (şi ulterior, din generaţia a patra), care au format sămânţa cea bună. Oamenii care formau sămânţa cea bună cunoşteau atât binele, cât şi răul, dar făceau doar binele.

A doua categorie de oameni a fost formată din Primordialii întunericului. Lor li s-au alăturat oamenii din generaţia a treia (şi ulterior, din generaţia a patra), care au format sămânţa cea rea. Oamenii care formau sămânţa cea rea făceau, evident, doar răul, fiind afiliaţi Centrului de Putere al întunericului, care este situat, în corespondenţă cu planul lumii materiale, între Tigru şi Eufrat. În spatele lor au stat, permanent, Lorehh şi Dree.

O categorie aparte de oameni a fost constituită din urmaşii lui Iannus, Cel cu două feţe, care au format o clasă socială separată: aristocraţia. Ei cunoşteau binele, dar făceau atât răul, cât şi binele. De fapt, porneau de la bine, pentru a ajunge la rău – doreau să facă binele, dar

ajungeau să facă răul (probabil că ei au inventat zicala: „drumul spre iad este pavat cu intenţii bune”). Ei au pus bazele celui de-al treilea Centru de Putere – Centrul de Putere al lui Iannus. Locul acestui centru este situat, ca proiecţie în lumea materială, tot în zona dintre Tigru şi Eufrat.

La mijloc, chiar în epicentrul bătăliei acestor trei Centre de Putere, s-au aflat, din vechime şi până în ziua de astăzi, oamenii obişnuiţi, desemnaţi adesea prin termenul *căldiceii*. Ei au oscilat mereu între bine şi rău, devenind, cel mai adesea, fie unelte oarbe ale răului, fie victime ale răului.

Amăgiţi de feluriţi conducători sau învăţători de ocazie, marea masă a oamenilor căldicei a plătit un tribut cumplit de-a lungul mileniilor de istorie. Tributul lor de suferinţă s-a desfăşurat fără încetare atât în lumea materială, cât şi în lumea de dincolo.

→ Începutul sclaviei sufletelor

Chiar şi după formarea celor trei Centre de Putere, o lungă perioadă de timp, oamenii au fost educaţi şi civilizaţi de către Educatori. Unii dintre Educatori au fost oameni primordiali, alţii au fost îngeri din ierarhia Fiilor Luminii. De fapt, primii Educatori ai oamenilor din generaţia a treia au fost Primordialii Luminii.

Treptat, cu sprijinul Primordialilor Luminii (dar şi cu sprijinul oamenilor primordiali independenţi), oamenii celei de-a treia generaţii au construit o civilizaţie înfloritoare. Date fiind caracteristicile de atunci ale Protopământului, această formă de civilizaţie era diferită de cea actuală. În acea perioadă, Protopământul nu era atât de solidificat precum în ziua de astăzi, astfel că civilizaţia oamenilor celei de-a treia generaţii avea la bază manipularea energiilor din natură. Cu alte cuvinte, era o civilizaţie spirituală, bazată pe folosirea unor puteri

sufleteşti – siddhisurile.

Treptat, sub influenţa benefică a Educatorilor, umanitatea s-a constituit în trei mari Regate. Primul Regat cuprindea aproape întregul teritoriu al Europei şi avea două centre spirituale importante. Primul centru spiritual se afla pe actualul teritoriu al României, prin Dobrogea de astăzi, iar al doilea centru se afla undeva în vestul Spaniei. Al doilea Regat cuprindea o mare parte a continentului asiatic. Al treilea mare Regat se întindea în Africa. Principalul său centru spiritual se afla undeva în Etiopia de astăzi.

În a doua parte a existenţei Protopământului, chiar la apogeul celor trei mari Regate, o parte din urmaşii protopărinţilor Adam şi Eva – oamenii generaţiei a treia – s-au complăcut din ce în ce mai mult în făptuirea răului. Prin faptele lor rele, oamenii generaţiei a treia au ales păcatul şi moartea, aliindu-se astfel cu fiinţele care au făcut aceeaşi alegere în ciclurile cosmice anterioare: Shantiah, Primordialii întunericului, Halshithan, Lucifer, Dree, Lorehh etc. Faptele rele, situate în afara legilor cosmice, ale oamenilor întrupaţi au reprezentat calea prin care Cel rău a dobândit putere şi tărie. Dobândind putere şi tărie, Cel rău s-a amestecat tot mai mult în existenţa materială a oamenilor celei de-a treia generaţii. În consecinţă, principalii Educatori ai umanităţii – Primordialii Luminii şi îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, chiar şi oamenii primordiali independenţi – au întrerupt contactul cu lumea oamenilor.

Pentru ca o fiinţă îngerească sau chiar o fiinţă omenească decorporată să păstreze contactul cu planul material este necesar să aibă un *capăt de pod* în lumea materială. Capătul de pod este constituit, firește, din oameni întrupaţi. Fără sprijinul unor oameni întrupaţi, nicio fiinţă îngerească sau omenească decorporată nu îşi

poate exercita influenţa asupra lumii materiale.

Aşa s-au petrecut evenimentele şi în perioada de apogeu a Protopământului, în epoca celor trei mari Regate. Datorită faptului că oamenii s-au aliat, prin exercitarea liberului lor arbitru, cu Cel rău, Educatorii nu au mai putut ajuta umanitatea.

După retragerea Educatorilor, populaţia ce forma cele trei mari Regate a luat-o pe căi greşite, pentru ca, în cele din urmă, să se scindeze în mod dramatic.

La un pol, se situau oamenii care încă erau aliaţi cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii şi cu Primordialii Luminii –, care formau sămânţa cea bună. Ei formau o minoritate. Treptat, oamenii care formau sămânţa cea bună s-au retras în diferite locuri strategice, în jurul propriilor centre spirituale – temple, lăcaşuri de cult etc –, majoritatea fiind situate departe de locurile populate, pe înălţimi sau în locurile pustii. Numărul lor a devenit din ce în ce mai mic. Ulterior, marile centre spirituale ale luminii au fost ocultate.

La al doilea pol, se situa categoria celor care s-au aliat cu fiinţele luciferice Dree, cu spiritele naturii rebele Lorehh şi cu Primordialii întunericului. Nici această categorie de oameni nu era prea numeroasă, dar influenţa lor era foarte mare. Al treilea pol era constituit din cei care aparţineau de Centrul lui Iannus – aristocraţia.

La mijloc se afla marea masă a populaţiei – oamenii obişnuiţi ai celei de-a treia generaţii. Oamenii obişnuiţi ai celei de-a treia generaţii pot fi consideraţi căldicei, la fel ca oamenii obişnuiţi din ziua de astăzi.

De fapt, evenimentele care se desfăşoară în ziua de astăzi nu sunt noi sub soare; ceea ce se întâmplă în ziua de astăzi, s-a întâmplat de multe ori până acum – alţi actori, aceleaşi măşti. În limbajul folosit actualmente, se poate spune că, de-o parte se aflau asupritorii, de cealaltă parte

se aflau protectorii, iar la mijloc oamenii obişnuiţi. Şi, la fel ca în ziua de astăzi, asupritorii cu chipuri de lupi au îmbrăcat blana mieluşeilor blânzi, până când au reuşit să-i îmbrobodească pe cei naivi şi creduli.

Treptat, răul a făcut breşe adânci în lumea oamenilor; domnia răului s-a extins, acoperind aproape întreaga civilizaţie a celor trei mari Regate. Asuprirea oamenilor de către semenii lor a atins cote inimaginabile. Pas cu pas, asupritorii – oamenii încarnaţi care s-au pus, prin exercitarea liberului arbitru, la dispoziţia Celui Rău – au impus celorlalţi oameni, căldiceilor, care formau grosul populaţiei, un nou model existenţial. Acest model existenţial avea la bază venerarea unor fiinţe îngereşti rebele din categoria Dree sau a unor spirite rebele ale naturii din categoria Lorehh, cărora li s-au construit temple şi lăcaşuri de cult.

În aceste lăcaşuri de cult, oamenii obişnuiţi au început să se închine şi să se prosterneze în faţa fiinţelor luciferice Dree şi a spiritelor naturii rebele Lorehh. De cele mai multe ori, aceste fiinţe reuşeau să se materializeze şi să fie văzute de oamenii obişnuiţi, care erau convinşi că au în faţă zei binevoitori.

Fireşte, cel mai adesea, oamenii erau ajutaţi în demersurile pe care le întreprindeau în lumea materială de către zeii luciferici „binevoitori”. Obţinerea ajutorului presupunea aderarea prealabilă la zeii „binevoitori”, în cadrul unor ritualuri complexe, desfăşurate în lăcaşurile de cult. Ritualurile complexe desfăşurate în acea vreme aveau la bază diferite sacrificii de animale sau chiar umane, în urma cărora sângele victimelor se scurgea pe pământ.

Astfel, pentru prima oară în cosmosul lui Dumnezeu şi în istoria lumilor, s-a produs o stratificare piramidală a populaţiei. La vârful piramidei sociale se situa tagma

conducătorilor asupritori – aristocraţii, preoţii şi războinicii. În schimb, marea masă a populaţiei era obligată să muncească în folosul templului sau al lăcaşului de cult; în fond, oamenii erau obligaţi să muncească în folosul zeului luciferic „binevoitor”, care era invocat zilnic de casta preoţilor.

În urma ritualului de acceptare – care era un fel de botez luciferic –, oamenilor li se confereau anumite însemne. Aceste însemne ale sclaviei erau atât materiale, cât şi aurice.

Din punct de vedere trupesc, însemnele sclaviei erau reflectate în veşminte, tatuaje, podoabe etc. Podoabele constau fie în inele (zale) puse la buric, sfârcuri, urechi, nas, fie în tatuaje. Din punct de vedere auric, însemnele sclaviei erau formate din mici amprente, care erau puse la nivelul corpului sufletului oamenilor încarnaţi. Această amprente aurice poartă numele de peceţi luciferice.

Peceţile luciferice aurice erau puse uneori în dreptul inimii, alteori în spatele urechii, în dreptul buricului, pe piept etc – în funcţie de caracteristicile zeului luciferic. Prin intermediul peceţilor, între omul respectiv şi zeu se realiza, prin sintonie, o legătură energetică durabilă. Această legătură aurică se perpetua şi după moartea fizică.

Acesta a fost procesul prin care oamenii obişnuiţi ai celei de-a treia generaţii au devenit sclavii fiinţelor luciferice şi spiritelor rebele ale naturii. Întregul proces s-a desfăşurat prin intermediul acelor oameni care formau sămânţa cea rea.

Deveniţi sclavi, oamenii obişnuiţi – căldiceii –, trebuiau să respecte fără crâcnire poruncile zeului, rostite prin gura preoţilor, regilor şi a celorlalţi conducători.

În momentul în care primul om a devenit un sclav auric, a început epoca sclavagistă (atât din punct de vedere economico-social, cât şi sufletesc-spiritual).

4. PRIMA LUME DE DINCOLO

→ Iadul

Epoca sclaviei spirituale a oamenilor a durat de la mijlocul ciclului al treilea, de la apogeul celor trei mari Regate şi până la crucificarea lui Iisus Hristos, care s-a petrecut în ciclul al patrulea.

Odată cu începutul epocii sclavagiste, marea majoritate a oamenilor căldicei au devenit sclavi – atât sclavi materiali, cât, mai ales, sclavi spirituali ai zeilor luciferici. Toţi oamenii căldicei, care au fost botezaţi prin ritualuri, au continuat să rămână sclavi şi după moartea trupească, datorită legăturii energetice cu zeii luciferici, legături întărite prin peceţile ce li se puneau pe corpul sufletesc.

După moarte, oamenii deveniţi sclavi – care deja formau marea masă a populaţiei – nu puteau merge în lumea eterică, acolo unde nu mai putea ajunge nimeni. Doar o mică parte dintre oameni ajungeau în Regatul morţilor vii. Oamenii ajungeau în Regatul morţilor vii, doar în cazul în care treceau prin evenimente similare cu Abel: erau nedreptăţiţi ori erau ucişi (deveneau victime). În schimb, datorită existenţei peceţii sclaviei pusă la nivelul corpului sufletului, restul oamenilor căldicei ajungeau după moarte în iad.

Datorită naturii faptei sale, în momentul morţii sale trupeşti, Cain a făcut joncţiunea dintre planul cuantic al lumii materiale şi planul cuantic al fiinţelor luciferice. Astfel, a creat un culoar spaţio-temporal – o gaură de vierme numită iad, de forma unei pâlnii – între planul cuantic material şi planul cuantic al fiinţelor luciferice.

De fapt, Cain a deschis doar primul şi cel mai adânc nivel al iadului – iadul cel mare. Urmaşii săi au deschis alte nivele ale iadului, în funcţie de natura faptelor rele pe care le-au comis, dar şi de natura fiinţelor luciferice, cărora le-

au devenit sclavi.

În total, în epoca sclaviei spirituale – de-a lungul celui de-al treilea şi a celui de-al patrulea ciclu cosmic, până la crucificarea lui Iisus Hristos – au fost create 76 de găuri de vierme spaţio-temporale, care pot fi considerate a fi niveluri sau regate ale iadului – sau, pe scurt, iaduri.

Între cele 76 de găuri spaţio-temporale nu existau căi de comunicare; fiecare dintre ele era independent. Mai mult decât atât, cele 76 de nivele – regate ale iadului sau iaduri mai mici – se războiau neîncetat între ele, pentru cucerirea a cât mai multor suflete. Pe pământ se războiau preoţii şi războinicii, iar dincolo de planul fizic se războiau zeii luciferici şi Primordialii întunericului.

O gaură de vierme – un regat al iadului – are o poartă foarte strâmtă, care se continuă printr-un tunel foarte îngust, prin care poate pătrunde o singură persoană. După ce omul pătrunde înăuntru, peisajul se deschide progresiv, ca o pâlnie. Dincolo de tunel, iadul se prezintă ca o lume infinită, plană, fără cer – ca o lume inversată. Cerul este ca un hău aflat deasupra capetelor oamenilor care îşi duc existenţa acolo.

Fiecare regat al iadului are un conducător. Totuşi, conducătorul unui regat al iadului nu este o fiinţă luciferică din categoria Dree – un zeu fals –, ci o fiinţă omenească, un Primordial al întunericului (din primele două generaţii). De fapt, se poate vorbi despre o conducere bicefală: omul primordial este dublat de o fiinţă îngerească luciferică sau de un spirit rebel al naturii.

Din stafful conducătorului iadului fac parte numeroşi oameni din sămânţa cea rea, dar şi numeroase fiinţe luciferice Dree sau spirite rebele ale naturii, Lorehh. Oamenii din stafful conducătorului iadului pot fi denumiţi *amăgitori*, datorită faptului că, atunci când se întrupează în lumea materială, se manifestă ca sămânţă rea. Ei sunt

cei care dau tonul nedreptăţilor din lumea materială. Restul populaţiei, căldiceii. doar îi imită; căldiceii intră în categoria amăgiţilor. Astăzi, în lumea materială, la o sută de oameni căldicei (amăgiţi) există doar unul sau doi amăgitori „de profesie”.

Iadul – ca aspect ortoexistenţial – nu trebuie confundat cu planul cuantic al fiinţelor luciferice. Planul cuantic al fiinţelor luciferice, Dree, are cinci subniveluri, fiind altceva decât iadul; el este format dintr-o altă energie. Iadul, sau, mai corect spus, iadurile sunt acele găuri de vierme care doar fac legătura dintre planul material şi planurile cuantice ale fiinţelor luciferice. Se poate spune că între lumea materială şi planul cuantic al fiinţelor luciferice s-au format mai multe culoare sau tuneluri – găuri de vierme. Fiecare culoar a devenit o lume în sine, un iad.

Fiecare gaură de vierme numită iad este formată din trei zone principale. Prima zonă este cea rezidenţială, în mijlocul căreia se află palatul conducătorului regatului respectiv şi al ajutoarelor sale – oameni, Dree sau Lorehh.

În a doua zonă locuiesc acei oameni care au aderat, în timpul vieţii, la sămânţa cea rea, devenind, ei înşişi, sămânţa cea rea – asupritorii de profesie, o parte din preoţii templelor zeilor falşi, unii războinicii, unii regi etc. În palate fastuoase şi într-un peisaj mirific, reprezentanţii de frunte ai acestora se bucurau de o existenţă postmortem îmbelşugată.

În a treia zonă a iadului trăiau sclavii de rând – oamenii care au fost cândva căldicei. Ei îşi duceau existenţa postmortem în condiţii mizere, într-un fel de mocirlă, învăluită în pâcle groase, printre trunchiuri de copaci retezaţi, vegetaţie stearpă etc. Peste tot persistau mirosuri grele, culori întunecate.

Oamenii din această ultimă categorie au devenit

sclavi în timpul existenţei terestre, în urma aplicării peceţii luciferice. Unii au aderat la zeii luciferici doar prin intermediul vocii, alţii din inimă (din convingere). Totuşi, există o diferenţă esenţială între oamenii care aderau din inimă şi oamenii care aderau doar în mod formal, prin intermediul vocii. Prima categorie ajungea în zonele plăcute ale iadului, în zona a doua. În schimb, a treia categorie ajungea în zona a treia a iadului („talpa iadului”).

Din nefericire, chiar şi cei care au devenit sclavi prin intermediul vocii – care au minţit pentru a supravieţui, care au aderat de frică, pentru a-şi creşte copiii, pentru a trăi în condiţii relativ decente etc – ajungeau, după moarte tot în iad, datorită existenţei peceţii luciferice aplicată la nivelul corpului sufletului. Sclavia a fost un principiu diabolic, prin intermediul căruia oamenii cumsecade – căldiceii – au ajuns în iaduri.

Totuşi, pentru a desluşi tainele procesului prin care oamenii cumsecade (căldiceii) au ajuns în iad, trebuie reiterat pe scurt procesul auric al morţii. După cum s-a menţionat, la moarte, toate structurile aurice exterioare – corpul astral, corpul mental etc – sunt resorbite în suflet, mai precis în corpul sufletului. La scurt timp după aceea, energiile modulate energetico-informaţional din corpul sufletului sunt aspirate în corpul duh, care îşi continuă, în mod autonom, existenţa post-mortem. O perioadă variabilă de timp după acest proces, la nivelul corpului duh rămâne imprimată o *imagine* remanentă a corpului sufletului – de fapt, a fizionomiei omului din momentul morţii (nu din momentul înmormântării). De exemplu, dacă un om a murit cu hainele sfâşiate şi cu o rană pe frunte, atunci, după moarte, păstrează această *imagine*, indiferent cu ce veşminte a fost înmormântat sau indiferent de înfrumuseţările cosmetice care au fost aplicate cadavrului.

După cum se poate remarca, este vorba doar despre

o *imagine*, formată dintr-o energie karmică specifică, ce se imprimă în corpul duh, nu despre corpul sufletului propriu-zis, care dispare la scurt timp după moarte. În condiţii normale, această *imagine* se şterge după o perioadă petrecută de corpul duh în lumea de dincolo. Treptat, în lumea de dincolo, imaginea fizionomică a ultimei existenţe trupeşti se estompează, iar corpul duh dobândeşte o imagine care constituie sinteza tuturor fizionomiilor pe care omul le-a avut de-a lungul existenţelor sale.

După momentul morţii, când procesul transferului de energii modulate informaţional în corpul duh nu este încheiat, omul se află într-o situaţie foarte delicată. Omul încă nu este un corp duh, iar conţinutul informaţional se află la nivelul corpului sufletului. Chiar în acele momente delicate, are loc furtul sufletului – al corpului sufletului.

Datorită rezonanţei dintre pecetea luciferică aplicată la nivelul corpului sufletului omului şi structura aurică a fiinţelor luciferice, se deschide instantaneu Poarta 2. Fiinţele luciferice pătrund foarte rapid prin Poarta 2 şi fură fie porţiuni din corpul sufletului, fie corpul sufletului integral. De fapt, ceea ce interesează cel mai mult fiinţele luciferice este o anumită parte a corpului sufletului, şi anume *inima fiinţei sufleteşti*. Inima fiinţei sufleteşti este *amintirea a toate*, locul în care sunt stocate experienţele omului în lumea materială.

Fiindu-i furat sufletul (corpul sufletului) chiar în acele momente, împreună cu inima fiinţei sufleteşti (care este amintirea a toate), omul devine un fel de zombi.

Fireşte, corpul sufletului nu este omul însuşi, ci este ca un palton, dar în acel palton se află portmoneul ce conţine tot avutul existenţial acumulat de-a lungul vieţii. Portmoneul omului este chiar inima fiinţei sufleteşti.

Imediat după furtul inimii fiinţei sufleteşti, omul rămâne un corp duh acoperit cu o energie remanentă care

păstrează imaginea holografică a corpului sufletului – imaginea omului din momentul morţii.

În acele momente, omul nu are încă nici puterile corpului duh, nu are nici suflet, nici corp material. Dacă-i este furat sufletul chiar în acele momente, omul este făcut şah-mat şi, în consecinţă, pătrunde automat în iad. Pur şi simplu, este aspirat cu viteză în iad, fără posibilitatea de a se mai opune. Chiar în secunda pătrunderii în iad, omul păleşte; acea *imagine de suflet* devine ca o umbră palidă, datorită faptului că i-a fost furată inima fiinţei sufleteşti care conţine amintirea a toate.

Fără amintirea a toate, omul devine zombi: îşi pierde memoria, îşi pierde identitatea, uită absolut tot ce ştia înainte, uită de existenţa sa întrupată; uită că, la origine este un corp duh, uită de faptul că există Dumnezeu, uită că trebuia să devină Preot al Dumnezeului Celui Viu. Omul devine o umbră.

În antichitate era o maximă, pe care astăzi mulţi exegeţi o interpretează ca pe o banală figură de stil: *decât o umbră în iad, mai bine cerşetor pe pământ*. Din păcate, această maximă reflecta, ad literam, cum nu se poate mai clar, ce se întâmpla cu oamenii cărora le era furat sufletul – mai precis, inima fiinţei sufletului.

Ceea ce păţesc oamenii obişnuiţi (căldicei) în adâncurile iadului, ca locuitori ai zonei inferioare – zona a treia – depăşeşte orice imaginaţie. Deveniţi umbre fără identitate, oamenii au senzaţia că s-au născut în momentul în care au pătruns în iad. Oricum, nici nu-şi amintesc că a existat ceva înainte de a pătrunde acolo. Se văd, dintr-odată, într-un ţinut dezolant, în mlaştini, în nămol sau în ţinuturi aride, brăzdate de fulgere sau biciuite de ploi foarte violente. Jur-împrejur, există doar cioturi de copaci, pământ crăpat, iarbă arsă. Uneori resimt un frig năprasnic, alteori resimt o umezeală pătrunzătoare, care le dă o

senzaţie de îngheţ interior. Deasupra se întinde un cer negru, ca un hău imens, care ucide şi ultima fărâmă de speranţă. De fapt, în iad nu există niciun fel de speranţă, pentru că nu există Dumnezeu. În iad există doar opusul caracteristicilor lui Dumnezeu. Dumnezeu este viaţa.

Trupul în care se înfăţăşează oamenii care ajung în iad este de plâns; au aceleaşi haine în care au murit. Deşi este vorba doar despre *imaginea* corpului sufletului, care reflectă aspectul vestimentar şi fizionomia cu care au murit, pentru oamenii din iad este vorba despre o realitate: ei au trup echivalent trupului material, în care simt durerea mai acut decât o fiinţă din lumea materială. Ei au imprimat pe trup, ca imagine reziduală, aceleaşi răni ce le-au cauzat moartea. Unii oameni sunt răniţi de sabie sau de alte obiecte ascuţite, alţii au ţăruşi înfipţi în diferite locuri ale trupului. Rănile nu se mai închid, iar din ele curge nu sânge, ci un fel de puroi.

Imediat ce au pătruns prin gura ca o pâlnie a iadului – Poarta iadului –, oamenii sclavi sunt legaţi cu lanţuri grele la mâini şi la picioare de nişte fiinţe înspăimântătoare: Gardienii iadului. Gardienii iadului sunt fiinţe luciferice din cele mai decăzute, cu aspecte fizionomice adesea înfiorătoare.

Lagaţi cu lanţuri, în grupuri compacte, oamenii sclavi sunt puşi la muncă silnică. Concomitent, sunt biciuiţi şi înjuraţi, sunt umiliţi şi adesea călcaţi în picioare (la propriu), de către Gardienii iadului. Nu există dimineaţă, amiază sau seară, astfel că munca este permanantă: nu se opreşte niciun moment.

Cu oamenii din iad nu se poate discuta, întrucât nu înţeleg nimic: sunt total abrutizaţi, inerţi în durerea lor fără sfârşit. Sunt umbre vrednice de plâns.

Biciuiţi neîncetat, cu lanţuri grele la mâini şi la picioare, oamenii construiesc cetăţi, poduri sau alte

construcţii, pe care apoi le dărâmă. Au permanant o foame şi o sete mistuitoare: nu există apă sau hrană. Singura apă pe care o beau este cea de pe cioturile copacilor, singura hrană este cea aruncată cu dispreţ de Gardienii iadului, dar aceea este total insuficientă. Fireşte, oamenii n-au nevoie de hrană ori de apă; au doar senzaţii ce generează o suferinţă imensă. În iad, foamea şi setea sunt scrise întotdeauna cu majuscule.

Gardienii iadului plimbă adesea hrană şi apă prin faţa oamenilor care pătrund acolo, doar în batjocură. În batjocură şi în scop „educativ”. În iad, oamenii sunt „educaţi” să facă rău aproapelui lor. Principiul iadului este următorul: să faci rău aproapelui, pentru ca tu să trăieşti bine.

Oamenii care respectă principiul iadului sunt imediat ridicaţi în „rang”: li se pune în mână un bici şi sunt puşi supraveghetori peste semeni de-ai lor. În schimbul acestei activităţi li se fac promisiuni: vor avea apă şi băutură pe săturate. Uneori, li se arată, pentru un răstimp foarte scurt, zona a doua a iadului, în care se găsesc de toate, din belşug, cu promisiunea că vor ajunge acolo, doar dacă vor coopera. Apoi sunt trimişi iarăşi între semenii lor, pentru a le fi gardieni.

Privit de sus, iadul este o zonă sumbră, foarte întinsă, în care locuiesc miliarde şi miliarde de suflete omeneşti. De peste tot se aude un sunet format din tângurile neîntrerupte ale miliardelor de suflete torturate.

În iad lipseşte speranţa, lipseşte lumina, lipseşte viaţa, rănile nu se închid, totul emană un miros pestilenţial. În iad lipseşte Sursa vieţii, luminii şi speranţei – Dumnezeu.

→ Principiul de funcţionare al iadului

Ca realitate ontologică, iadul nu ar trebui să existe; tot astfel, nici planurile cuantice ale fiinţelor luciferice nu

ar trebui să existe. Într-un fel, se poate spune că iadul nu are realitate ontologică, deşi există.

Cosmosul şi fiinţele bune există datorită faptului că sunt constituite din energia Duhului Sfânt. Fiii Luminii şi oamenii arată „normal” în lumea de dincolo, datorită faptului că sunt permanent în conexiune cu Dumnezeu şi cu energia vie a Strălucirii (Luminii) lui Dumnezeu, care este Duhul Sfânt. În schimb, nici iadul, nici planurile cuantice ale fiinţelor luciferice nu sunt formate din energia vie a Duhului Sfânt, aşa cum sunt formate celelalte planuri cuantic. Totuşi există.

Ce le face să existe? Prin ce forţe pot fi menţinute în stare de funcţiune?

Deşi această întrebare pare a fi extrem de complicată, constituind un mare mister, răspunsul este cât se poate de simplu: atât iadul, cât şi planurile cuantice ale fiinţelor luciferice nu au la bază aportul energetic dumnezeiesc – energia Duhului Sfânt, ci energia oamenilor sclavi. Acesta este adevăratul motiv pentru care fiinţele luciferice fură corpul sufletului oamenilor – inclusiv inima fiinţei sufletului, care este amintirea a toate.

Fiinţele luciferice, care sunt moarte, revin la viaţă datorită energiei generate de corpul sufletului oamenilor. Ajunşi în iad, oamenii mor, iar fiinţele luciferice învie.

Fiinţele luciferice îşi menţin existenţa trupului de formă umanoidă şi par vii cu ajutorul energiei corpului sufletului oamenilor. Prin propriile puteri, fiinţele luciferice n-ar putea exista nicio clipă în cosmosul lui Dumnezeu. Ele s-ar disipa în neant, iar forma lor umanoidă s-ar destructura imediat. Păcatul înseamnă moartea şi, în final, dispariţia din cosmos.

Neîncetat, fiinţele luciferice – Primordialii întunericului, fiinţele îngereşti Dree şi spiritele rebele ale naturii Lorehh – fură energia corpului sufletului oamenilor

care făptuiesc răul. Uneori, fiinţele luciferice arată urât, ca aspect, datorită faptului că au un imens deficit de energie (de putere şi tărie). Pentru a-şi potoli foamea de energie, ele fură neîncetat sufletele oamenilor. Dacă nu şi-ar trimite neîncetat mesagerii, care formează sămânţa cea rea, în lumea materială, fiinţele luciferice ar dispărea din cosmos.

Pentru a supravieţui în cosmos, fiinţele luciferice videază de energie sufletele oamenilor din iad, care devin astfel ca nişte umbre lipsite de conştienţă şi de identitate. Iadul nu este altceva, pentru fiinţele luciferice, decât o imensă clinică de întinerire şi de înfrumuseţare, în detrimentul oamenilor care le devin victime.

Fiinţele luciferice şi oamenii din sămânţa cea rea devin astfel un fel de vampiri energetici. Vampirii fizici, cei care se presupune că se hrănesc cu sângele victimelor, nu există; probabil că mitul vampirului avid de sânge proaspăt a proliferat în epoca actuală, datorită faptului că este mult mai comod de explicat. Fiinţele luciferice distrug neîncetat viaţa oamenilor, pentru a supravieţui în cosmos. Acesta este principiul de manifestare al răului.

Fiinţele luciferice au tot interesul ca oamenii din lumea materială să nu-şi descopere potenţialităţile – puterile dumnezeieşti de Preoţi în devenire ai lui Dumnezeu. Ele vor să profite de puterile potenţiale ale oamenilor, pentru a le folosi în scopuri proprii.

→ Învăţătorii

Cei mai importanţi oameni care pot fi regăsiţi în iad sunt cei care pot fi denumiţi învăţători. Ei formează o categorie foarte mică de oameni, cam zece la un milion, care prin exercitarea liberului arbitru, aleg să devină educatori ai semenilor lor aflaţi în iad.

Învăţătorii sunt oameni evoluaţi, care au ajuns în iad, în urma unor evenimente ceva mai speciale. Majoritatea dintre ei au ajuns în iad datorită faptului că, aflaţi în lumea

materială, au fost copleşiţi de nedreptăţile unor semeni de-ai lor şi au ales să se răzbune în mod personal. Totuşi, ca amploare, răzbunarea lor a transcens atât nivelul omenesc, cât şi nivelul îngeresc, în sensul că acţiunile lor distructive nu au fost influenţate de nicio altă fiinţă – nici chiar de fiinţele luciferice. Şi ca putere, răzbunările lor au transcens atât nivelul omenesc, cât şi nivelul îngeresc.

Un om devenit învăţător în iad are ca antecedent karmic o răzbunare absolută, de mare amploare, realizată prin puterile fiinţei proprii. Prin răzbunare absolută se înţelege crima. În cazul acestor oameni, răzbunarea absolută se realizează conştient.

În această categorie intră oamenii care se răzbună în mod absolut, prin crimă, în urma unui acces necontrolat de furie, pe un număr mare de semeni de-ai să-i Tot în această categorie poate intra un om care, fiind nedreptăţit de un semen de-al său, l-a blestemat pe acesta printr-o formulă de tipul: „praful şi pulberea să se aleagă de tine şi de familia ta”. Emisia de energie negativă din timpul blestemului a fost atât de puternică, încât a declanşat o acţiune distructivă, în care nu a fost implicată nici mână omenească, nici mână îngerească. Până seara, atât persoana care-i făcuse nedreptatea, cât şi familia sa, au murit. Este ca şi cum, furia intensă a trezit în omul respectiv o capacitate / putere – un siddhis – care a acţionat într-un scop distructiv.

În viaţa de zi cu zi, astfel de stări de furie sunt destul de dese, dar, de regulă, nu provoacă efecte distructive. În general, dacă au drept subiect o persoană motivată, ele pot cauza perturbări serioase ale aurei celor din preajmă, iar în cazul în care se folosesc blesteme, pot produce accidente. Cu cât emisia de furie este mai intensă, cu atât efectele sunt mai dramatice.

Există însă persoane, a căror furie atinge un nivel

atât de profund, încât prin rostirea unor injurii sau blesteme declanşează efecte distructive imediate. Emisia de furie este atât de mare în momentul răzbunării absolute, încât transcende atât nivelul omenesc, cât şi nivelul îngeresc. O astfel de capacitate o aveau doar oamenii primelor două generaţii – în special Shantiah –, care porunceau naturii să crească, doar prin intermediul rostirii unor cuvinte.

Acest tip de răzbunare absolută poate fi realizată prin trei mijloace: prin folosirea voinţei (sunetul împotriva nedreptăţii); prin folosirea faptei (lumina contra nedreptăţii); prin folosirea gândului (mirosul contra nedreptăţii).

După moarte, ajunşi în iad cu asemenea antecedente, fiind încărcaţi cu o energie remanentă de ordin distructiv, oamenii din această categorie se schimbă şi devin învăţători. Ei devin atât de puternici, încât nu pot fi legaţi sau supuşi de Gardienii luciferici ai iadului, dar nici de gradele ierarhice înalte ale fiinţelor luciferice.

Datorită puterilor lor, învăţătorii pot să-i contacteze chiar pe conducătorii iadului, pe Primordialii întunericului, pe spiritele rebele ale naturii sau pe fiinţele luciferice de grad înalt, de care adesea îşi bat joc. Învăţătorii sunt singurele fiinţe din iad care se pot lupta de la egal la egal cu orice fiinţă luciferică din categoria Dree (la fel cum strigoii sunt singurele fiinţe care pot face acelaşi lucru în lumea eterică).

Ajunşi în iad, învăţătorii înţeleg că au greşit, dar nu doresc să mai plece de acolo. Prin aceasta, învăţătorii vor, într-un fel, să-şi răscumpere greşelile comise, astfel încât devin eliberatori ai oamenilor din iad.

Cu oamenii care deja sunt în iad, în zona a treia, învăţătorii nu au ce face; nimeni nu se poate înţelege cu ei, sunt umbre lipsite de înţelegere şi de conştiinţă. Atunci

atenţia învăţătorilor se îndreaptă asupra acelor oameni care abia pătrund pe Poarta iadului – în special asupra acelor oameni cu care sunt în rezonanţă aurică. Datorită puterilor de care dispun, învăţătorii simt imediat când pătrunde un nou venit şi nu-i lasă pe Gardienii iadului să se „ocupe” de el. O dată intrat în mâinile Gardienilor iadului, orice om devine o umbră cu care nu se mai poate înţelege nimeni.

Fireşte, învăţătorii nu-i pot salva pe toţi noi veniţii care pătrund în iad, întrucât nu au capacitatea de aseitate. Totuşi, treptat, îşi formează o „bază de instrucţie” stabilă, formată din ce în ce mai mulţi noi veniţi în iad, care de acum înainte vor forma armata sa.

Armata unui învăţător este formată din trei grupuri grupuri principale. Primul grup este format din războinici, al doilea grup este format din predicatori, iar al treilea grup este format din marea masă a oamenilor.

Sub conducerea învăţătorului, predicatorii îi învaţă pe noii sosiţi elementele de bază: cine sunt ei cu adevărat şi cine este Dumnezeu; ce este iadul, cine-l conduce şi cum au ajuns acolo; cum pot să suprvieţuiască în continuare în iad, fără să înnebunească, în condiţiile absenţei lui Dumnezeu. În sfârşit, îi învaţă cum să se reîntoarcă la lumină, în lumile „de deasupra”. În cele din urmă, cunoscând adevărul, oamenii devin liberi – nu mai sunt sclavii nimănui.

Deşi se luptă permanent cu fiinţele luciferice, cu Gardienii iadului, cărora adesea le trag bătăi straşnice, aducând prejudicii majore trupurilor de formă umanoidă ale acestora, cei aflaţi sub conducerea învăţătorilor au o mare compasiune pentru toate aceste fiinţe. Ei dobândesc o mare compasiune pentru fiinţele luciferice, pentru spiritele rebele ale naturii şi pentru Primordialii întunericului (aici nu este însă vorba despre „simpatia”

călău – victimă).

Încetul cu încetul, sub conducerea învăţătorilor are loc reeducarea tuturor oamenilor astfel salvaţi, până când, din întunecată, *imaginea* lor devine luminoasă. În momentul în care *imaginea* devine luminoasă, se realizează un flash energetic între omul în cauză şi Poarta iadului, care se deschide. În acel moment, devenit liber, omul iese din iad, iar porţile se închid în urma sa. De fapt, iadul îl ejectează afară instantaneu pe acel om, datorită diferenţei de potenţial.

Învăţătorii sunt singurele fiinţe luminoase (cu imaginea luminoasă) din iad, care nu vor să iasă. Înverşunarea lor este atât de mare, încât rămân acolo perioade foarte lungi de timp. Visul lor este să distrugă definitiv iadul şi să scoată toate sufletele captive.

Lozinca învăţătorilor este „Împreună (noi, oamenii), prin puterea noastră, vom învinge”, iar salutul lor se realizează prin ridicarea ambelor mâini deasupra capului, cu pumnii strânşi (pumnul strâns, ridicat în sus, este semnul Victoriei şi aparţine Îngerului Mihail; în cosmos, Îngerul Mihail este – reprezintă – Victoria).

→ Regatul morţilor vii

Fireşte, de-a lungul celui de-al treilea ciclu, nu toţi oamenii au ajuns în iad. Cei care au devenit victime ale răului şi ale brutalităţii au pătruns în Regatul morţilor vii, care a fost inaugurat de către Abel, primul mort.

Denumirea de Regat al morţilor vii nu este defel o metaforă, ci exprimă în mod explicit structura aurică a oamenilor care ajungeau acolo. Un mort este un om căruia i-a murit corpul fizic şi sufletul. Oamenii cărora le murea sufletul – inclusiv cei cărora sufletul le era furat – ajungeau în iad. Fiindu-le furat sufletul, aceşti oameni nu mai aveau amintirea a toate, în schimb, oamenii din Regatul morţilor vii păstrau încă amintirea a toate, semn că sufletul lor

(corpul sufletului) nu era furat. Oamenii erau vii în sensul că aveau amintirea a toate şi îşi păstrau identitatea după moarte. Deşi erau lipsiţi de trup material, ei erau vii – erau morţi vii.

Ca structură aurică, morţii vii erau formaţi din spirit, corpul duh şi corpul sufletului. Ei aveau înfăţişarea unor fantome albicioase. Aveau chipuri idealizate, păstrau veşmintele şi semnalmentele fiziologice din momentul morţii. Dacă aveau răni, acestea păreau cicatrizate, nu deschise precum în cazul oamenilor care ajungeau în iad.

Datorită caracteristicilor structurii lor aurice, morţii vii se puteau manifesta atât în lumea lor, cât şi în lumea materială – la fel ca stafiile şi strigoii din ziua de astăzi.

Actuala lume infraeterică este doar o reminiscenţă a vechiului Regat al morţilor vii. Regiunea infraeterică, ca reminiscenţă a Regatul morţilor vii, este o zonă diferită de lumea eterică. Se poate considera că face parte din planul cuantic material, deşi este invizibilă percepţiei obişnuite. În această zonă nu se vede soarele, nu există alternanţa zi/noapte, deşi există o luminozitate lăptoasă, care asigură o bună vizibilitate. Din regiunea infraeterică se vede, ca printr-un geam, lumea materială.

Regatul morţilor vii a avut o istorie destul de frământată, care poate fi împărţită în două mari etape. Prima etapă s-a desfăşurat de la moartea lui Abel până aproape de epoca întrupării lui Iisus Hristos în lumea materială. După timpul actual, limita acestei etape poate fi situată între anul 1.000 şi anul 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos. A doua etapă s-a desfăşurat între anul 650 şi anul 30/33 al erei creştine.

În prima etapă – care se întinde în ciclul al treilea şi în prima parte a celui de-al patrulea ciclu – cei care pătrundeau în Regatul morţilor vii se manifestau cât se poate de paşnic. De fapt, după moartea trupească, aici au

pătruns Adam, Eva şi o parte dintre fiii şi fiicele lor. Tot în prima parte a istoriei sale, datorită faptului că numărul morţilor vii să mărit considerabil, Regatul morţilor vii s-a împărţit în patru mari zone, astfel că se poate vorbi despre patru mari regate ale morţilor vii.

Datorită faptului că se manifestau adesea în lumea materială, printr-o aparenţă de trup fizic, morţii vii erau cunoscuţi de oamenii întrupaţi şi chiar li se cerea ajutorul. Totuşi, oamenii întrupaţi ştiau foarte bine cu cine au de-a face, astfel că nu-i confundau cu cei vii.

Cel mai adesea, morţii vii îi ajutau pe oamenii întrupaţi să se vindece cu ajutorul unor leacuri numai de ei ştiute. Oamenii întrupaţi îi numeau *vraci* sau *tămăduitori*. Deşi aveau puterea de a face răul, morţii vii făceau doar binele. În acea vreme, morţii vii erau numiţi *altaizi*.

5. ÎNAINTE ŞI DUPĂ MAREA ŞTERGERE

→ Pământul actual

Ciclul al treilea s-a încheiat printr-o mare bătălie dusă de către fiinţele luciferice, aliate cu oamenii care formau sămânţa cea rea, împotriva Fiilor Luminii şi a oamenilor care formau sămânţa cea bună. Pe pământ s-au luptat oamenii, iar în cer s-au luptat „zeii”. Imediat după război, a urmat marea ştergere.

La marea ştergere, Duhul Sfânt s-a retras din creaţie, astfel că pământul a devenit pustiu şi gol. Totuşi, marea ştergere nu trebuie confundată cu perioadele de manifestare. La marea ştergere, a dispărut materia vie, astfel că pământul, ca glob cosmic, a dispărut. Nu a subzistat decât o imensă sferă aurică, care reprezenta scheletul auric al pământului – ca emanaţie a Spiritului pământului său, mai precis, a Îngerului Formei care menţine structura aurică a globului terestru.

Echivalând timpul în ani actuali, mare ştergere a durat aproximativ 9.000 de ani. La marea ştergere,

Protopământul şi-a încheiat existenţa, dar planul cuantic material a continuat să existe. După marea ştergere s-a produs naşterea Pământului actual, sub acţiunea Duhului Sfânt.

S-ar putea spune că, după marea ştergere, a avut loc o nouă creaţie. Noua creaţie a avut la bază *patternurile* energetico-informaţionale, stocate în memoria planetei – a Îngerului Formei. Astfel s-a format Pământul actual şi a început ciclul al patrulea.

Marea ştergere s-a manifestat doar la nivelul planului material, nu şi la nivelul celorlalte planuri cuantice, care au rămas intacte. Dacă în locul marii ştergeri, s-ar fi desfăşurat o perioadă de nemanifestare, ar fi fost afectate toate celelalte planuri cuantice. În răstimpul marii ştergeri, lumea eterică, iadul (iadurile), planurile cuantice ale fiinţelor luciferice şi Regatul morţilor vii (infraetericul) au rămas intacte.

Oamenii surprinşi în lumea materială de marea ştergere, au fost retraşi din circuitul evolutiv. Corpurile duh au fost „şterse”, iar oamenii au redevenit spirite, fiind retraşi în

Lumea fără formă.

→ Al patrulea Centru de Putere

Totuşi, şi de această dată, au existat patru mari categorii de oameni, care au supravieţuit, în corp duh, marii ştergeri. (în această clasificare nu sunt incluşi Primordialii Luminii, Primordialii independenţi şi Primordialii întunericului, care, oricum, au supravieţuit tuturor perioadelor de nemanifestare şi ştergerilor, începând din primul ciclu cosmic).

Prima mare categorie a fost formată din oamenii căldicei (sclavii) generaţiei a treia care, în momentul declanşării marii ştergeri, se aflau în iad.

A doua mare categorie a fost formată din oamenii

generaţiei a treia care formau sămânţa cea rea, şi care, în momentul declanşării marii ştergeri, se aflau în planurile cuantice luciferice.

A treia mare categorie a fost formată din oamenii care, în momentul declanşării marii ştergeri, se aflau în Regatul morţilor vii.

A patra mare categorie a fost formată din acei oameni care au participat direct, aflaţi în trup fizic, la bătălia dintre Fiii Luminii şi Fiii întunericului – fie de o parte, fie de alta a baricadei – şi care s-au refugiat strategic în lumea eterică, cu puţin înaintea declanşării marii ştergeri. Oamenii din această categorie se împart în două clase.

Prima clasă de oameni ai generaţiei a treia, care s-a retras în lumea eterică înaintea marii ştergeri, este formată din oamenii „neutri”. Această categorie de oameni au constituit, la nivelul lumii eterice, comunităţi închise, în care desfăşoară o existenţă paşnică, nebeligerantă.

O a doua clasă este formată din oamenii prometeici. Numele lor eteric estement. Chiar înainte de marea ştergere, oamenii prometeici au descoperit porţile de pătrundere din planul material în lumea eterică şi au rămas acolo.

Oamenii prometici sunt denumiţi astăzi „extratereştri”, datorită faptului că se deplasează cu ajutorul OZN-urilor – obiectele zburătoare neidentificate. În lumea eterică, ei au construit o civilizaţie bazată pe tehnologie eterică.

În lumea eterică, oamenii prometeici au constituit un Centru de Putere propriu – al patrulea Centru de Putere al Lumii (anterior au fost create Centrul de Putere al Luminii, Centrul de Putere al întunericului şi Centrul de Putere al lui Iannus).

Oamenii prometeici nu sunt aliaţi cu Fiii Luminii, dar

nici cu Fiii întunericului, ai căror duşmani declaraţi sunt. De fapt, oamenii prometeici sunt cei mai mari duşmani ai fiinţelor luciferice. În timpul bătăliei de la sfârşitul celei de-al treilea ciclu cosmic, oamenii prometeici au fost aliaţi cu fiinţele luciferice, în războiul contra Fiilor Luminii. În ultima fază a bătăliei, oamenii prometeici şi-au dat seama că au fost minţiţi de către fiinţele luciferice şi s-au retras. Şi în ziua de astăzi, lucifericii îi acuză de trădare pe oamenii prometeici. La rândul lor, oamenii prometeici le acuză pe fiinţele luciferice de minciună.

Actualmente, oamenii prometeici, coagulaţi în jurul Centrului de Putere propriu, nu sunt aliaţi cu fiinţele îngereşti sau cu oamenii primordiali, ci cu o altă categorie de fiinţe pe care le putem denumi semizei – o încrucişare între oameni şi vechii zei.

În concluzie, oamenii prometeici – cei denumiţi „extratereştrii” – au apărut în istorie doar la începutul celui de-al patrulea ciclu, după marea ştergere. De-a lungul timpului, ei şi-au perfecţionat în mod continuu tehnologia eterică, astfel că, în ziua de astăzi, se pot manifesta la nivelul lumii materiale, prin intermediul obiectelor zburătoare neidentificate. Unii dintre ei se manifestă în trup de formă umanoidă (care nu este însă un trup fizic propriu-zis) chiar la nivelul lumii materiale, fiind acei misterioşi oameni în negru – *men în black*-Oamenii prometeici nu trebuie însă confundaţi cu Educatorii umanităţii din ciclul al treilea – Primordialii Luminii şi îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. În ciclul al treilea, oamenii prometeici erau întrupaţi în lumea materială şi implicaţi în procesul palingeneziei cosmice. Abia după marea ştergere, după s-au refugiat în lumea eterică, oamenii prometeici au devenit ceea ce sunt în ziua de astăzi.

Trebuie precizat faptul că, în perioada de început a

celui de-al patrulea ciclu cosmic, o parte dintre oamenii prometeici (denumiţi „constructori” sau „creatori de forme”) au acţionat în sensul civilizării oamenilor de atunci – oamenii celei de-a patra generaţii. Totuşi, rolul lor în civilizarea oamenilor nu a fost atât de mare precum se crede astăzi.

În antichitate, existenţa lor era destul de cunoscută, dar nu au fost prea des menţionaţi în vechile scrieri sacre. Vechile scrieri sacre s-au ocupat în special de fiinţele îngereşti, nu de oamenii prometeici. În antichitate, oamenii prometeici erau numiţi *călători* sau *pelerini*, fiind adesea înveşmântaţi în negru. Nimeni nu-i confunda cu fiinţele îngereşti, aşa cum se procedează astăzi, într-un mod naiv. Ei sunt la fel de tereştri ca şi noi, oamenii, care ne încarnăm actualmente în lumea materială. Nu provin de pe alte sisteme solare sau galaxii, sunt oameni din cea de-a treia generaţie, care au trăit pe pământ în timpul celor trei Regate.

Oamenii prometeici se deplasează cu ajutorul OZN-urilor şi folosesc instrumente tehnologice de natură eterică. Îngerii şi oamenii primordiali – indiferent din ce categorie – nu au nevoie să se deplaseze sau să acţioneze cu ajutorul OZN-urilor. Puterile lor fiinţiale le sunt de ajuns.

În acest context, se poate spune că istoria umanităţii a fost mult mai complexă decât este prezentată de istoriografia modernă, care nu ia în calcul decât rămăşiţele materiale ale trecutului. De asemenea, se poate spune că istoria umanităţii este mult mai complexă decât încearcă să demonstreze cei care au o idee fixă – presupusa intervenţie a „extratereştrilor” în istorie.

→ Noua expansiune cuantică

Într-un fel, Pământul actual poate fi considerat reîncarnarea Protopământului, datorită faptului că a avut

la bază aceleaşi patternuri de forme. Totuşi, este vorba despre o planetă complet nouă. În prima fază a existenţei sale, Pământul era un paradis. Totul era nou şi perfect.

După revenirea pământului la viaţă, nu a fost nevoie de o nouă creaţie a omului. Primele fiinţe umane care s-au încarnat în lumea materială au fost Primordialii Luminii.

Primordialii Luminii sunt fiinţe umane perfecte, nemurdărite de păcat, din primele două generaţii. Ca structură aurică, Primordialii Luminii sunt formaţi din spirit, corp duh şi corp sufletesc. Unii dintre ei – mai ales cei din prima generaţie – nici nu au corp sufletesc, astfel încât se manifestă doar în corpuri duh. Primordialii Luminii apăruţi în primul ciclu al cosmosului, care au fost contemporani cu Shantiah, sunt de două feluri: neîmpărţiţi (androgini) şi împărţiţi (sexuaţi: bărbaţi şi femei). În schimb, Primordialii Luminii din cea de-a doua generaţie, sunt sexuaţi. Majoritatea dintre ei sunt bărbaţi. Ei au o aparenţă (o imagine) de corp sufletesc.

Imediat după creaţia globului terestru, care era un paradis, Primordialii Luminii au fost atraşi, în mod natural, prin sintonie, în noua lume, astfel încât, se poate spune că au fost primii ei locuitori. Ei au trăit în acel paradis o lungă perioadă de timp.

În mod firesc, Primordialii Luminii au avut fii şi fiice. Iniţial, noile fiinţe omeneşti chemate la viaţă la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, au fost spirite provenite din Lumea fără formă. Aceste spirite au primit corpuri duh noi, formând baza de plecare a celei de-a patra generaţii.

La fel de firesc, fiii şi fiicele Primordialilor Luminii au avut, la rândul lor, fiii şi fiice. Din păcate, progeniturile acestora n-au putut să se menţină prea mult timp la nivelul de puritate al părinţilor, astfel că, cu timpul, s-au manifestat în dezacord cu Firea lucrurilor. Prin manifestarea în dezacord cu Firea lucrurilor, progeniturile

au provocat iarăşi modificarea habitatului terestru – la fel cum s-a întâmplat la începutul ciclului al treilea. Astfel, istoria s-a repetat.

Prin acţiunile lor, progeniturile Primordialilor Luminii au modificat iarăşi structura cosmosului, care a suferit o nouă expansiune cuantică, dar şi o materializare accentuată. Ceea ce este în interior s-a reflectat în exterior. Astfel, s-a pus iarăşi în mişcare imensul malaxor cosmic, al cărui principiu fundamental este eterna devenire.

Prin nesocotirea repetată a legilor ce formează Firea lucrurilor, progeniturile au adus la viaţă – au chemat la încarnare – alte fiinţe omeneşti, potrivit principiului sintoniei: cine se aseamănă se adună. În consecinţă, în loc să vină la întrupare, în continuare, spirite inocente din Lumea fără formă, au venit oameni din iad şi din Regatul morţilor vii. Astfel, s-a făcut iarăşi joncţiunea cu trecutul, iar paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic şi-a încheiat existenţa. În consecinţă, Pământul a cunoscut o materializare din ce în ce mai accentuată.

Paralel cu materializarea tot mai accentuată a globului terestru, Primordialii Luminii s-au retras din lume. Ei au rămas puri, astfel că n-au mai avut teren de manifestare şi puncte comune cu lumea oamenilor. Totuşi, ei n-au intrat în lumea eterică, ci au preferat să rămână la graniţa lumii materiale.

Într-un fel, se poate spune că ei se află şi astăzi la nivelul lumii materiale, dar sunt invizibili. Locuiesc în locurile pustii – unde predomină frigul extrem sau căldura excesivă –, dar nu interferează cu oamenii. Unii dintre ei stau „pe ape”. Structura trupului lor de lumină este foarte înaltă din punct de vedere vibratoriu, astfel că nu sunt observaţi nici de fiinţele din lumea eterică, dar nici de cele

din lumea materială. Oamenii celei de-a patra generaţii, indiferent dacă sunt sau nu în trup material, nu se pot ridica la nivelul lor energetic, astfel că nu-i pot observa.

Doar în situaţii excepţionale, Primordialii Luminii se pot manifesta la nivelul lumii materiale, printr-o materializare tainică. Atunci când se manifestă în planul material, trupul lor luminează pe timp de noapte precum un neon. Pe timp de ziuă au un aspect marmorean.

→ Atlantida

În prima parte a celui de-al patrulea ciclu cosmic, a existat acel continent denumit astăzi de oameni Atlantida, iar de spiritele naturii Hlisa-Veh. Trebuie menţionat că, în acea perioadă de timp, configuraţia continentelor era diferită de cea actuală. Geografic, continentul propriu-zis Atlantida se întindea în nordul Oceanului Atlantic de astăzi, undeva în apropierea Groenlandei.

Folosirea denumirii Atlantida naşte mereu confuzii. Unii cercetători moderni situează Atlantida în mijlocul Oceanului Atlantic, alţii o situează în apropierea Mării Negre, alţii în Antile, alţii o situează în Marea Egee ş.a. m.d.

De fapt, au cu toţii dreptate. Ceea ce astăzi poartă numele de Atlantida nu se referă în mod strict la un continent, la o ţară sau la un perimetru strict delimitat, ci mai degrabă la o epocă. Se ştie, de altfel, că arheologii moderni denumesc epocile trecute cu ajutorul unor denumiri de locuri geografice. Astfel, ei vorbesc despre epoca aurignaciană, despre epoca solutreană sau despre epoca magdaleniană, folosind denumirile localităţilor istorice unde s-a descoperit, pentru prima oară, material arheologic cu anumite caracteristici. Ar fi, bineînţeles, o eroare să considerăm că evoluţia istorică s-ar fi consumat doar în acel perimetru, în care au fost descoperite, pentru prima oară, vestigii arheologice. Caracteristicile respective

sunt comune unei anumite epoci istorice, desfăşurate pe întregul glob terestru.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre Atlantida. Continentul astăzi dispărut, Atlantida, era doar unul din locurile de pe suprafaţa Pământului, în care s-a desfăşurat evoluţia celei de-a patra generaţii. Atlantida propriu-zisă era un continent brăzdat de munţi înalţi, pe vârfurile cărora fumegau vulcani. Ulterior, Atlantida s-a scufundat în apele Oceanului Atlantic, datorită activităţii vulcanice intense. Totuşi, în afara acelui perimetru situat în nordul Oceanului Atlantic, existau multe alte locuri populate – de exemplu, pe litoralul Mării Negre, chiar în apropierea gurilor Dunării, în insulele din Marea Egee, în nordul Africii, în Orientul Apropiat, în Extremul Orient, în America de Sud, în vestul şi nordul Europei etc. De aceea, este mult mai corect să vorbim despre *o epocă atlanteeană*, în care putem include activitatea desfăşurată de oameni atât pe continentul Atlantida, cât şi pe celelalte locuri populate.

În prima epocă a existenţei continentului Atlantida, Primordialii Luminii încă se manifestau în lumea oamenilor. Sub ocrotirea lor, au înflorit civilizaţii spirituale şi materiale avansate. Ulterior, când au început să se întrupeze tot mai mulţi oameni proveniţi din iad şi din Regatul morţilor vii, Primordialii Luminii s-au retras.

În epocile următoare, datorită influenţei crescânde a Celui rău, la fel ca în ciclurile cosmice anterioare, a apărut o incompatibilitate energetică între umanitate şi Pământul material. Noxele aurice rezultate în urma comportamentului defectuos al oamenilor s-au adunat iarăşi în mod primejdios, creând un dezechilibru major între oameni şi Spiritul Pământului. Datorită incompatibilităţii aurice dintre oameni şi globul terestru, spre mijlocul celei de-al patrulea ciclu, s-a produs un mare diluviu. Acesta a intrat în istorie sub denumirea de Potopul

lui Noe.

În răstimpul diluviului, pe fundalul evenimentelor desfăşurate în lumea materială, a avut loc un mare război în ceruri. De data aceasta, adversarii Fiilor Luminii au fost spiritele naturii rebele de apă. Revărsările incredibile de ape din lumea materială au constituit doar interfaţa unor bătălii între Fiii Flăcării şi spiritele naturii rebele de apă (cele care controlează elementul apă). După diluviu, pământul a fost repopulat, iar oamenii generaţiei a patra şi-au reluat viaţa.

Pe pământul repopulat, unii dintre oamenii celei de-a patra generaţii au ales să trăiască la Miazănoapte, în timp ce alţii au ales să trăiască la Miazăzi. (Miazăziua este locul în care razele soarelui cad perpendicular, în timp de Miazănoapte este locul în care razele soarelui cad oblic. Mai zăziua este situată la poli, iar Miazănoapte este situată la ecuator.) Unii au ales să locuiască la câmpie, alţii au ales să locuiască pe înălţimi. Unii au ales să respecte Legile lui Dumnezeu, iar alţii au ales să se însoţească cu fiinţele luciferice.

Astfel, şi după diluviu, istoria s-a repetat. Prin alianţa unei bune părţi a populaţiei cu fiinţele luciferice, dar şi pe fundalul exacerbării tendinţei oamenilor ce formau sămânţa cea rea de a-şi domina semenii, s-a accentuat sclavia spirituală a oamenilor, umplerea iadurilor şi a Regatului morţilor vii. În acea perioadă de timp, oamenii se întrupau direct din iad şi din Regatul morţilor vii, trăiau în lumea materială, făceau cam acelaşi fapte rele, şi se reîntorceau de unde au venit, într-un perpetum mobile, în care nimeni nu învăţa nimic.

Pentru a fi evitată o nouă mare ştergere, încă de la mijlocul celui de-al treilea ciclu, în sprijinul oamenilor au venit patru înalte fiinţe îngereşti lipsite de formă umanoidă, iar pământul a fost împărţit în patru mari zone

aurice, fiecare zonă corespunzând unei regiuni din lumea materială.

Fiinţele îngereşti lipsite de formă umanoidă care, în acea perioadă, au venit în ajutorul oamenilor sunt ceea ce, astăzi, desemnăm prin expresia Spiritul Poporului sau îngerul protector (veghetor) al Poporului. În lumea eterică, Îngerul Poporului poartă titulatura de Prinţ.

Îngerul conducător al unui Popor este o fiinţă angelică lipsită de formă umanoidă. Trupul său spiritual este disipat, ca un abur energetic, pe o mare suprafaţă, iar aura sa circumscrie graniţele poporului respectiv.

Pământul a fost împărţit în patru mari zone (regate), fiecare zonă fiind condusă de un Prinţ al unui popor, după cum urmează: În Regiunea Orientului apropiat – Egipt, Mesopotamia, Persia, Fenicia – domnea Prinţul Orientului. În Regiunea Extremului Orient domnea Prinţul Phaderon, în regiunea Americii centrale şi de sud domnea Prinţul Lametu, iar în regiunea Daciei străvechi domnea Prinţul Işşhion.

Între timp, lucrurile s-au mai schimbat. Primii trei dintre Prinţii amintiţi nu mai sunt astăzi în exerciţiul funcţiunii. Odată cu formarea naţiunilor moderne, locul lor a fost luat de alţi Prinţi, care domnesc peste o regiune mult mai mică. Dintre cei patru Prinţi iniţiali, doar Işşhion, Prinţul Daciei – devenit astăzi Prinţul Poporului Român – mai este în exerciţiul funcţiunii. De altfel, Işşhion, Prinţul conducător al Poporului Român este cel mai vechi dintre Prinţii popoarelor de astăzi.

Fiecare dintre aceste regiuni terestre conduse de un Prinţ al Poporului – sau, mai corect spus, circumscrise de aura acestuia –, avea o contraparte la nivelul Regatului morţilor vii. Astfel s-au format patru Regate mai mici ale morţilor vii, fiecare fiind constituit în teritoriul auric circumscris de Prinţul Poporului respectiv. Cele patru

Regate erau autonome; fiinţele omeneşti nu puteau trece din unul în altul.

→ Al unsprezecelea mort

La un moment dat, în ceruri, s-a luat decizia ca cele patru Regate ale morţilor vii să devină zone de carantină. Sufletele oamenilor care au devenit victime în lumea fizică, pătrundeau nestingherite în Regatul morţilor vii, dar nu mai putea ieşi de acolo – nu se mai puteau reîncarna în lumea materială. Acesta a fost modul în care s-a blocat procesul încarnării în lumea materială al oamenilor din cele patru Regate ale morţilor vii.

După cum s-a menţionat, Regatul morţilor vii a avut o istorie destul de frământată, care poate fi împărţită în două mari etape. Prima etapă s-a desfăşurat de la moartea lui Abel (care a avut loc în ciclul al treilea) până prin anul 1.000 sau 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos. A doua etapă s-a desfăşurat între anul 650 şi anul 30/33 al erei creştine.

În prima etapă – care se întinde atât în ciclul al treilea, cât şi în ciclul al patrulea, până prim anul 1.000 înaintea întrupării lui Iisus Hristos – cei care pătrundeau în Regatul morţilor vii se manifestau cât se poate de paşnic. Ei erau numiţi *altaizi*.

În jurul anului 1.000 sau în jurul 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, s-a petrecut un eveniment dramatic, care s-a concretizat printr-o scindare a morţilor vii. Cauza principală a constituit-o un om, care poate fi considerat al unsprezecelea mort.

Acest om a pătruns în Regatul morţilor vii în ciclul al treilea, la scurt timp după Abel, fiind probabil ucis de un semen de-al său. Cronologic, el a fost al unsprezecelea mort ajuns în Regatul morţilor vii. Acest om a rămas în Regatul morţilor vii o lungă perioadă de timp, fără a se mai întrupa în lumea materială. În toată această perioadă, el a

păstrat dorinţa de răzbunare pe cei care l-au ucis. De fapt, starea psihomentală în care a murit, a fost perpetuată de-a lungul întregii sale existenţe postmortem.

Acest fenomen se produce foarte des la acei defuncţi care au fost ucişi. Mulţi oameni din această categorie mor supăraţi, fiind animaţi de o dorinţă intensă de răzbunare, şi cad într-o stare existenţială nefastă, ce pare a se prelungi la infinit.

În jurul anului 1.000 sau 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, al unsprezecelea mort din Regatul morţilor vii a suferit o metamorfoză bruscă, datorată amplificării sentimentului de răzbunare. Dorinţa sa de răzbunare s-a concretizat printr-o revoltă, la care s-au alăturat alţi oameni din aceeaşi categorie. Astfel, sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, s-a constituit o nouă castă (grupare) de morţi vii. Morţii vii din această nouă castă au primit numele de *cerceri*. Scop principal al acestei noi grupări de morţi vii a fost distrugerea neîntârziată a oamenilor din sămânţa cea rea, a fiinţelor luciferice şi a spiritelor rebele ale naturii.

Mare parte a oamenilor din Regatul morţilor vii au aderat la această schimbare de politică, devenind, la rândul lor, cerceri. În schimb, altaizii, oamenii care nu au dorit să se răzbune, s-au retras undeva în partea de nord – în regiunea corespondentă cu partea de nord a globului terestru: partea de nord a Rusiei de astăzi, în vecinătatea cercului artic (ceea ce unii numesc Hiperboreea).

Sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, cercerii au pornit incursiuni de pedepsire împotriva templelor zeilor falşi şi, fireşte, împotriva oamenilor din sămânţa cea rea, a fiinţelor luciferice şi a spiritelor rebele ale naturii. Datorită faptului că erau extrem de puternici, ei beneficiind de puterile corpului sufletului combinate cu cele ale corpului duh, armata morţilor vii a provocat

imense stricăciuni templelor zeilor falşi şi tuturor spiritelor luciferice sau luciferizate, dar şi oamenilor obişnuiţi din lumea materială. Armata cercerilor a devenit aproape invincibilă, datorită faptului că avea tăria şi puterea de a se lupta de la egal la egal cu demonii luciferici

Morţii vii din infraetericul de altă dată se puteau manifesta în lumea materială odată cu venirea nopţii, astfel că majoritatea oamenilor întrupaţi era îngrozită de „fantomele” ce bântuiau nemiloase dealurile, văile, cătunele şi satele. Oamenii întrupaţi nu prea înţelegeau motivaţiile acestei vaste operaţiuni de pedepsire, datorită faptului că, deşi îi observau adesea pe cei din Regatul morţilor vii – mai ales în nopţile cu lună –, nu-i vedeau pe zeii luciferici. În consecinţă, vorbeau adesea cu groază despre războiul dintre zeii „binevoitori” ai templelor unde erau arondaţi spiritual şi fantomele războinice. Mai cu seamă că, în acest război nemilos, cădeau adesea victime din rândul oamenilor întrupaţi.

Pe acest fundal de război demoniaco-omenesc generalizat, tot mai multe dintre victimele fiinţelor luciferice care ajungeau în Regatul morţilor vii aderau la noua armată a cercerilor. Imediat ce ajungeau în Regatul morţilor vii, cei ucişi în lumea materială se răzbunau pe cei rămaşi în planul material, ceea ce a generat o confuzie şi o groază de mari proporţii.

Mare parte din evenimentele istorice desfăşurate în lumea materială între anul 1.000 (650) şi anul 33 al erei creştine, pot fi interpretate în funcţie de acest sistem de referinţă. Distrugerile de temple, de palate, de oraşe (cum a fost, de exemplu, oraşul Ninive), precum şi uciderea atâtor oameni nevinovaţi, au ca punct de pornire ofensiva fără precedent a morţilor vii din casta cercerilor, ajutaţi – firește – de oameni întrupaţi, împotriva demonilor luciferici. Pe pământ se luptau oamenii, iar în spatele lor,

nevăzut, se luptau zeii, morţii vii, fantomele etc.

→ Războiul perpetuu

La fel ca în ciclul al treilea, şi în prima parte a ciclului al patrulea, epoca sclavagistă s-a perpetuat pe fundalul unei divizări fără precedent a societăţii omeneşti, atât pe pământ, cât şi în lumea de dincolo.

Prin aderarea la zeii cei falşi, oamenii s-au divizat continuu în tabere, grupuri şi grupuleţe, astfel că atât societatea oamenilor întrupaţi, cât şi cea a oamenilor decorporaţi a cunoscut o fărâmiţare şi o atomizare continuă.

Procesul divizării sociale şi spirituale a oamenilor a fost următorul. Fiecare zeu luciferic îşi forma un fel de staf conducător în lumea terestră, format din oameni întrupaţi. La început, oamenii care formau stafful unui zeu luciferic făceau parte din sămânţa cea rea. Ei proveneau fie din zonele superioare ale iadurilor, fie direct din planurile cuantice luciferice.

Astfel, în prima fază a acestui proces, oamenii din sămânţa cea rea au atras diferiţi oameni căldicei, pe care îi educau în spiritul propriilor învăţături. Ajutaţi de aceşti oameni căldicei, ei au construit temple sau lăcaşuri de cult, în care, în urma unor ritualuri complexe, realizau spargerea planurilor cuantice, chemându-şi magic stăpânii – zeii cei falşi. Prin aceste ritualuri, zeii cei falşi se puteau manifesta în lumea materială şi, uneori, erau vizibili oamenilor obişnuiţi.

În a doua fază, oamenii ce formau sămânţa cea rea îi iniţiau pe oamenii căldicei în temple, numindu-i preoţi ai zeului. În urma acestor iniţieri, oamenii care anterior au fost căldicei obţineau anumite puteri „magice”. Ei dobândeau şi o anumită formă de clarvedere, dar această formă de clarvedere nu era bazată pe dezvoltarea propriilor capacităţi fiinţiale, ci pe faptul că zeul însuşi era

„puternic în ei”. În cazul acestor forme incipiente de clarvedere, obţinute în urma unor ritualuri magice, oamenii iniţiaţi deveneau întrucâtva posedaţi: zeul respectiv îşi lăsa o amprentă aurică pe corpul lor sufletesc. Uneori, se ajungea până acolo încât aura zeului învăluia în totalitate corpul sufletului omului, ceea ce echivala cu „vinderea” sufletului. Acest fenomen poartă astăzi poartă numele de posedare.

Din păcate, oamenii deveniţi preoţi-iniţiaţi nici nu-şi dădeau seama de acest fapt. Zeul luciferic obţinea astfel o influenţă aproape totală asupra lor, iar ei deveneau simple instrumente. Preoţii-iniţiaţi *făceau după cuvântul zeului* (expresie folosită des în lumea eterică) şi se conformau în totalitate dorinţei acestuia.

De altfel, tipul de clarvedere obţinut printr-o astfel de iniţiere era doar parţială. Preoţii-iniţiaţi nu puteau să-l vadă prin clarvedere decât pe zeul patron sub ocrotirea cărora se iniţiaseră, nu şi pe alţi zei, datorită faptului că puterile lor nu proveneau din interior, din dezvoltarea propriilor caracteristici fiinţiale. Astfel că vedeau doar ceea ce trebuiau să vadă. Zeul erau observat doar de la distanţă, astfel că nici nu remarcau faptul că are ochii negri.

Preoţii-iniţiaţi nu ştiau prea multe cu privire la structura cosmosului spiritual. Ştiau doar ce le spunea zeul. Fireşte, zeul în cauză explica preoţilor şi, prin intermediul lor, simplilor enoriaşi, faptul că el însuşi a creat universul şi pe om, că el este cel care aduce abundenţă în lumea oamenilor şi că, în consecinţă, oamenii trebuia să asculte de el – să facă după cuvântul său. Totodată, zeul prezenta preoţilor-iniţiaţi „curtea” sa, formată fie din zei mai mici din punct de vedere ierarhic, fie din oamenii care formau sămânţa cea rea.

Preoţilor-iniţiaţi li se mai promitea că, dacă vor face

întocmai cum li se spune, vor deveni bogaţi în viaţa fizică. Totodată, li se promitea că, după moarte, vor ajunge în zona tuturor plăcerilor – în „paradis”. La rândul lor, enoriaşilor – oamenii căldicei care aderau de bunăvoie la templul zeului – li se promitea bunăstarea atât în lumea terestră, cât şi după moarte. Nu li se spunea însă că preţul este sclavia.

După ce se construia templul, comunităţile din jur erau aservite zeului protector. Toţi membri comunităţi erau botezaţi în numele zeului patron, devenind sclavi. Tuturor membrilor de rând li se aplicau sigiliile de sclavi, atât la nivel fizic (prin veşminte, podoabe, tatuaje etc), cât şi la nivelul corpului sufletesc (prin peceţi luciferice).

Treptat, comunităţile au început să fie stratificate ierarhic, în vârful piramidei, se situau preoţii-iniţiaţi. Pe treapta următoare se situau cei care formau puterea politică – regele şi nobilii. Urmau războinicii, care erau educaţi să ucidă şi, în cele din urmă, plebea – oamenii de rând, căldiceii. Chiar dacă, din punct vedere formal – juridic, cum spunem noi astăzi –, statul lor social era de oameni liberi, oamenii de rând erau sclavi. În lumea materială, ei erau obligaţi să muncească pe domeniile templului, nu se puteau strămuta dintr-un loc în altul etc, iar după moarte îngroşau numărul celor din iad.

Odată cu formarea capetelor de pod în lumea materială, care erau templele şi oligarhia conducătoare, a început războiul dintre zeii luciferici. Una din caracteristicile zeilor falşi era concurenţa acerbă. Cu cât un zeu luciferic devenea mai puternic în lumea materială, cu atât devenea mai puternic în planul său cuantic. Cu cât avea în lumea materială mai mulţi enoriaşi care să facă după cuvântul său, cu atât zeul luciferic creştea în putere şi tărie.

Puterea şi tăria zeului erau date de calitatea

ofrandelor pe care le primea şi de calitatea oamenilor care i se închinau. Pentru a creşte în putere şi tărie, zeii falşi aveau nevoie de cât mai multe suflete, astfel încât trupul lor energetic să fie cât mai „viu”. Ei reveneau treptat la viaţă, iar oamenii mureau. Oamenii deveniţi sclavi, începând cu preoţii-iniţiaţi, cu regii şi cu războinicii, nu mai erau vii, chiar dacă-şi duceau viaţa trupească în condiţii confortabile.

După moartea fizică, datorită existenţei peceţii aurice, oamenii erau vidaţi energetic, le era furat corpul sufletului şi păstraţi în gaura de vierme numită iad, în una dintre cele trei zone. Preoţii, nobilii şi cei mai răsăriţi dintre războinici erau duşi în primele două zone – de obicei locuiau în cea de-a doua zonă. Ei nici nu prea ştiau – li se ascundea – ce se întâmplă cu oamenii obişnuiţi, care, deşi nu făceau răul, ajungeau în cea de-a treia zonă a iadului, doar datorită existenţei peceţii aurice a zeului. De regulă, datorită rezonanţei energetice, oamenii se încarnau în aceleaşi comunităţi aflate sub patronajul aceluiaşi zeu fals. În acea perioadă, procesul reîntrupării în lumea materială era destul de rapid. El avea la bază principiul, sintoniei: cine se aseamănă, se adună.

Acesta a fost, într-adevăr un proces diabolic de menţinere a oamenilor în stare de sclavie continuă, care s-a menţinut o lungă perioadă de timp – atât în cel de-al treilea ciclu, cât şi în al patrulea ciclu. În anumite medii, el continuă şi în ziua de astăzi.

Dar, procesul cu adevărat diabolic abia începe. Pentru a deveni puternici, zeii luciferici au început să se lupte între ei. Fireşte, în lumea lucifericilor nu există prietenie sau camaraderie, întrajutorare sau alianţe, astfel că, după etapa de întemeiere a unui teritoriu, a început etapa de expansiune.

Ordinul de expansiune venea prompt în lumea

oamenilor, de la zeii luciferici prin intermediul preoţilor-iniţiaţi şi prin intermediul regilor. Regele sau preotul avea un vis noaptea, iar dimineaţa îl comunica mulţimii:

„Zeul mi-a cerut să cucerim teritoriul inamicilor noştri. Mergeţi aşadar în teritoriul lor şi cuceriţi-l. Ucideţi fără milă bătrânii, bărbaţii, femeile, copiii născuţi şi copiii nenăscuţi. Pătrundeţi în templele lor şi tăiaţi capetele preoţilor, scoateţi-le inimile din piepturi, dărâmaţi zidurile, sfărâmaţi statuile zeilor lor – duşmanii zeului nostru – cioplite de mână de om.

Atunci zeul nostru va fi tare în voi şi voi veţi fi tari în el, şi vă va da în stăpânire pământurile, turmele şi bogăţiile inamicilor. Veţi rămâne pe pământurile lor şi veţi naşte fii şi fiice, iar sămânţa voastră se va înmulţi nemăsurat şi voi veţi fi în zeu şi zeul va rămâne de-a pururi şi în voi.

Dar nu uitaţi, răstimp de trei ani, primii născuţi pe a, ceste pământuri, care vor fi din sămânţa voastră, să mi le jertfiţi mie şi numai mie. Vlăstarele nou născute răstimp de trei ani vor fi jertfite aşa cum poruncesc eu – fie parte bărbătească, fie parte femeiuşcă.

Faceţi după cuvântul meu. Eu voi fi în voi şi voi veţi fi în mine şi vă voi da stăpânirea peste întregul pământul – peste oameni, peste locuitorii de sub pământ, peste locuitorii de la suprafaţă, peste locuitorii de sub ape şi peste locuitorii din văzduh”.

Aşa glăsuia, prin gura preoţilor, un astfel de zeu luciferic. Procesul era destul de simplu. Mai întâi trebuiau distruse templele, statuile zeilor adverşi şi preoţii. Apoi trebuia distrusă „forţa vie a inamicului”: femeile, copiii, bărbaţii, bătrânii. Foarte puţini erau lăsaţi în viaţă pentru a deveni robi.

Fiind ucise, victimele deveneau sclavii zeului biruitor şi după moarte, astfel că se îngroşau rândurile celor din

zona a treia a iadului. Era interzis cu desăvârşire ca bărbaţii cuceritori să fecundeze, în primii trei ani, femeile cucerite. Trebuia ca influenţa aurică a zeului luciferic advers să înceteze pe teritoriul cucerit.

Ca măsură profilactică, mutându-se pe teritoriul „inamic”, în habitatul impregnat auric de zeul luciferic advers, cuceritorii nu trebuiau să procreeze răstimp de trei ani. De aceea, în antichitate, exista obiceiul ca primii născuţi să fie sacrificaţi zeului. Toţi copiii care se năşteau imediat după cucerirea unui teritoriu erau sacrificaţi zeului, care ştia foarte bine ce să facă cu ei…

După trei ani, răstimp în care se reconstruia totul, viaţa îşi lua cursul normal, iar comunitatea îşi continua existenţa – fireşte, până la proxima cucerire sau până când, la rândul ei, devenea victima altor triburi conduse de zei luciferici mult mai puternici, ca putere şi tărie.

Astfel, în toată această perioadă de timp, s-a perpetuat un război continuu atât în ceruri, cât şi pe pământ. În ceruri s-au înfruntat zeii luciferici, iar pe pământ s-au înfruntat oamenii.

Fiecare război din lumea materială avea o contraparte nevăzută. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi trebuit să observe, deasupra capetelor oamenilor ce se înfruntau sângeros pe pământ, fiinţe imense de formă umanoidă sau, uneori, fără formă umanoidă – care se manifestau ca nişte vârtejuri de foc, de aer sau de fum –, care se înfruntă nemilos la nivel infraetenc sau eteric.

Când lumea materială devenise un teritoriu controlat aproape în totalitate de forţele răului – de fiinţe luciterice, de spirite rebele ale naturii şi de oamenii din sămânţa cea rea –, Regatele morţilor vii deveniseră ca o imensă rană vie, iar iadurile erau deja pline şi colcăiau de viruşii aurici ai faptelor abominabile produse în lumea materială, a doua Persoană a Sfintei Treimi – Iisus Hristos care este Iubirea

Nesfârşită – s-a încarnat în lumea oamenilor.

Iisus Hristos s-a întrupat în Palestina, care era situată în arealul auric condus de Prinţul Orientului apropiat, întrucât în acea regiune, oamenii atinseseră cote inimaginabile de răutate, iar noxele aurice se acumulaseră în mod dramatic. În acea zonă ar fi trebuit să izbucnească un mare cataclism, care, cu siguranţă, ar fi culminat printr-o nouă ştergere, în urma căreia umanitatea trebuia iarăşi retrasă din circuitul evolutiv.

Ca un fulger, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a penetrat toate planurile cuantice, născându-se prin Fecioara Maria; în urma unei Imaculate Concepţiuni. Toate etapele existenţei lui Iisus Hristos în lumea materială – naşterea, viaţa, pildele, persecutarea, crucificarea, moartea, învierea – au modificat din temelii tot ce exista anterior.

6. ECCE HOMO

→ Regele iudeilor

Deasupra crucii pe care a fost răstignit Iisus Hristos era atârnată o tăbliţă pe care era scris: Iisus din Nazareth, Regele iudeilor.

Formularea conţinută pe această inscripţie nu a fost scrisă de un evreu, ci de un roman, iar acel roman avea o mare stimă pentru Iisus din Nazareth.

Preoţii iudei (care nu trebuie confundaţi cu poporul evreu, care trăia în condiţii de exploatare cruntă), aveau interesul major ca totul să se termine cât mai repede. Ei au fost deranjaţi încă de la început de prezenţa, inoportună pentru ei, a lui Iisus Hristos. Încă de la primele minuni şi vindecări, făcute foarte devreme, în copilărie, preoţii iudei au dorit să scape cât mai repede de un „concurent” pe care-l considerau periculos.

De mai multe secole, cam de la ultimii mari profeţi, preoţii iudei nu mai ascultau de cuvântul lui Dumnezeu şi

nu mai erau în comuniune cu El. Acest fapt a fost confirmat de reacţia lui Iisus Hristos, atunci când a răsturnat mesele negustorilor din Templu. Totul devenise negoţ.

De la dispariţia fizică a marilor profeţi, religia iudaică a intrat într-un con de umbră. Preoţii deveniseră uneltele asupririi, iar populaţia – evreii de rând – trăia în cele mai grele condiţii. Preoţii cuceriseră privilegii economice imense, împărţind puterea cu regalitatea. În acest context, pentru preoţime, cucerirea Iudeii de către legiunile romane a reprezentat o catastrofă nu numai din punct de vedere religios, ci mai ales economic. Profiturile obţinute trebuiau împărţite cu puterea

În perioada vieţii trupeşti a lui Iisus Hristos, Ierusalimul arăta dezolant. La fel ca şi întreaga Iudee. Vremurile de glorie din timpul Regelui Solomon păliseră. În afara Templului şi a locuinţelor aristocraţiei, care erau curate chiar şi după standardele actuale, casele evreilor de rând erau mizere. La rândul său, poporul evreu arăta prost hrănit. Era o diferenţă imensă între aspectul fizic al aristocraţiei evreieşti sau al ocupanţilor romani, care arătau înfloritor, erau solizi şi bine hrăniţi, şi aspectul fizic al evreilor de rând. Majoritatea evreilor de rând erau slabi, veşnic înfometaţi, aveau veşmintele sărăcăcioase şi mizere. Mulţi dintre ei erau roşi de boli trupeşti. Majoritatea nu aveau decât un singur schimb de veşminte, formate din două, trei piese, iar sandalele erau, cel mai adesea, uzate.

Între evrei şi romani era o duşmănie aprigă, nu numai datorită faptului că unii erau asupriţi, iar ceilalţi asupritori. Romanii nu-i înţelegeau defel pe aristocraţii evrei. Când au cucerit Iudeea, romanii au avut impresia că au pătruns într-un haos total. I-a întâmpinat o mizerie cruntă, pe care n-o mai întâlniseră în niciun teritoriu ocupat. Comparativ cu Iudeea, oamenii din ţinuturile

cucerite din romani – inclusiv sclavii – trăiau după standarde relativ înalte.

Romanii erau foarte pragmatici: îi interesa doar profitul – tributul –, dar nu înţelegeau de ce aristocraţia iudaică, susţinută atât de rege cât şi de preoţime, îşi lăsa supuşii într-o astfel de sărăcie lucie. Romanii nu aveau nevoie de sclavi bolnavi, roşi de boli – inclusiv de boli venerice –, de bube oribile şi de diferite beteşuguri. Romanii aveau nevoie de oameni sănătoşi, care să muncească pentru ca tributul să fie trimis la timp împăratului. Pax romană era pragmatică: pentru ca imperiul să prospere, supuşii împăratului trebuiau să aibă un standard de viaţă adecvat.

Romanii erau mereu la pândă. Nu ştiau ce forme vor îmbrăca intrigile aristocraţiei, revoltele şi răscoalele erau tot mai dese, iar pretenţiile preoţimii iudaice erau adesea neinterpretabile după sistemul de gândire roman. Astfel că tensiunile dintre ocupanţii romani şi evrei luau formele cele mai neaşteptate.

Pe acest fundal, Iisus Hristos a desfăşurat o vie activitate de-a lungul drumurilor prăfuite ale vechii Palestine, dar nu a întâmpinat niciodată vreo opoziţie din partea romanilor. De fapt, de-a lungul întregii Sale existenţe trupeşti, până la procesul în urma căruia a fost crucificat, Iisus Hristos nu a avut de întâmpinat greutăţi din partea romanilor. Nici nu avea de ce. Romanii – care-l cunoşteau fie direct, fie din auzite – nutreau o vădită simpatie pentru Iisus Hristos.

Prin Puterile Sale Dumnezeişti, Iisus Hristos vindeca orice om care venea la El.

Chiar şi cei care doar îl atingeau, erau vindecaţi aproape instantaneu. În prezenţa lui Iisus Hristos, bolile erau vindecate, iar odihna sufletului se înstăpânea peste toţi. Oamenii nu mai simţeau ura şi neputinţa ce le măcina

sufletul, nu mai simţeau foamea sau setea, şi îl urmau oriunde. În urma Sa, se formau mulţimi impresionante: fiecare dorea să fie vindecat, să fie tămăduit, să fie iertat, să nu mai resimtă ura feroce pe care o generează foamea.

Toţi cei care se apropiau de El, resimţeau o pace sufletească adâncă – pacea adevărată a sufletului. Iisus Hristos îi învăţa pe oameni despre Unicul Dumnezeu şi despre împărăţia Sa. Oamenilor nu li se mai vorbise nicicând despre astfel de lucruri, mai ales că învăţăturile erau însoţite de trăiri specifice. În prezenţa Sa, totul părea un vis frumos.

Daţi Cezarului ce-i al Cezarului, le spunea Iisus Hristos celor care-l ascultau, astfel că oamenii care ajungeau în apropierea Sa, nu se mai împotriveau nimănui. Într-un fel, s-ar putea spune că oamenii deveneau nişte sclavi perfecţi pentru asupritorii romani. Mulţi dintre romani aveau robi şi roabe, care fuseseră vindecaţi sau ajutaţi, într-un fel sau altul, de bărbatul înalt, care vorbea şoptit, cu o voce dulce ca mierea, astfel că faima Sa ajunsese până departe.

De aceea, pragmaticii romani au înţeles foarte repede faptul că ceea ce-i învăţa Iisus Hristos pe oameni nu intră în contradicţie cu politica lor. Dimpotrivă. Astfel, au început să-L simpatizeze. Romanilor nu le păsa la cine se roagă cei care-l urmau pe Iisus Hristos, în condiţiile în care, ei înşişi, aveau foarte mulţi zei pe care-i invocau. Atâta timp cât oamenii munceau pentru a-şi plăti tributul şi nu desfăşurau activităţi ostile, nu era nicio problemă. De aceea, romanii spuneau adesea, împreună cu evreii de rând: iată un adevărat Rege al iudeilor. Dacă El ar fi Regele iudeilor, am fi şi noi mai liniştiţi.

Fireşte, Iisus Hristos îşi vedea de activitatea Sa şi nu lua în considerare astfel de vorbe cu iz politic. El a spus, de multe ori, că Împărăţia Sa nu este în lumea aceasta, dar

cine mai avea urechi să-l audă în acele vremuri tulburi?!

Aşadar, problemele n-au venit din partea romanilor, ci din partea preoţilor iudei. După ce a fost prins, Iisus Hristos a fost bătut şi maltratat oribil de către preoţii iudei. Nu romanii l-au maltratat într-atât încât a devenit aproape de nerecunoscut, ci preoţii iudei.

După ce L-au bătut cu pumnii, cu palmele, cu lanţurile, cu scuturile, cu mânerul spadelor sau cu funia, atât în seara în care L-au prins, cât şi înainte de a-l prezenta lui Irod, torţionarii au avut parte de o uriaşă surpriză. Această surpriză au avut-o, în special, torţionarii direcţi, care – datorită faptului că erau posedaţi de fiinţele luciferice – aveau cunoaşterea distrugerii trupeşti, adică a afectării iremediabile a organelor trupeşti. Surpriza a venit în momentul în care şi-au dat seama că, aproape peste noapte, rănile Sale tind să se vindece şi să se cicatrizeze. Unii dintre bătăuşi au fugit, speriaţi de moarte de o asemenea întorsătură, alţii au continuat să-l bată în mod bestial, în speranţa distrugerii sale fizice – ceea ce voiau de fapt atât fiinţele luciferice, cât şi cozile lor de topor din lumea materială. Abia după ce şi-au dat seama că nu-l pot distruge fizic, preoţii evrei l-au adus în faţa procuratorului roman, Pilat din Pont pentru a fi „judecat”.

În prima fază, Pilat nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Pilat din Pont avea o uriaşă aversiune împotriva preoţilor evrei care se ucideau între ei şi îşi ucideau supuşii după bunul lor plac, astfel că nici nu a vrut să aibă de-a face cu ei. Pilat era soldat, nu bătăuş, iar soldaţii ucideau din necesitate, în războaiele în care erau trimişi. De altfel, întrebându-şi subordonaţii, Pilat a aflat că Omul care i-a fost adus spre judecare nu a conspirat împotriva romanilor; dimpotrivă, vindeca oamenii prin pieţe şi îi îndemna să dea cezarului ce este al său.

Iisus Hristos a refuzat propunerile venite din partea

lui Pilat, care la rândul său, nu înţelegea de ce refuză să se apere sau să facă vreun gest împotriva celor care-i doreau moartea. Mai cu seamă că, datorită bătăilor crunte la care a fost supus din partea acoliţilor preoţilor evrei, dar şi datorită biciuirii la care a fost supus din partea soldaţilor romani, Iisus Hristos era plin de răni pe tot corpul. Soldaţilor romani, cu multe bătălii la activ, nu le venea să creadă că Omul acela încă stătea în picioare, dar mai ales, nu le venea să creadă că poate rezista la pierderea unei cantităţi atât de mare de sânge. Nu înţelegeau cum de poate pierde sânge în mod continuu şi cum se refac ţesuturile atât de repede. Un om obişnuit nu ar fi putut rezista unor astfel de suplicii, oricât de solid şi de rezistent ar fi fost.

Pe toată perioada supliciului, Iisus Hristos nu a scos niciun sunet. Nu s-a împotrivit, a răbdat şi a suportat totul fără o şoaptă. Atunci când a fost întrebat, a răspuns celor care-L torturau. Nu a spus decât Adevărul.

→ Cutremur în cer şi pe pământ

Ziua cea mai lungă a umanităţii; miezul zilei. Viaţa pământească a Celui crucificat se încheiase.

S-a sfârşit.

Capul Celui crucificat era căzut în faţă, iar bărbia atinsese pieptul. Barba mică, de aceeaşi culoare cu părul, buzele pline şi nasul drept abia se mai distingeau de la baza crucii pe care suferise supremul supliciu. Părul bogat, castaniu spre blond, era năclăit de sudoare şi sânge; îi acoperea fruntea şi faţa. Ochii căprui, cu sclipiri verzi, deveniseră ficşi. La rădăcina nasului se distingea o umflătură.

La mâini şi la picioare, urmele cuielor au lăsat urme înfiorătoare. Cuiele, pur şi simplu, i-au despicat palmele în mod îngrozitor. Fruntea era sfâşiată de nouă cicatrice, provenite de la cununa de spini – patru în dreptul tâmplei

din partea dreaptă, patru în partea din faţă a frunţii. Ultima cicatrice cobora de pe frunte până sub ochiul stâng – ceea ce înseamnă că ochiul stâng a fost afectat aproape total.

Supliciul crucificării a fost înfricoşător pentru Iisus Hristos, a doua Persoană a Sfintei Treimi, care este Iubirea Infinită. Constituţia trupului de carne al lui Iisus Hristos a fost fragilă, iar sensibilitatea Sa a fost mult peste ce îşi poate imagina un om. Durerile au fost amplificate la maximum, datorită sensibilităţii Sale. De la Facerea Lumii, nicio altă fiinţă omenească întrupată nu a mai suferit un supliciu atât de înfricoşător. Nici înainte, nici după crucificare, o fiinţă întrupată nu a mai suferit un asemenea supliciu.

În lumea materială, norii negri păreau foarte apropiaţi de pământ – atât de apropiaţi, cum n-au mai fost niciodată. Dădeau impresia că vor să atingă vârful crucii pe care fusese crucificat Iisus Hristos.

S-a sfârşit.

Iisus Hristos cunoscuse, în scurta sa existenţă trupească, în trup de carne, toate nedreptăţile oamenilor, perpetuate de-a lungul ciclurilor cosmice: frigul, foamea, maltratarea, batjocura, uciderea.

În momentul în care a survenit moartea pe cruce, s-a făcut cutremur mare, atât pe pământ, cât şi în ceruri. Apoi, imediat după săvârşirea din viaţa trupească, Duhul Său a ieşit, ca un abur diafan, din trupul încă atârnat pe cruce. Duhul lui Iisus Hristos – corpul duh de formă umanoidă, cu care se întrupase în lumea materială – avea o minunată culoare argintie.

Duhul Său a coborât încet, de la înălţimea trupului atârnat pe cruce, ca un fulg, pe sol. În momentul în care Duhul lui Iisus Hristos a atins solul, planurile cuantice au fost sparte, iar puhoaiele de îngeri din ierarhia Fiilor

Luminii şi de spirite ale naturii (Zaurdarii) s-au revărsat în toate zările. Toţi ca unul, Fiii Luminii şi Zaurdarii, în frunte cu Principii lor conducători, s-au înfăţişat în faţa crucii pe care Fiul lui Dumnezeu suferise supremul supliciu.

Datorită expansiunii răului în lumea oamenilor, de timpuri şi perioade, Fiii Luminii nu mai coborâseră pentru a-i ajuta pe fraţii lor – oamenii. Răutatea oamenilor i-a împiedicat să străbată planurile cuantice, astfel că Fiii Luminii n-au mai avut capete de pod în lumea materială. Ei nici măcar nu mai erau în sintonie cu oamenii – nu mai puteau coresponda cu ceea ce deveniseră oamenii în lumea materială.

Imediat după ce Fiii Luminii şi spiritele naturii s-au adunat, Iisus Hristos le-a ţinut un lung discurs, în care a explicat tuturor modul în care vor fi eliberaţi oamenii de sub sclavia Celui rău.

Apoi, după ce s-a adresat celor prezenţi, Iisus Hristos a pătruns în iaduri. Datorită radiaţiei formidabile a Duhului Său, tot ce era în iaduri s-a destructurat. Sub influenţa Duhului lui Iisus Hristos, care a acţionat ca un foc purificator, mediul înfricoşător al iadurilor s-a transformat. Mlaştinile urât mirositoare în care adăstau, inerţi şi lipsiţi de conştiinţă, oamenii, cioturile de copaci, aburii şi toate elementele ce formau peisajul mohorât au fost destructurate la contactul cu radiaţia Duhului lui Iisus Hristos.

În urma trecerii Duhului Său, peisajul iadurilor se recompunea de la sine: în locul mlaştinilor şi ţinuturilor dezolante au apărut pomi fructiferi, vegetaţie abundentă, râuri cristaline. Cu fiecare pas pe care Duhul lui Iisus Hristos îl făcea în iaduri, totul renăştea, iar paradisul de odinioară se forma pretutindeni. Minunăţia creaţiei lui Dumnezeu lua locul înfricoşătoarelor peisaje ale iadului.

Pe măsură ce Duhul lui Iisus Hristos parcurgea

nivelurile iadului – găurile de vierme – sufletele oamenilor din iaduri, indiferent de generaţie, începeau a lumina, iar amintirea a toate le revenea instantaneu. La contactul cu radiata Duhului lui Iisus Hristos, oamenii sclavi din iaduri reveneau la viaţă. La trecerea Sa, lanţurile se rupeau şi cădeau. Apoi, Iisus Hristos a mers în Regatele morţilor vii şi i-a izbăvit pe toţi morţii vii.

Revenindu-le amintirea a toate, toţi oamenii sclavi din iaduri şi din Regatul morţilor vii l-au recunoscut atunci pe Iisus Hristos ca fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Atunci, instantaneu, doar la contactul cu radiaţia Duhului lui Iisus Hristos, toţi oamenii au cunoscut Adevărul.

Adevărul absolut, pe care l-au cunoscut oamenii salvaţi din iaduri şi din Regatul morţilor vii, se referă la două aspecte esenţiale.

Primul aspect se referă la Dumnezeu: Dumnezeu – Creatorul cerului şi al pământului, al celor văzute şi al celor nevăzute – este Unul, dar se manifestă ca trinitate, prin trei Persoane, fără a înceta să fie ceea ce este.

Al doilea aspect se referă la om: omul este Preot al lui Dumnezeu Celui Viu, iar nu un sclav, aşa cum l-au făcut învăţătorii şi zeii falşi – care sunt dumnezei falşi.

Iisus Hristos nu le-a adresat niciun reproş oamenilor din iad. În iad, Iisus Hristos nu a adresat decât trei întrebări. Fiecare întrebare a pus-o de trei ori. Cele trei întrebări au fost puse doar Primordialilor întunericului (oamenii primordiali din primele două generaţii care s-au aliat cu Cel rău), care conduceau iadurile. Fiinţelor luciferice din categoria Dree sau spiritelor naturii din categoria Lorehh, Iisus Hristos nu le-a adresat niciun cuvânt şi nicio privire.

Iată cele trei întrebări adresate oamenilor primordiali care s-au aliat cu Cel rău, datorită cărora miliarde de

oameni obişnuiţi au ajuns în iaduri:

— Pentru ce ţi-ai întunecat inima?

— Ce ai făcut cu fraţii tăi mai mici în putere şi tărie, pe care ţi i-am dat să-i ocroteşti?

— Ce ai făcut cu moştenirea Mea, cu Duhurile Mele Slujitoare (îngerii şi spiritele naturii) şi cu creaţia Mea minunată.

Apoi, adresându-se oamenilor primordiali din primele două generaţii care s-au aliat cu Cel rău, Iisus Hristos a adăugat:

— Întoarce-te de la nedreptăţile tale şi vei trăi!

Toate aceste întrebări şi îndemnuri au fost puse la singular. Iisus Hristos s-a adresat astfel, în felul său caracteristic, fiecărui om în parte.

În loc să se întoarcă la viaţă şi să fie iertaţi, aşa cum le spusese Iisus Hristos, Primordialii întunericului, împreună cu fiinţele luciferice şi cu spiritele rebele ale naturii – Dree şi Lorehh – au fugit din Faţa Sa şi s-au ascuns în planurile cuantice ale fiinţelor luciferice. Foarte puţini au acceptat iertarea lui Iisus Hristos.

→ Cântarea cea nouă

De fapt, încă din momentul întrupării lui Iisus Hristos, s-a iscat nelinişte printre Primordialii întunericului, printre fiinţele luciferice şi printre spiritele rebele ale naturii – Dree şi Lorehh.

Unii dintre ei au crezut că s-a întrupat unul din Primordialii Luminii. Au fost şi din cei care au crezut că s-a întrupat Shantiah – primul om. Alţii bănuiau că s-a produs o trădare în rândurile lor şi că s-a întrupat unul din Primordialii întunericului. Alţii au crezut că s-a întrupat un Preot al lui Dumnezeu (un om desăvârşit) despre a cărui existenţă nu ştiau.

Toţi şi-au dat însă seama că fiinţa care se întrupase în lumea materială era mai puternică decât tot ce văzuseră

până atunci. Fiinţa care se întrupase avea un corp duh (un duh) de o puritate neîntâlnită până atunci în cosmos – un corp duh pur şi perfect, nemurdărit de păcat. Nu se mai întrupase o astfel de fiinţă. Cam aşa ar fi trebuit să se prezinte primul om, Shantiah, dacă nu s-ar revoltat. Într-un mod relativ asemănător se prezenta structura duhurilor Primordialilor Luminii, din prima generaţie.

Lucifericii – oameni, îngeri şi spirite ale naturii – au fost uimiţi şi de faptul că, de la naştere până la moarte, fiinţa perfectă care s-a întrupat în lumea materială – Preotul lui Dumnezeu, aşa cum conveniseră în cele din urmă să o numească – nu a fost ajutată de niciun înger din ierarhia Fiilor Luminii. În jurul lui Iisus Hristos, de la naştere până la moartea prin crucificare, nu a fost prezent niciun Fiu al Luminii, niciun spirit bun al naturii. Iisus Hristos s-a manifestat în mod autonom, ca Dumnezeu făcut om.

Lucifericii erau nedumeriţi, mai ales de titulatura pe care a folosit-o Iisus Hristos, atunci când se referea la Sine: Fiul lui Dumnezeu.

— Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, atunci spune să se facă cutare lucru, să vedem dacă este adevărat, încercau ei să-L ispitească.

Nu pricepeau nici în ruptul capului de ce, având o putere şi o tărie atât de mare, Iisus Hristos nu doreşte să stăpânească, El însuşi, lumea. Nu pricepeau nici de ce o fiinţă cu o asemenea putere şi tărie, nu-i distruge pe ei, pentru a le lua locul.

Fiinţele luciferice erau uimite, dar şi speriate. Ele rupseseră de mult timp contactul cu Dumnezeu şi cu fraţii lor, Fiii Luminii, astfel că nu ştiau ce se mai pregăteşte pe nivelurile luminoase ale cosmosului. Abia după moartea prin crucificare, fiinţele luciferice au înţeles că cel pe care au încercat să-L ispitească în repetate rânduri este a doua

Persoană a Treimii, Iubirea Nesfârşită, căreia oamenii i-au dat numele Iisus Hristos.

De asemenea, fiinţele luciferice nu au înţeles de ce, de-a lungul existenţei sale în lumea materială, Iisus Hristos nu a făcut uz, în sens negativ, de Puterile Dumnezeieşti. Fiinţele luciferice, amăgite, ele însele, de propriile lor fapte, nu puteau pricepe faptul că, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos nu-şi distruge propria Sa creaţie.

De fapt, Dumnezeu nu s-a manifestat niciodată ca distrugător al propriei Sale creaţii. Dumnezeu a conferit liberul arbitru tuturor făpturilor create din cosmosul Său. Distrugerile succesive, perioadele de nemanifestare şi ştergerile s-au datorat făpturilor dotate cu liber arbitru, iar nu lui Dumnezeu. În momentul în care o făptură din cosmos a ales o altă cale decât cea de a fi împreună cu Dumnezeu, nu a fost distrusă, ci i s-a construit un nou plan cuantic, în care să locuiască. Noul plan cuantic nu putea fi decât în acord cu ceea ce a devenit fiinţa respectivă – cu sunetul, mirosul şi culoarea sa.

De altfel, nici după crucificare, Iisus Hristos nu a manifestat în sens negativ, Puterile Sale Dumnezeieşti. Nu a dorit acest să facă lucru în Cosmosul Său, în faţa fiinţelor cărora, El însuşi, le-a conferit liberul arbitru.

Imediat după ce sufletele oamenilor (corpurile sufletelor) din iad şi din Regatul morţilor vii au început să lumineze şi le-a revenit amintirea a toate, toţi cei salvaţi au adus mulţumiri lui Dumnezeu Fiul, care este Iubirea Nesfârşită. Atunci, chiar în adâncurile iadului, s-a auzit pentru prima dată *Cântarea cea nouă*.

Cântarea cea nouă a fost compusă chiar atunci de oameni salvaţi din sclavie. În Cântare era descrisă toată istoria oamenilor, de la începuturi, până la eliberarea din sclavie. Tot atunci, fiind conţinut în cântare, s-a auzit, spus

de oamenii din iad, formula ce stă la temelia noii lumi: „Facă-se Voia Ta precum în ceruri şi pe pământ”.

Auzind aceste cuvinte, Iisus Hristos i-a întrebat atunci pe oamenii din iad şi din Regatul morţilor vii:

— De ce aţi spus aceste cuvinte?

Iar ei au răspuns:

— *„Pentru că, prin Tine, ni s-au deschis ochii şi am cunoscut Adevărul. Tu eşti Singurul* Dumnezeu. *Noi suntem mai mulţi decât cei care doresc distrugerea noastră şi a crea. ţiei Tale. Iată-ne, suntem cu toţii aici. Învaţă-ne ce să facem. De acum înainte vom face după Cuvântul Tău*”.

Această cerere a fost adresată lui Iisus Hristos, la unison, de toţi oamenii din iaduri şi din Regatul morţilor vii – miliarde şi miliarde de fiinţe omeneşti eliberate din sclavie.

Oamenii care, în acel moment, se aflau în lumea materială erau doar o părticică din totalul oamenilor (sub O, 1 %), oamenii din sămânţa cea rea formau o altă minoritate (probabil sub 0.000.000, 1%), astfel încât oamenii din iaduri şi din Regatul morţilor vii formau majoritatea zdrobitoare.

Astfel, majoritatea zdrobitoare a oamenilor i-a conferit lui Iisus Hristos autoritatea şi puterea supreme în ceruri şi pe pământ. Fireşte, ca Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos are Puterea şi Autoritatea Supremă (Dumnezeiască). Dar ca Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos, nu a dorit să-şi folosească Autoritatea şi Puterea Sa Supremă (Dumnezeiescă) pentru a acţiona împotriva celor care aleg răul, prin exercitarea liberului lor arbitru.

Dacă Dumnezeu şi-ar fi exercitate Autoritatea şi Puterea Sa Supremă (Dumnezeiescă) totul s-ar fi terminat cu mult timp în urmă, chiar în secunda în care s-a răzvrătit primul înger sau om. Dumnezeu ar fi eliminat tot ce exista,

iar apoi ar fi creat un nou cosmos, mult mai frumos, şi toate lucrurile ar fi fost bune înaintea Sa. Dar, în acest caz, ar fi acţionat împotriva naturii sale – ceea ce este imposibil.

Aşadar, conferind puterea şi autoritatea lui Iisus Hristos, majoritatea zdrobitare a oamenilor s-a pus sub cârmuirea şi ocrotirea Sa. Atunci s-a format *Adunarea cea mare*.

7. URMA SCAPĂ TURMA → „Iată mama ta”.

Efectele jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos au fost multiple; ele au provocat transformări la nivelul structurii aurice a oamenilor. Totodată, ele au reverberat de-a lungul şi de-a latul cosmosului spiritual, provocând transformări semnificative.

Un rol decisiv în propagarea impulsului lui Iisus Hristos l-a avut Fecioarea Maria, a cărei metamorfoză aurică petrecută în ziua cea mai lungă a istoriei umanităţii, a constituit temelia formării unor noi potenţialităţi aurice la oamenii viitori.

În acest context, nu trebuie pierdut din vedere faptul că structura aurică a Fecioarei Maria era diferită de cea a celorlalţi oameni, prin însuşi faptului că, în urma Imaculatei Concepţiuni, l-a născut pe Iisus Hristos. Structura fiinţială a Fecioarei Maria a rămas impregantă de Duhul Sfânt.

Transformarea aurică a Fecioarei Maria s-a produs în trei etape. Prima etapă a avut loc chiar în secunda crucificării. În momentul crucificării Fiului, structura aurică – mai precis, corpul astral – a Fecioarei Maria a fost cuprinsă de convulsii. Fecioara Maria nu i-a înţeles – în mod firesc – pe cei care i-au crucificat Fiul, aşa încât corpul ei astral a fost bulversat (la propriu). Totuşi, chiar în secunda morţii pe cruce a Fiului, Fecioara Maria a avut imensa forţă lăuntrică de a-i ierta pe cei vinovaţi. În acel

moment, instantaneu, Fecioarei Maria i s-a format un nou corp astral, diferit de cel avut anterior.

A doua etapă a transformării Fecioarei Maria s-a produs în momentul în care şi-a văzut Fiul înviat. În acel moment, din corpul astral transformat s-a format o structură aurică nouă – corpul mental superior.

A treia transformare în fiinţa aurică a Fecioarei Maria s-a produs în acea zi de Rusalii, când a avut loc pogorârea Duhului Sfânt, sub forma unor limbi de foc. Atunci, din acelaşi corp astral transformat al Fecioarei Maria, s-a format corpul spiritual.

Datorită principiului transmiterii informaţiei, cele trei mari transformări aurice produse în fiinţa Fecioarei Maria au devenit *imprintinguri* aurice, ce s-au propagat la toţi oamenii care s-au născut după aceea.

Toţi oamenii care s-au născut în lumea materială după acele evenimente cruciale, au dobândit capacitatea de a-şi forma, la rândul lor, un nou corp astral, un corp mental superior şi un corp spiritual. Aceste structuri aurice pot fi formate de fiecare om în parte, în urma experimentării (trăirii) celor trei sentimente pe care, în momentele respective, le-a avut Fecioara Maria: iertarea, speranţa şi credinţa.

La fel cum Iisus Hristos a răscumpărat, prin Jertfa sa, păcatul lui Adam, devenind Noul Adam, Fecioara Maria a răscumpărat păcatul Evei, devenind Noua Evă – Noua Mamă a tuturor oamenilor.

Ultimele cuvinte pe care Iisus Hristos le-a rostit pe cruce, adresate Fecioarei Maria, apoi Ucenicului pe care-L iubea, par să fi fost fost legate chiar de aceste evenimente extrem de importante:

— Femeie, iată fiul tău.

— Iată mama ta.

Apoi a adăugat:

— Mi-e sete.

Când i-au dus buretele îmbibat cu oţet la gură, Iisus Hristos a rostit ultimul cuvânt:

— S-a sfârşit.

Expresia „s-a sfârşit” era folosită cu precădere în tranzacţiile comerciale ale vremii, cu sensul *„datoria a fost plătită în întregime”* (*în* traducerea Evangheliilor în limba greacă, s-a folosit termenul *tetelestai*, care are acelaşi sens).

Prin Iisus Hristos, preţul de răscumpărare a fost plătit în întregime, iar Fecioara Maria a devenit Mama tuturor oamenilor.

→ Efectele jertfei pe cruce

Formarea, prin intermediul Fecioarei Maria, a unui nou tip de corp astral, a unui nou tip de corp mental superior şi a unui nou tip de corp spiritual, reprezintă primul efect important al jertfei lui Iisus Hristos.

Al doilea efect important l-a constituit apariţia plaselor mesianice (corpul haric al plaselor mesianice). Corpul haric al plaselor mesianice s-a format, pentru prima dată, în acea zi de Rusalii, în care Duhul Sfânt s-a pogorât, sub forma unor limbi de foc, asupra Fecioarei Maria şi asupra Apostolilor. Prin activitatea ulterioară a Apostolilor, a devenit posibil ca plasele mesianice să se formeze instantaneu, după principiul transmiterii informaţiei, la toţi oamenii care rostesc, cu voce tare, nu în gând, Numele lui Iisus Hristos.

A treilea efect important al jertfei pe cruce s-a produs la nivelul sufletelor tuturor oamenilor care s-au născut după aceea – atât la nivelul planului cuantic al sufletului, cât şi la nivelul corpului sufletului.

Înaintea jertfei lui Iisus Hristos, planul cuantic sufletesc personal al fiecărui om era aproape inaccesibil. Oamenii, datorită încărcăturii aurice nefaste, nu mai

puteau pătrunde, în timpul somnului, în propriul lor plan cuantic sufletesc. Între planul cuantic personal şi corpul sufletului se crease o diferenţă vibratorie imensă. Înaintea erei creştine, oamenii aveau alte tipuri de vise decât în ziua de astăzi. După ce adormeau, majoritatea oamenilor intrau într-o letargie ceţoasă, presărată cu vise influenţate de zeul luciferic la care aderaseră. După jertfa lui Iisus Hristos, planul cuantic sufletesc personal a devenit accesibil, în sensul că, corpul sufletului a putut pătrunde în el, în timpul somnului. De atunci, există al treilea tip de vise.

Al patrulea efect important al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos, poate fi raportat la activitatea Fiilor Luminii, care au primit noi însărcinări de ocrotire a oamenilor întrupaţi.

După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, a fost reluată, după foarte mult timp, activitatea Fiilor Luminii, începând cu îngerii ocrotitori personali – Îngerii păzitori, Îngerii Veghetori şi înainte-mergătorii (spiritele bune ale naturii). Totodată, s-a intensificat activitatea Principilor ocrotitori: Îngerul Mihail, Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morţii.

Totodată, s-au stabilit o serie de ceremonii şi ritualuri, care să se facă oamenilor întrupaţi cu diferite ocazii ale existenţei cotidiene: naşterea, ziua Ursitorilor, botezul, căsătoria, moartea. Toate aceste ceremonii şi ritualuri se fac, în lumea eterică, de către Fiii Luminii. S-a stabilit, de asemenea, că fiecare om trebuie protejat, imediat după moarte, pentru a nu-i fi furat corpul sufletului. Rolul principal în această operaţiune a revenit Îngerului Mihail şi Oştirii sale.

Fireşte, toate aceste ceremonii nu se făceau înainte jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos. Toate ceremoniile stabilite la începutul erei creştine – pe care le-am descris

în mod succint în paginile anterioare – au rolul de a contracara acţiunile fiinţelor luciferice. Înainte de jertfa lui Iisus Hristos, oamenii întrupaţi nu erau apăraţi de nimeni, nici în timpul existenţei întrupate, nici după momentul morţii, astfel că nu aveau nici cea mai mică şansă să iasă din circuitul nefast al sclaviei.

Al cincilea efect important al jertfei lui Iisus Hristos a fost apariţia lumii astrale actuale. Actuala lume astrală s-a format pe fondul transformării Regatului morţilor vii.

→ Apariţia lumii astrale

Imediat după eliberarea tuturor oamenilor din sclavia morţii sufleteşti, Regatul morţilor vii şi-a încheiat existenţa. În locul său a apărut lumea astrală. Lumea astrală nu este altceva decât vechiul Regat al morţilor vii, transformat de jertfa lui Iisus Hristos.

Doar o mică porţiune din vechiul Regat al morţilor vii a continuat să dăinuie în vechea formă: acesta este ceea ce numim astăzi regiunea infraeterică – locul în care, o perioadă de timp după moartea trupească, locuiesc fantomele rătăcitoare, strigoii şi stafiile.

De fapt, transformarea cosmosului s-a petrecut extrem de repede: morţii vii nici nu au apucat să înţeleagă ce se întâmplă cu ei, că s-au trezit într-o lume diferită de cea în care supravieţuiseră în mod larvar – într-o lume luminoasă, în care păstrau amintirea a toate. Aceasta este lumea luminoasă, adică astrală.

Într-un fel, s-ar putea spune că morţii vii au schimbat planurile cuantice, că s-au mutat în lumea astrală, dar acest fapt este adevărat doar pe jumătate. Morţii vii au rămas în acelaşi plan cuantic, care s-a transformat – a devenit altceva. În fond, este vorba despre o senzaţie subiectivă: în momentul în care sufletele s-au luminat, s-a luminat şi lumea în care se aflau. Morţii s-au apropiat astfel de Lumină (de planul cuantic al Luminii lui

Dumnezeu), formând o nouă lume – un nou palier cuantic.

Lumea astrală este o lume intermediară, de forma unei sfere imense. Imediat după formarea lumii astrale, Iisus Hristos a pus în ea Efigia Sa: crucea. Astfel, lumea astrală este străbătută de două linii divine. Prima linie divină este verticală, iar a doua linie este orizontală. Împreună, cele două linii divine formează o cruce imensă – care reprezintă Efigia lui Iisus Hristos. Toţi oamenii care, de două mii de ani, ajung în lumea astrală, suferă influenţa Efigiei lui Iisus Hristos, iar la întruparea în lumea materială se încarcă auric în mod specific.

Lumea astrală este o lume intermediară, situată între lumea infraeterică şi planul cuantic al Luminii lui Dumnezeu, în care se află Locuinţa lui Dumnezeu (Palatul şi Scaunul de Domnie).

Imediat după formarea sa, lumea astrală era într-un stadiu incipient. Ea s-a structurat apoi în mai multe paliere cuantice, în funcţie de calitatea oamenilor care au populat-o – în funcţie de calitatea corpurilor duh ale oamenilor care au trecut prin poarta morţii.

Actualmente, în funcţie de calitatea – sunetul, mirosul şi culoarea – corpurilor duh ale oamenilor, lumea astrală este formată din opt paliere cuantice. Primul palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea metalului topit. Al doilea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea vişinie. Al treilea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea maronie. Al patrulea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea roşie. Al cincilea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea portocalie. Al şaselea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea galbenă. Al şaptelea palier este ocupat de oamenii ale căror corpuri duh au culoarea aurie. Al optulea palier este ocupat de oamenii ale căror

corpuri duh au culoarea albastră.

În primele trei paliere cuantice locuiesc doar oamenii care vin pentru prima oară la întrupare în lumea materială, după ceremonia de intrare prin poarta alfa. În celelalte planuri cuantice locuiesc ceilalţi oameni, în funcţie de calitatea corpurilor lor duh.

Deasupra tuturor acestor paliere cuantice ale astralului, ocupate aproape în exclusivitate de oameni, se află planul cuantic al Luminii lui Dumnezeu – acolo unde se află Locuinţa lui Dumnezeu. Aici ar trebui să locuiască oamenii cu corpuri duh de culoare albă (argintie) – oamenii deveniţi Preoţi ai lui Dumnezeu. Totuşi, actualmente, oamenii din această categorie nu există, astfel că, în planul cuantic al Locuinţei lui Dumnezeu – care este un plan cuantic infinit –, se manifestă doar Dumnezeu Tatăl şi o parte din Îngerii Săi, Fiii Luminii.

Pentru a veni în lumea eterică din planul cuantic al Luminii lui Dumnezeu, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu trebuie însă să treacă prin cele opt subpaliere ale lumii astrale. Ei au o cale mai scurtă; aceasta este Poarta 1, care se formează la nivelul lumii eterice. Prin Poarta 1, nu pot trece decât îngerii din ierarhia Fiilor Luminii şi oamenii care vin sau pleacă de la întrupare.

→ Spargerea iadurilor

Iadurile sunt găuri de vierme, de forma unor pâlnii, care fac legătura dintre planul material şi planurile cuantice ale lumilor luciferice. Ele s-au format în urma făptuirii răului de către oameni, în lumea materială.

Formate, la început, prin aportul primului om care a făcut răul, iadurile s-au extins datorită puterii şi tăriei oamenilor care au ajuns acolo. Iadurile sunt lumi aflate în continuă expansiune cuantică. Cu cât au pătruns în iaduri mai mulţi oameni, cu atât acestea au devenit mai vaste – mai extinse din punct de vedere spaţial.

Imediat după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, marea majoritate a găurilor de vierme denumite iaduri şi-a încheiat existenţa, datorită faptului că n-au mai existat suflete omeneşti care să le alimenteze cu energie – cu putere şi tărie. La rândul lor, Primordialii întunericului, oamenii din sămânţa cea rea, Dree, îngerii luciferici şi Lorehh, spiritele rebele ale naturii s-au refugiat în planurile cuantice luciferice. Planurile cuantice ale fiinţelor luciferice nu trebuie confundate cu iadurile, care doar fac legătura, ca nişte tunele, între planul material şi acestea.

Totuşi, chiar şi după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, au mai rămas câteva găuri de vierme numite iaduri, datorită faptului că au existat fiinţe omeneşti şi îngereşti care, prin exercitarea liberului arbitru, au decis să rămână acolo. Din 76 câte existau iniţial, după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, au rămas doar 14 găuri de vierme denumite iaduri. În anul 1900 al erei creştine, mai existau doar 12.

Fireşte, şi în era creştină, oamenii care au ales să facă iarăşi răul în lumea fizică – şi aceştia nu sunt puţini – au ajuns tot în iad, în una din găurile de vierme rămase în funcţiune. Actualmente, în era deschisă de Iisus Hristos, în găurile de vierme ale iadului, ajung doar trei mari categorii de oameni.

Prima categorie este formată din acei oameni căldicei, cărora li se conferă cununi, peceţi, sigle, podoabe de către Fiii Luminii şi abuzează de ele, făcând răul. În această categorie intră foarte mulţi dintre oamenii care, în viaţa publică, au primit anumite funcţii – inclusiv cele politice – de care au abuzat, asuprind oamenii pe care ar fi trebuit să-i protejeze.

A doua categorie este formată din oamenii care, pentru a se îmbogăţi foarte repede, au adus stricăciuni

creaţiei: au distrus păduri sau medii ecologice, au incendiat etc.

A treia categorie este formată din oamenii care şi-au făcut dreptate cu mâinile lor şi s-au răzbunat pe semenii lor, într-un fel ori în altul.

În prezent, la fel ca în trecut, oamenii scapă foarte greu din iad, datorită faptului că acolo le lipseşte amintirea a toate. Totuşi, în prezent, ieşirea – evadarea – unui om din iad se produce mult mai repede decât în trecut. În era creştină, evadarea unui om din iad se realizează prin mai multe modalităţi de acţiune decât în trecut.

Prima modalitate are la bază activitatea învăţătorilor din iad. Actuamente, în iad, există mai mulţi învăţători decât în trecut. După modelul celor din trecut, învăţătorii actuali educă oamenii pentru a deveni suflete luminoase. În prezent, mulţi oameni, deveniţi victime ale opresiunii în lumea materială, aleg ca, după moarte, să coboare în iad pentru a îndeplini funcţia de învăţător. Unii dintre ei sunt foarte puternici – au o voinţă foarte mare –, astfel că activitatea lor în iad este eficientă, dar şi dramatică.

A doua modalitate de evadare din iad, care este specifică erei creştine, are ca fundament ritualul Bisericii creştine din Sâmbăta morţilor. În cazul în care sunt pomeniţi (pe numele de botez) în Sâmbăta morţilor, mulţi oameni aud Chemarea Iubirii şi ies singuri din iad. Ei regăsesc singuri poarta de ieşire din iad cu ajutorul Duhului Sfânt, care formează o Cale luminoasă, denumită Aşiş.

A treia modalitate de ieşire a oamenilor din iad are la bază principiul care ar putea fi denumit – deloc peiorativ – urma scapă turma. Acest principiu se bazează pe existenţa unor legături energetice între formele umanoide din cadrul seriilor de 17 individualităţi, create la începuturi de către Dumnezeu. Acest principiu a intrat în funcţiune abia după

jertfa lui Iisus Hristos şi după formarea lumii astrale.

După cum s-a menţionat, la începuturi, Dumnezeu a creat formele corpurilor duh ale oamenilor în serii de către 17. Deşi fiecare om este unic, între formele corpurilor duh ale individualităţilor ce formează o serie de 17, au loc influenţe energetice după principiul vaselor comunicante. Influenţele energetice nu se produc între spiritele ori între corpurile lor duh, ci între forma corpurilor duh – între *forma de formă*.

Să exemplificăm: să spunem că, dintr-o serie de 17, unii se află în astral, alţii se află întrupaţi în lumea materială, alţii se află în iad. Să spunem că, dintr-o serie de 17, se află în lumea materială 5 oameni; alţi 7 oameni se află în lumea astrală, iar 5 se află în iad – în una din cele 12 găuri de vierme existente astăzi. Cei 5 oameni care se află în lumea materială atrag, prin influxuri energetice, pe baza principiului vaselor comunicante, pe cei 5 care se află în iad. La rândul lor, cei 5 din lumea materială sunt în legătură directă cu cei 7 care se află în lumea astrală. Astfel, se realizează un circuit energetic între formele corpurilor duh ale tuturor celor 17 oameni, care formează o serie. Cei 7 oameni din lumea astrală îi sprijină energetic pe cei 5 oameni din lumea materială, care, inconştient, mai ales în timpul somnului, îi influenţează pe cei din iad. Datorită influenţelor energetice, treptat, celor 5 din iad le revine amintirea a toate şi pot regăsi Calea ce duce spre lumină.

Direct din lumea astrală nu este posibilă influenţarea celor din iad. În mod necesar, din seria celor 17, trebuie să existe un om întrupat – un capăt de pod, un releu de transmitere – prin care să se realizeze această influenţare subtilă.

Întotdeauna, cel care dirijează cu adevărat această influenţare energetică între *forma de formă* a corpurilor

duh este Îngerul Veghetor de suflet al omului din lumea materială, care creează culoare specifice prin care circulă influenţele energetice.

Acest procedeu de ieşire din iad, folosit cu mult succes în prezent, a fost folosit în premieră după jertfa lui Iisus Hristos – între anul 50 şi anului 100 al erei creştine. În acele timpuri de început ale creştinismului, când încă rămăseseră 14 găuri de vierme, să purces la o atentă dirijare a naşterilor – a întrupării oamenilor.

Astfel, chiar în prima perioadă de după crucificarea lui Iisus Hristos, au avut prioritate la întrupare oamenii care deveniseră cap de serie – cei mai buni din cei 17. Aceşti oameni, care, odinioară, erau ultimii din… turmă, victime ale opresiunii şi ale sclaviei luciferice, s-au întrupat foarte rapid în lumea materială, astfel că i-au influenţat pe cei care încă mai erau în iaduri. Sufletele celor din iaduri au început să lumineze, astfel că au găsit calea spre lumină.

Fireşte, cei care evadează direct din iad nu pot ajunge direct în lumea astrală, fiind incompatibili energetic cu aceasta. Astfel că se întrupează aproape imediat în lumea materială.

Dar, în momentul întrupării în lumea materială, toţi aceşti oameni beneficiază de influenţa lui Iisus Hristos, astfel că eventualitatea revenirii lor în iad, după moarte – aşa cum se întâmplase în epocile anterioare – a devenit din ce în ce mai mică.

8. ADUNAREA CEA MARE

→ Formarea Trupului de slavă

În cele trei zile cât a stat în iad şi în Regatul morţilor vii, Iisus Hristos S-a manifestat în Duhul său Dumnezeiesc – în corpul duh originar, de culoare argintie.

Pe tot parcursul celor trei zile, Duhul lui Iisus Hristos a suferit o transformare semnificativă. În urma luării

asupra Sa a tuturor nedreptăţilor suferite de oameni încă de la facerea lumii, Duhul Său a fost acoperit cu o energie care are o culoare asemănătoare metalului topit – culoarea aramei, asemănătoare cu cea a soarelui la răsărit. Acesta a fost prima etapă a formării Trupului de slavă al lui Iisus Hristos. Etapa a doua s-a desfăşurat când Duhul lui Iisus Hristos a revenit, la sfârşitul celor trei zile petrecute în iad, în propriul său mormânt, acolo unde se afla trupul înfăşurat în giulgiu.

În mormânt a avut loc marea taină a învierii trupului fizic al lui Iisus Hristos. Corpul duh Dumnezeiesc al lui Iisus Hristos, şi-a reluat trupul, L-a înviat şi s-a manifestat prin intermediul său. În urma simbiozei dintre corpul duh, corpul sufletului şi trupul fizic, s-a format Trupul de slavă al lui Iisus Hristos.

Fiind alcătuit pe baza corpului fizic înviat al lui Iisus Hristos, se poate spune că Trupul de slavă este material. De fapt, Dumnezeirea este prezentă atât în trupul fizic, cât şi în Duhul lui Iisus Hristos. Cu toate că este material, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este invizibil; el este format dintr-o materie ce are la bază o energie diferită de cea care susţine lumea materială.

Din momentul învierii, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos s-a acoperit cu toţi oamenii din Terra aurica – trecuţi, prezenţi şi viitori. Într-un fel, se poate spune că sufletele tuturor oamenilor s-au proiectat energetic (holografic) la nivelul Trupului de slavă al lui Iisus Hristos. Din momentul în care sufletele oamenilor s-au proiectat energetic la nivelul Trupului de slavă, Iisus Hristos a devenit Domnul sufletelor din Terra aurica. De 2000 de ani, când se naşte sau moare fizic un om, el se naşte şi moare *întru* Hristos. Astfel, Iisus Hristos a luat asupra Sa păcatele oamenilor.

Ca proiecţie la nivelul Trupului de slavă, fiecare om

este reprezentat printr-o steluţă. Unii oameni s-au proiectat energetic în zona picioarelor, alţii s-au proiectat în zona brâului, alţii – mult mai puţini – în partea superioară.

În ziua de astăzi, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este acoperit cu trei mari categorii de oameni: neiniţiaţii, mângâietorii şi luptătorii (cei care acţionează în lumea materială, în sensul valorilor creştine). Neiniţiaţii sunt reprezentaţi prin culoarea metalului topit; locul lor este în zona inferioară a Trupului de slavă. Mângâietorii sunt reprezentaţi în zona trunchiului şi a brâului, iar luptătorii în zona superioară a Trupului de slavă.

Tot în momentul formării depline a Trupului de slavă, pentru toţi oamenii s-a deschis planul cuantic personal al Sufletului lui Iisus Hristos. În planul cuantic personal al Sufletului lui Iisus Hristos, oamenii pot pătrunde în timpul somnului, cu propriul lor corp sufletesc (când pot avea al patrulea tip de vis).

Toţi oamenii care, de-a lungul secolelor, l-au recunoscut pe Iisus Hristos ca Domn şi care şi-au proiectat sufletul în Trupul Său de slavă, formează Adunarea cea mare a Sufletului lui Iisus Hristos.

Adunarea cea mare este astăzi formată doar din oameni care se află în lumea materială. Când trec în lumea de dincolo, oamenii nu mai au corpuri ale sufletului, dar nu dispar, ca proiecţie, din Trupul de slavă al lui Iisus Hristos. Ei rămân acolo în mod potenţial, până ce revin în trup material.

Adunarea cea mare a Sufletului lui Iisus Hristos s-a coagulat treptat, pe parcursul unei perioade destul de lungi. Bazele au fost puse în momentul în care oamenii sclavi au fost eliberaţi din iaduri şi din Regatul morţilor vii, dar inaugurarea „oficială” a avut loc puţin mai târziu, în momentul asasinării Apostolului Ştefan – primul martir

creştin. Prin moartea sa, Apostolul Ştefan a deschis, de facto, Adunarea cea mare.

La început, imediat după înviere, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos era acoperit aproape integral cu o peliculă energetică de culoarea metalului topit – reprezentarea holografică a tuturor sufletelor de oameni, care, în acel moment, erau neiniţiaţi. În primele secole creştine, din acest punct de vedere, toţi oamenii erau neiniţiaţi. După aproximativ 500 de ani, sufletele oamenilor s-au transformat, datorită faptului că au pătruns în mod repetat, în timpul somnului, în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos – în planul Său cuantic sufletesc –, în Adunarea cea mare. De fapt, pătrunzând în Adunarea cea mare, oamenii au parte de o nouă formă de iniţiere; această iniţiere se face individualizat, cu fiecare om în parte, personal, de către Iisus Hristos.

În urma iniţierii treptate a oamenilor, s-au format celelalte două categorii: mângâietorii şi luptătorii. Datorită înmulţirii mângâietorilor şi a luptătorilor, partea superioară a Trupului de slavă a dobândit treptat culoarea argintie, asemănându-se oarecum cu culoarea originară pe care o avea Duhul lui Iisus Hristos înainte de coborârea în iad.

Ultima transformare cromatică a Trupului de slavă s-a produs în jurul anului 1900. Actualmente, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos emite două luminozităţi distincte: în partea inferioară a trupului emite o luminozitate de culoarea metalului topit, iar în partea superioară emite o luminozitate argintie. Privite de la departe, cele două luminozităţi formează culoarea aurie, asemănătoare cu flacăra unei lumânări.

Adunarea cea mare reprezintă modelul formării sistemului democratic în lumea materială. Adunarea cea mare funcţionează pe baza unei majorităţi simple. Dacă o

fiinţă omenească doreşte să facă ceva, spune tuturor celorlalţi oameni în Adunarea cea mare, iar dacă jumătate plus unu sunt de acord, poate să aplice în lumea materială. Iisus Hristos nu intervine în niciun fel în procesul deciziţional al sufletelor oamenilor. Această procedură se desfăşoară în timpul somnului, în acel minut în care oamenii pătrund în planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos.

Acest sistem a fost introdus imediat după moartea apostolului Ştefan şi a fost perpetuat neabătut. La orice problemă importantă ce priveşte umanitatea, sunt întrebaţi – în mod democratic, după cum spunem noi astăzi – toţi oamenii din Adunarea cea mare. Fireşte, singurii care nu pot întreba sau răspunde sunt oamenii de culoarea metalului topit (aici este vorba despre culoarea corpului sufletului, nu a corpului duh), care nu sunt conştienţi în planul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Ei simt o pace profundă când pătrund acolo în timpul somnului, dar nu sunt conştienţi.

→ Transmiterea luminii harice

Scopul principal al lui Iisus Hristos este salvarea oamenilor şi spargerea iadurilor; în schimb, scopul lucifericilor este formarea de sclavi şi spargerea cerurilor.

Iisus Hristos doreşte ca toţi oamenii să nu mai fie sclavi, pentru a alege calea, în deplină cunoştinţă de cauză, prin exercitarea liberului arbitru. Nu Iisus Hristos alege pentru oameni sau îi obligă la o alegere. Dumnezeu nu are nevoie de zombi. Iisus Hristos acţionează pentru ca fiecare fiinţă omenească să se elibereze din sclavie, pentru a alege singur calea, fără a fi amăgit de nimeni. Iisus Hristos doreşte ca fiecare om să cunoască Adevărul – Adevărul cu privire la Dumnezeu şi cu privire la sine însuşi – şi să decidă în consecinţă. Pentru îndeplinirea acestui scop, Iisus Hristos arată fiecărui om în parte, calea ce duce

la abolirea sclaviei şi la cunoaşterea Adevărului.

— Cunoscând Adevărul veţi fi liberi, a spus Iisus Hristos tuturor oamenilor din Terra aurica, iar acest îndemn nu trebuie interpretat ca o figură de stil, ci într-un mod extrem de concret.

Pentru îndeplinirea acestui scop, Iisus Hristos a acţionat atât la nivelul lumii de dincolo, cât şi la nivelul lumii materiale – la nivelul istoriei. Primii oameni care au participat, în lumea materială, în mod direct, la îndeplinirea acestui scop, au fost Apostolii.

După înviere, Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă a fost văzut, pentru prima oară, de femeile care veniseră la mormânt. În prima fază, doar femeile, datorită sensibilităţii lor, au fost capabile să-L vadă, în Trupul de slavă, pe Iisus Hristos. După aceea, L-au văzut Apostolii. Imediat după înviere, nu a fost posibil ca vreo fiinţă omenească să-L atingă pe Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă. Puţin mai târziu, când structura Trupului de slavă a fost definitivată, Iisus Hristos a fost chiar pipăit de către apostolul Toma.

Evenimentul cel mai important s-a produs însă în ziua pogorârii Duhului Sfânt, când s-a manifestat pentru prima dată corpul haric al plaselor mesianice – darul lui Iisus Hristos pentru toţi oamenii. În ziua cincizeci şi i – Rusaliile – a avut loc pogorârea Duhului Sfânt asupra Fecioarei Maria şi a Apostolilor, care, din acel moment, în afara faptului că au început să vorbească „în limbi”, au cunoscut, la rândul lor, în mod direct, Adevărul. Cunoscând Adevărul, au devenit liberi. Totodată, ei au dobândit anumite puteri sufleteşti – echivalente siddhisurilor.

Aflat în Trupul de slavă, Iisus Hristos le-a vorbit Apostolilor Săi despre ceea ce vrea să facă în continuare. În scurt timp, apostolii au fost copţi pentru a se risipi în cele patru zări şi pentru a propovădui Cuvântul lui

Dumnezeu.

Activitatea Apostolilor a avut un scop văzut şi un scop nevăzut. Scopul văzut a fost propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, iar scopul nevăzut a constat în propagarea plaselor mesianice la neamuri. Prin Apostoli s-au stabilit bazele difuziunii aurice a moştenirii lui Iisus Hristos în teritoriilor locuite de neamuri. Totodată, prin formarea primelor comunităţi creştine, s-au pus bazele formării unui echilibru auric planetar, pe baza complementarităţii Thent Thint – echilibrul putere mare-putere mică. Iisus Hristos este Puterea mare (Puterea Supremă), iar oamenii, puterea mică.

Un impuls foarte important în difuziunea creştinismului s-a produs în momentul în care s-au întrupat primii oameni care au fost eliberaţi din iad. În momentul întrupării lor, a început noul ev creştin şi s-au pus temeliile noii lumi. Oamenii din această categorie, care au atins maturitatea cam la cincizeci de ani după crucificarea lui Iisus Hristos, au dus mai departe moştenirea Sa.

Atunci când, imediat după crucificare, a coborât în adâncurile iadului şi ale Regatului morţilor vii, Iisus Hristos a ales, prin atingere directă, cele mai năpăstuite suflete de oameni, care aveau la activ cele mai lungi perioade de sclavie în iaduri. Aceştia au devenit Cei aleşi. În locul unde au fost atinşi de către Iisus Hristos, corpul sufletului Celor aleşi a început să lumineze. Unii au fost atinşi pe picior, alţii au fost atinşi pe trunchi, alţii în regiunea umărului sau în regiunea capului. Numărul total al Celor aleşi a fost de aproximativ 120.000 (după alte surse, 125.000 sau 128.000).

Majoritatea Celor aleşi au fost, în timpurile antecreştine, sclavi de primă mărime în iaduri, în Regatul morţilor vii sau în lumile luciferice. Unii au fost, în decursul existenţelor fizice, mari preoţi sau mari iniţiaţi în

templele zeilor falşi. De fapt, ei cunoşteau cel mai bine dintre toţi oamenii căile de manifestare ale răului şi modalităţile prin care se manifestau zeii falşi. Toţi Cei aleşi au avut, la nivelul corpului sufletului, cel puţin trei peceţi de sclavi ai zeilor luciferici. Cei aleşi sunt numiţi vilvi de către fiinţele din lumea eterică.

Vilvii au fost, aşadar, primele fiinţe omeneşti provenite din vechile iaduri, care s-au încarnat în lumea materială, după crucificarea lui Iisus Hristos. Ei au atins maturitatea chiar în perioada în care Apostolii erau pe cale de a părăsi lumea fizică. Datorită faptului că au fost atinşi de către Iisus Hristos, vilvii au fost capabili să cunoască Adevărul şi după ce s-au întrupat în lumea materială. Mai mult decât atât: majoritatea dintre ei au devenit clarvăzători – îl puteau vedea în mod direct pe Iisus Hristos în Trupul de slavă.

Între clarvăzătorii vilvi şi cei din epocile anterioare era o legătură foarte strânsă, dar şi o imensă diferenţă. De fapt, se poate spune că erau cam aceleaşi persoane; în existenţele anterioare, vilvii fuseseră clarvăzători, preoţi sau iniţiaţi ai templelor luciferice. Înaintea învierii lui Iisus Hristos, vilvii au fost acei iniţiaţi sau clarvăzători ai templelor, despre care vorbesc vechile scrieri sacre. Totuşi, în perioada respectivă, ei erau influenţaţi auric doar de către zeul luciferic – „patronul” templului în care avusese loc iniţierea –, astfel că puteau vedea doar „curtea” sa de zei mai mici şi subplanurile sale cuantice, fiind convinşi că văd totul. Ei nu puteau să vadă nici măcar planurile cuantice ale zeilor luciferici ce controlau auric alte temple.

De aici rezultă diferenţa imensă dintre vilvi şi vechii clarvăzători, cu toate că erau cam aceleaşi persoane în existenţe şi condiţii diferite. Spre deosebire de vechii clarvăzători, vilvii puteau să vadă totul – puteau să vadă

toate planurile cuantice şi toate „curţile” de fiinţe îngereşti, spirite ale naturii şi oameni primordiali. Ei cunoşteau întregul Adevăr, nu doar porţiuni din el, precum în trecut. Vilvii au fost singurele fiinţe omeneşti din istoria erei creştine, care au avut amintirea a toate. Ei ştiau totul şi aveau puteri fiinţiale mari.

Vilvii au lărgit căile creştinismului după dispariţia fizică a apostolilor. Mulţi dintre ei au devenit martiri. Se poate spune că vilvii au fost Educatorii umanităţii în primele secole creştine, manifestând în lumea materială impulsul lui Iisus Hristos. Ei au făcut, pe un alt plan, ceea ce au făcut Primordialii Luminii în ciclurile cosmice anterioare.

La fel ca Apostolii, vilvii au jucat în lumea fizică rolul de relee pentru Thent-Thintul lui Iisus Hristos. Prin ei, Puterea mare (Puterea Supremă), care este Iisus Hristos, a echilibrat puterile mici, care sunt oamenii. În epoca respectivă, prin dispunerea vilvilor în lumea fizică, noxele emise de oameni în lumea materială au fost echilibrate de Puterea lui Iisus Hristos.

Epoca vilvilor a durat cam cinci sute de ani; unii dintre ei, în funcţie de conjuncturi, au continuat să se întrupeze până prin anul 800. După anul 800, vilvii s-au întrupat în continuare, la fel ca ceilalţi oameni, dar au renunţat la clarvedere şi la amintirea a toate, în decursul existenţei întrupate. Ei au devenit oameni obişnuiţi, care s-au întrupat periodic în lumea materială, la fel ca ceilalţi oameni.

Totuşi, în epocile următoare, foarte aproape de epoca noastră (cam după anul 1500 şi, în special, după anul 1900), când s-au întrupat iarăşi în lumea materială, vilvii au adus în lume o nouă capacitate: intuiţia, care are la bază discernământul între bine şi rău, fără a fi clarvăzător. De fapt, vechea lor clarvedere s-a transformat într-o nouă

capacitate sufletească: intuiţia. Astfel vilvii au devenit intuitivii din epoca modernă.

După anul 500/800, locul vilvilor a fost luat de o altă categorie de oameni. Oamenii din această categorie sunt numiţi *şempţi* – clarvăzători. La origine, toţi şempţii au fost oameni obişnuiţi. Totuşi, şempţii nu au nimic de-a face cu vilvii. Şempţi nu sunt vilvi într-o altă întrupare. Mulţi şempţi au devenit clarvăzători în urma unor accidente ori în urma unor evenimente dramatice (mai ales categoria de şempţi numită *şepraute şaman* – în traducere, martori).

Clarvederea şempţilor, la fel ca şi a vilvilor ce i-au precedat, este totală: ei văd totul şi au amintirea a toate. Şempţii sunt capabili să vadă în cronica akasha toate evenimentele trecutului, după cum pot vedea structura aurică umană în cele mai mici detalii. Şempţii îl pot vedea pe Iisus Hristos în Trupul de slavă, după cum îi pot vedea pe îngeri – atât pe Fiii Luminii, cât şi pe Fiii întunericului.

De-a lungul unei existenţei întrupate, mulţi oameni obişnuiţi au capacitatea potenţială de a deveni şempţi. Dacă nu îşi dezvoltă corespunzător potenţialităţile, ei rămân oameni obişnuiţi. De fapt, din punctul de vedere al caracteristicilor fizice, psihice şi intelectuale, şempţi sunt cei mai banali oameni. Epoca şempţilor s-a desfăşurat începând din jurul anului 500 sau 800 şi până în prezent. Ea va continua şi în viitor, când vor exista tot mai mulţi şempţi.

Nici vilvii, dar nici şempţi nu trebuie confundaţi însă cu acei clarvăzători sau iniţiaţi moderni care nu au la bază o iniţiere de tip creştin. Majoritatea acestora sunt afiliaţi unor Centre de putere ce aparţin fie fiinţelor luciferice, fie altor entităţi. Aceşti clarvăzători văd doar ceea ce le permite structura lor aurică, care este în rezonanţă energetico-informaţională cu cea a zeilor lor, fără a cunoaşte totul. Ei nu cunosc Adevărul în totalitatea sa.

Ultima treaptă a evoluţiei oamenilor sub impulsul lui Iisus Hristos va fi cea de *sahain* – oamenii care vor fi, în acelaşi timp, intuitivi spirituali şi clarvăzători. Totuşi, sahainii nu există în prezent; ei vor apare, cândva, în viitor.

Sahainii vor fi acei oameni care vor avea activată chakra inimii – shainiah. În momentul activării chakrei inimii, sahainii vor deveni instantaneu clarvăzători şi vor cunoaşte Adevărul.

→ Noile Centrele de Putere

După cum s-a menţionat, înainte de crucificarea lui Iisus Hristos, s-au format mai multe Centre de Putere. Centrele de Putere nu sunt situate la nivel fizic, ci la nivel eteric. Ele doar corespund, ca proiecţie, cu un loc delimitat precis, din planul material.

Centrele de Putere sunt locuite de fiinţe îngereşti şi de fiinţe omeneşti decorporate. Calitatea aurică, energetică şi spirituală a unui Centru de Putere este dată de caracteristicile – puterea şi tăria – fiinţelor îngereşti sau omeneşti afiliate.

Primul Centru de Putere – Centrul de Putere al Luminii sau al Binelui – a fost format încă de la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, sub îndrumarea directă a Primordialilor Luminii şi a lui Adam fizic. El a fost populat la început de Primordialii Luminii şi de oamenii generaţiei a treia, care formau sămânţa cea bună. Ulterior, după retragerea Primordialilor Luminii, a fost populat de oamenii generaţiei a treia şi a patra, care formau sămânţa cea bună. Ei erau în contact direct cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii.

De-a lungul celui de-al treilea ciclu, locul Centrului de Putere al Luminii a fost situat în ţinuturile dobrogene. Ulterior, în ciclul al patrulea, s-au format mai multe filiale, în diferite locuri ale lumii. După marea ştergere, Centrul de Putere al Luminii şi filialele sale au fost ocultate.

Al doilea Centru de Putere este cel al fiinţelor luciferice, care a fost şi este situat, ca proiecţie în planul material, undeva în zona Iraqului de astăzi, între Tigru şi Eufrat. Acolo a pătruns pentru prima oară fiinţa răului şi acolo a rămas.

În acea zonă şi-au stabilit reşedinţa cele mai importante fiinţe îngereşti din ierarhia Fiilor întunericului: Stăpânirile, Domniile, Ergiile. De asemenea, acolo există un important punct de joncţiune între planul material şi planul cuantic al fiinţelor luciferice. Centrul de Putere al fiinţelor luciferice este situat „la câmpie”, adică la Miazănoapte (locul unde razele Soarelui cad oblic), drept pentru care este numit adesea prin formula Centrul de Putere de la Miazănoapte.

Al treilea Centru de Putere este cel format cândva de Iannus – centrul de putere al aristocraţiei. Centrul lui Iannus este situat tot în zona dintre Tigru şi Eufrat. În ultima perioadă de timp, Centrul de Puterea! lui Iannus a pălit considerabil.

Al patrulea Centru de Putere, care nu are însă un canal de joncţiune cu planul material, este cel al oamenilor prometeici – „extratereştrii”.

Datorită faptului că nu au punct de proiecţie în planul material, oamenii prometeici pătrund în lumea materială cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate – OZN-urile –, dar numai în anumite condiţii.

Cu ajutorul OZN-urilor sau, uneori, individual, ca *man în black*, oamenii prometeici sparg planurile cuantice şi fac joncţiunea cu planul material. Întotdeauna când sparg planurile cuantice, oamenii prometeici trebuie să aibă capete de pod în lumea materială, formate din oameni încarnaţi, care să le servească drept canale de legătură. Pentru a deveni capete de pod în lumea materială, aceşti oameni încarnaţi trebuie să *creadă* în existenţa lor –

indiferent dacă îi consideră sau nu extratereştri.

Al cincilea Centru de Putere s-a format după dispariţia Regatului morţilor vii. După cum s-a menţionat, în ultima perioadă a Regatului morţilor vii, cam după anul 1.000 / 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, s-a format gruparea (casta) cercerilor, care a adoptat o politică de forţă faţă de fiinţele luciferice.

După dispariţia Regatului morţilor vii, cercerii au rămas fără obiect de activitate, astfel că s-au aliat cu oamenii primordiali independenţi – Primordialii independenţi, care, încă de la începuturi, s-au separat atât de Primordialii Luminii, cât şi de Primordialii întunericului. Numărul Primordialilor independenţi nu depăşeşte 100; de-a lungul timpului, numărul lor s-a subţiat, datorită faptului că o parte a migrat spre Lumină. Împreună, Primordialii independenţi şi cercerii s-au constituit într-un Centru de Putere independent, denumit Centrul de Putere de la Miazăzi (locul în care razele Soarelui cade drept). Ca proiecţie în planul material, locul acestui Centru de Putere este situat „pe ape”, undeva în Oceanul Atlantic, între ţărmurile Islandei şi Groenlanda.

În Centrul de Putere de la Miazăzi se află doar oameni decorporaţi – fiind format din Primordialii independenţi din primele două generaţii şi din cercerii generaţiilor a treia şi a patra. Oamenii din acest centru nu sunt aliaţi nici cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, nici cu îngerii din ierarhia Fiilor întunericului. Se poate spune că acest Centru de Putere este, în exclusivitate, al oamenilor.

Spre deosebire de oamenii tehnologizaţi, oamenii de la Miazăzi nu au tehnologie eterică. Puterile lor fiinţiale sunt destul de mari, astfel că nu au nevoie de niciun fel de tehnologie eterică. Scopul oamenilor din acest Centru este distrugerea definitivă a fiinţelor luciferice şi salvarea oamenilor din lumea materială, independent de Fiii

Luminii şi de Iisus Hristos.

În fine, ultimul Centru de Putere – ultimul ca apariţie – este cel al oamenilor care l-au urmat pe Iisus Hristos – Centrul Hristic de Putere. Numele acestui centru de Putere este Ataltalia. Epicentrul său poate fi poziţionat cu relativă exactitate undeva în Podişul Transilvaniei, chiar în apropierea curburii Munţilor Carpaţi.

Deşi epicentrul se află în apropierea curburii Munţilor Carpaţi, Ataltalia are drept proiecţie în planul material o suprafaţă foarte întinsă, de forma unui dreptunghi care se întinde pe trei continente: Europa, Asia şi Africa. Ataltalia are drept limită nordică partea de nord a Rusiei; are drept limită sudică Etiopia; are drept limită estică Munţii Caucaz; limita vestică este situată undeva pe teritoriul Poloniei, la mijlocul continentului european.

În primele secole creştine, Centrul de Putere al Ataltaliei s-a unit cu Centrul de Putere al Luminii, astfel că acţionează la unison. În Ataltalia s-au adunat nenumăraţi oameni decorporaţi din toate generaţiile – inclusiv o parte din oamenii primordiali ai primelor două generaţii. Toţi oamenii care formează Centrul de putere al Ataltaliei au murit întru Hristos. Oamenii din Ataltalia sunt împărţiţi în mai multe Cercuri Hristice ale Puterii. Ei formează comunitatea nevăzută a lui Iisus Hristos.

Ca structuri aurice, oamenii din Ataltalia sunt formaţi din spirit, corp duh şi corp sufletesc. Corpul lor sufletesc a format o unitate cu corpul duh, astfel că puterile lor de manifestare sunt foarte mari.

Tot în Ataltalia acţionează Centrul de Putere Hristică al Fecioarei Maria. Epicentrul Centrului de Putere al Fecioarei Maria este situat, ca proiecţie în lumea materială, undeva în apropierea Muntelui Athos, în Grecia.

→ Cel mai căutat om din cosmos

Prin întruparea, crucificarea, moartea şi învierea lui

Iisus Hristos, fiinţele luciferice – Primordialii întunericului, oamenii din sămânţa cea rea, Dree şi Lorehh – au fost înfrânte definitiv.

Înfrângerea definitivă a fiinţelor luciferice s-a produs chiar în a doua parte a primului secol al epocii creştine, cam la cincizeci de ani după crucificarea lui Iisus Hristos. Evenimentele petrecute în lumea materială în ultimii 2000 de ani nu reprezintă un război, în sensul strict al cuvântului, între Fiii Luminii şi Fiii întunericului. Războiul s-a încheiat demult.

Evenimentele desfăşurate în ultimii 2000 de ani sunt rezultatul efortului lui Iisus Hristos de a salva cât mai mult suflete omeneşti şi, totodată, de a salva cât mai multe fiinţe luciferice – oameni primordiali ai întunericului, oameni din sămânţa cea rea, Dree şi Lorehh. Principiul pe care se realizează această salvare se numeşte *Ashpan*.

Principiul Ashpan nu este în funcţiune decât din momentul câştigării definitive a războiului, petrecut cam la cincizeci de ani după crucificare. Anterior acestui moment, principiul Ashpan nu era viabil: nu existau fiinţe Ashpan legate auric de oameni. Existau doar fiinţe luciferice – Dree şi Lorehh – care se manifestau în trupuri de formă umanoidă.

În virtutea principiului Ashpan, fiinţele luciferice Lorehh şi Dree conştientizează răul făcut în cosmos, îşi pierd corpul de formă umanoidă (pierd dreptul de a mai purta un corp de formă umanoidă) şi trec în non-formă prin intermediul oamenilor din lumea materială. Astfel, ele devin Ashpan (Ashpan-Lorehh şi Ashpan-Dree).

În momentul apariţiei, în a doua jumătate a primului secol creştin, a unor fiinţe Ashpan, răul s-a mutat definitiv pe pământ. Astfel, una câte una, prin conştientizarea răului făcut, fiinţele luciferice – Dree şi Lorehh – îşi pierd corpul de formă umanoidă şi dispar din cosmos. În mod

constant, zi după zi, an după an, numărul lor se împuţinează, până când, într-o zi, nu vor mai exista.

De fapt, de 2000 de ani, chiar şi politica fiinţelor luciferice s-a schimbat. Multe dintre ele doresc să devină Ashpan şi să se reîntoarcă în non-formă, pentru ca, în ciclurile cosmice viitoare, să se reîntoarcă la starea de Fii ai Luminii, aşa cum au fost cândva. Totuşi, deocamdată, sunt încă în starea de fiinţe luciferice şi sunt la fel de periculoase pentru oameni.

În acest context, în cosmos a apărut o nouă problemă. Unii oameni – o minoritate – au devenit din ce în ce mai răi, iar prin faptele lor, neinfluenţate de fiinţele luciferice, au reuşit să transforme lumea materială într-un iad. Fără a fi influenţaţi direct de fiinţele luciferice, acestor oameni a început să le placă să facă răul şi să-i transforme pe semenii lor în sclavi. Ei au devenit… dracul fizic. Ei reprezintă, deocamdată, o problemă foarte serioasă, care trebuie soluţionată cât mai rapid de către oamenii întrupaţi.

Cândva, în viitor, va veni o zi când un *sahain*, un om care va avea chakra inimii activată, va pătrunde în iad – mai precis, în cel mai de jos palier cuantic al iadului. Sahainul va pătrunde în iad nu datorită unor erori personale, ci datorită voinţei sale; după moartea fizică, el va transcende planurile cuantice şi va pătrunde în iad. În adâncurile iadului, sahainul va deveni un învăţător pentru oamenii deveniţi sclavi. Sahainul îi va scoate din iad, unul câte unul, pe toţi oamenii deveniţi sclavi.

Cam peste 25 de ani fizici de la acest eveniment, primul om scos din iad de acel sahain se va întrupa în lumea materială. El va avea, la rândul său, în mod potenţial, chakra inimii activată. Ajuns în lumea materială, acel om va vrea, la un moment dat, să facă ceva rău, aşa cum a fost obişnuit; dar, în acel moment, va avea uriaşa

surpriză să constate că totul în jurul său se blochează. Atunci va avea loc marele Armaghedon, dus pentru inima omului. Tot atunci, fiinţele Ashpan Dree şi Lorehh vor fi din ce în ce mai puţine, semn că se vor fi fost eliberate. Totuşi, în acea perioadă de cumpănă, pe capul oamenilor întrupaţi vor veni cele mai grele ispite posibile.

Datorită eliberării fiinţelor Ashpan, oamenii nu vor mai avea aură exterioară – nu vor mai exista corp emoţional, mental etc. În schimb, sufletele oamenilor – corpul sufletului – vor lumina precum neoanele, fiind uneori vizibile chiar şi pentru neclarvăzători.

În schimb, în premieră, în acea primă bătălie pentru suflet, se vor transforma în Ashpan, fiinţe care n-au mai făcut acest lucru niciodată: fiinţele shaitanice şi, mai ales, Primordialii întunericului, care se vor manifesta cu o furie cumplită. În cele din urmă, vor deveni Ashpan atât Lucifer, cât şi însuşi Halshithan. Mai mult decât atât, primul om, Shantiah, va fi nevoit să iasă din ascunzişul său şi să devină Ashpan.

Despre primul om, Shantiah, se spune că este cel mai căutat om din cosmos. Actualmente, nimeni – cu excepţia lui Dumnezeu, desigur –, nu ştie unde se află Shantiah. Se spune că, imediat după rebeliune, Shantiah şi-a dat seama de răul făcut atât lui însuşi, cât şi celorlalţi oameni care s-au născut după aceea. În momentul în care şi-a dat seama de răul pe care l-a făcut, Shantiah a vrut să spună ceva, dar imediat şi-a dus mâna la gură.

Din acel moment, Shantiah nu a mai rostit, niciodată, niciun cuvânt. Stă ascuns undeva în cosmosul spiritual, într-o gaură de vierme personală (plan cuantic personal, imposibil de detectat), în propriul său spaţiu-timp.

Însuşi Dumnezeu Iubire, Iisus Hristos, s-a întrupat pentru a-l vindeca pe Shantiah. Fără reîntoarcerea lui Shantiah, cosmosul n-ar fi complet.

9. „IATĂ, SUFLETUL MEU SE BUCURĂ”.

→ În Numele lui Iisus Hristos

La început, creştinismul a fost propovăduit prin intermediul Apostolilor şi al vilvilor. Atât Apostolii, cât şi vilvii erau în comuniune directă cu Iisus Hristos; îl vedeau şi dialogau cu El.

Primii creştini adevăraţi, Apostolii şi vilvii, au primit Harul Dumnezeiesc direct de la Iisus Hristos, pentru a puteau îndeplini trei misiuni principale.

Prima misiune era propovăduirea creştinismului printre neamuri – Vestea cea mare.

Neamurile trebuiau să afle despre existenţa Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului, a celor văzute şi a celor nevăzute.

A doua misiune a fost cea a vindecării trupurilor oamenilor:

— Vindecaţi trupurile oamenilor în Numele Meu, le-a spus Iisus Hristos.

A treia misiune a fost cea a vindecării sufletului:

— Iertaţi păcatele în Numele Meu, le-a spus Iisus Hristos.

Fireşte, păcatele sunt reflectate la nivelul corpului sufletului şi, implicit, la nivelul corpurilor aurice exterioare – eteric, emoţional, astral, mental – de unde se manifestă la nivelul trupului. Prin iertarea păcatelor – purificarea instantanee a corpului sufletului, care este o vindecare realizată din interior –, oamenii dobândesc un corp sufletesc curat şi sănătate trupească.

La fel de firesc, vindecarea trupească şi vindecarea sufletului prin iertarea păcatelor nu pot dura la nesfârşit. Ele sunt valabile doar în momentul respectiv. La fel se desfăşoară lucrurile, în ziua de astăzi, în cazul unei tumori vindecate printr-o operaţie. În momentul operaţiei, se extrage tumoarea, iar omul devine sănătos. Totuşi, dacă

omul continuă să ducă o existenţă defectuoasă, tumoarea revine. Tot astfel este în cazul vindecărilor trupeşti şi sufleteşti realizate în Numele lui Iisus Hristos. Se produce iertarea păcatelor şi vindecarea trupească, dar în cazul în care omul o ia de la capăt şi persevereză într-un comportament defectuos, se îmbolnăveşte iarăşi. Atunci este necesară o nouă vindecare şi o nouă iertare a păcatelor. Acesta este de fapt motivul pentru care Apostolii au îndemnat mereu oamenii: rugaţi-vă neîncetat. Existenţa înseamnă păcat, adică degradarea neîncetată a cărnii şi a sufletului.

Răspândiţi în cele patru zări, Apostolii şi, apoi, vilvii mergeau în pieţe, acolo unde erau adunate mari mulţimi de oameni. Ei vindecau prin intermediul atingerii cu mâna. De fapt, Iisus Hristos vindeca direct prin ei, atât trupul, cât şi sufletul oamenilor. Iisus Hristos vindeca orice boală, instantaneu.

Toţi cei tămăduiţi astfel, chiar dacă nu-l vedeau în mod direct pe Iisus Hristos, îi simţeau difuz prezenţa şi simţeau că existenţa lor se modifică. În oamenii tămăduiţi se producea o transformare profundă. Nu deveneau doar mai buni şi mai înţelegători, ci şi mai paşnici (blânzi). Corpul emoţional devenea extrem de pur, astfel că ura şi frustrarea erau eliminate. De asemenea, corpul eteric se purifica, iar bolile trupeşti se vindecau parcă de la sine. Datorită purificării corpului sufletului, toţi erau cuprinşi de un sentiment profund de linişte şi de pace („Pacea Mea v-o las vouă”), ca şi cum s-ar fi trezit după un somn lung.

De aceea, Apostolii şi vilvii erau urmaţi permanent de mari mulţimi de oameni, care nu se mai dezlipeau de lângă ei. În 24 de ore, în orice oraş sau sat, Apostolii şi vilvii adunau în Numele lui Iisus Hristos mari mulţimi de oameni, bolnavi trupeşte şi sufleteşte. Templele zeilor falşi deveniseră goale, iar oamenii nu mai voiau să fie sclavii

nimănui – nici trupeşte, nici sufleteşte – ceea ce a provocat reacţia imediată a potentaţilor vremii.

Aşadar, triumful creştinismul printre neamuri nu s-a bazat pe impunerea unei doctrine, ci pe probarea experimentală a unui fapt de importanţă vitală. Oamenii care au aderat la creştinism în primele secole creştine, au înţeles în mod practic, experimental, că, în timp ce vechii zei nu puteau ajuta pe nimeni, noua religie se baza pe ceva viu: prezenţa continuă a lui Iisus Hristos în Trupul de slavă. Credinţa celor care au aderat la creştinism, în primii ani ce au urmat crucificării şi învierii, nu a fost bazată pe mesajul social sau ideologic; ea s-a datorat, pur şi simplu, prezenţei continue a lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă. Botezarea, repetarea Numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer şi de pe Pământ, continuitatea Prezenţei Sale au dus la formarea plaselor mesianice şi, implicit, la contactul auric al fiecărui nou convertit cu

Iisus Hristos.

Martirii creştini din primele secole ale noii ere, care erau ucişi cu bestialitate de gladiatori sau sfâşiaţi de fiare sălbatice în arenele romane, mureau cu zâmbetul de buze, murmurând Numele lui Iisus Hristos sau rugându-se. Ar fi o glumă ieftină să afirmăm, împreună cu istoriografia modernă, că martirii creştini au fost „îndoctrinaţi”.

→ Turnul de apărare

Decizia crucială luată cândva în ceruri, ca a doua Persoană, Iubirea Infinită, care este Iisus Hristos, să plătească preţul de răscumpărare este evocată anual, în cadrul unei ceremonii desfăşurată în lumea eterică. La ceremonie participă însuşi Iisus Hristos, în Trupul său de slavă.

În fiecare an, de întâi Martie, într-un loc din lumea eterică, la poalele unui deal, într-o mică dumbravă plină cu arbuşti şi cu mii de specii de flori, îşi face apariţia Iisus

Hristos Cel Viu în Trupul de slavă. În faţa Sa se adună foarte mulţi oameni din Centrul Puterii Hristice (Ataltalia), spirite ale naturii şi îngeri din ierarhia Fiilor Luminii.

De fiecare dată, Iisus Hristos este îmbrăcat într-o mantie ce pare ţesută din zăpadă strălucitoare, cu un brâu format din lumini asemănătoare focului. În picioare poartă încălţări ce par din lumini, asemenea brâului. Chipul Său este asemănător cu cel reprodus în icoanele creştine: părul lung, castaniu şi ondulat. Are ochii mari, căprui cu sclipiri verzui, buzele pline şi o barbă mică. Vocea Sa este ca o şoaptă dulce. De jur-împrejur Său se aude un susur suav, precum clipocitul unui izvor şi se simte un miros pregnant de pâine scoasă din cuptor şi înmuiată în vin. Din întreaga Sa Făptură se întrupează, jur-împrejur, până departe în lumea eterică, curcubeie de lumină.

La un moment dat, în cadrul ceremoniei, Iisus Hristos ţine o cuvântare în limba tuturor fiinţelor din lumea eterică – akhatakha. Uneori, în timp ce vorbeşte, Iisus Hristos ridică braţele în formă de cruce, cu palmele orientate în sus.

Spre sfârşitul discursului ţinut în faţa acelei mari mulţimi de fiinţe – oameni din Centrul Puterii Hristice (Ataltalia), spirite ale naturii şi îngeri – Iisus Hristos spune următoarele cuvinte în limba akhatakha.

„Saihah inah tee, şem, hapat Yooh. Eeeh nenemah. Tidah Iet Hazureth ineee? Tidah mama Yooh? Tidah savaat hlisah?

În traducere:

„Atunci, în acele vremi, Am întrebat pe cei din jurul Meu care Mi se închinau: Cine va coborî pe Pământ? Cine va lupta pentru Noi? Cine îl va mântui pe om?” „Sem pat, sem teer, Yooh, Yooh Şonah Hamathai altee ziih eee Yooh. Yooh, Yooh Savaat hlisah. Yooh mamaiat eee”.

În traducere:

„M-am uitat în faţă şi împrejurul Meu şi toţi tăceau şi ţineau capetele în pământ. Atunci EU am Rostit CUVÂNTULUI din MIN şi l-am Zis: EU, EU ŞHONAH HAMATHAI voi mântui pe om, EU voi lupta pentru el”.

„Aaah poot duma sepet tel hhisa, eeeh poot duma eh-shainii teh hlisah. Siteeh, Yooh, Yooh, Yooh, let, letah, enene, ivooo… Şinanaa e vereth şinaa…”

În traducere:

„Aşa am durat pentru om un turn de apărare în afara lui şi o uşă am creat în mijlocul său, până la MINE. Toate acestea le-am făcut EU, EU DOMNUL DOMNILOR, ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR

EU, acestea vă spun: Iată Sufletul Meu se bucură pentru cei pe care îi adun, bucuraţi-vă toţi şi iar bucuraţi-vă”.

La sfârşitul ceremoniei desfăşurată în lumea eterică, toţi cei prezenţi – îngeri, spirite ale naturii şi oameni – se bucură, ridicând mâinile în aer, aclamând şi cântând, precum oamenii din lumea materială, în momentele în care se bucură sincer de ceva. Este o veselie generală atât de zgomotoasă, încât creează impresia că se desfăşoară undeva în lumea materială. Nicicând, în niciun moment, Iisus Hristos nu pare mai împăcat şi mai mulţumit, iar bucuria imensă ce străluceşte în ochii Săi este mai mult decât emoţionantă.

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care s-a întrupat în lumea oamenilor pentru a stopa declinul general al umanităţii, este singura fiinţă care posedă tendinţele karmice total opuse fiinţelor luciferice, Dree.

Fiecare dintre caracteristicile fiinţelor rebele, Dree – ura, răzbunarea, distrugerea, cearta, violenţa, mânia, furia, gelozia –, are anumite particularităţi aurice – o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros; toate aceste particularităţi sunt vizibile în aura fiecărui om, în

momentul în care experimentează astfel de tendinţe.

În schimb, Iisus Hristos are ca însuşiri ontologice Bucuria, Pacea, Bunătatea, Răbdarea, Blândeţea, Stăpânirea de sine, Iertarea şi Iubirea. Fiecare dintre aceste caracteristici ale lui Iisus Hristos are propria sa culoare, propriul sunet şi propriul miros. Prin amestecul culorilor, sunetului şi mirosului tuturor însuşirilor manifestate de Iisus Hristos rezultă o structură aurică unică, cu o anumită culoare, un anumit sunet şi un anumit miros: aceasta este corpul haric al plaselor mesianice, „turnul de apărare" al omului împotriva oricăror influenţe nefaste. Astfel, prin repetarea Numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer şi de pe Pământ, omul intră treptat sub influenţa Sa directă. Totodată, în urma comuniunii cu Iisus Hristos, se formează „uşa" situată chiar din mijlocul omului. Această „uşă" este, fireşte, chakra iubirii – shainiah.

Se impune totuşi o întrebare, care este mereu rostită în lumea oamenilor:

La ce bun? De ce este nevoie de atâta suferinţă? De ce este nevoie de atâtea lupte între Forţele cosmice? De ce a fost nevoie ca Dumnezeu, Fiinţa Supremă, să-şi Jertfească Fiinţă din Fiinţa Sa, Lumină din Lumina Sa?

Răspunsul – aşa cum a fost primit din lumea eterică – a fost scurt, clar şi răspicat: DUMNEZEU, MARELE TATĂ, VREA SĂ-I RECUPEREZE PE TOŢI FIII SĂI CARE S-AU RĂTĂCIT – ÎNGERI, SPIRITE ALE NATURII, OAMENI –, PENTRU A-I TRECE ÎN CARTEA CELOR VII. AŞA CUM A FOST LA ÎNCEPUT.

POSTFAŢĂ

Semnatarul acestor rânduri ţine să mulţumească tuturor celor care au contribuit, într-un fel sau altul, la realizarea şi la apariţia acestei cărţi.

Semnatarul acestor rânduri ţine să mulţumească, în

mod special, Seniorului George Gănescu, pentru răbdarea cu care a lecturat manuscrisul. Sfaturile sale, ca prim lector şi critic, au ajutat enorm la eliminarea unor erori inerente şi la limpezirea textelor.

Evident, nu în ultimul rând, semnatarul acestor rânduri mulţumeşte lui Eugen Nicolae Gîscă, pentru amabilitatea de a-i fi pus la dispoziţie, cu multă generozitate, informaţiile ce au stat la baza realizării cărţilor din acest ciclu.

*

La fel ca şi cărţile anterioare apărute în ciclul FORŢĂ CONTRA FORŢĂ (*este vorba despre* FORŢĂ CONTRA FORŢĂ; OMUL ÎN AFARA TRUPULUI; MAREIE MISTER – OMUL CETĂŢEAN AL COSMOSULUI), *lucrarea de faţă este bazată pe dezvăluirile clarvăzătoruui Eugen Nicolae Gîscă. Autorul acestui ciclu de cărţi nu este decât un simplu transmiţător, care s-a străduit, atât cât i-a stat în putinţă, să redea cititorilor informaţii de natură spirituală, oferite cu generozitate de către clarvăzătorul Eugen Nicolae Gîscă.*

Despre modul în care Eugen Nicolae Gîscă a devenit clarvăzător am amintit pe larg în lucrările anterioare, astfel că am considerat că nu mai este necesară reluarea descrierii evenimentelor respective. De altfel, semnatarul acestor rânduri consideră că nu persoanele sunt importante, ci, mai ales, informaţiile cu privire la aspectele nevăzute ale cosmosului şi ale omului.

Prima carte a ciclului, FORŢĂ CONTRA FORŢĂ, *prezintă, în linii generale, aspectele spirituale ale cosmosului şi ale omului.* FORŢĂ CONTRA FORŢĂ *prezintă succint atât structura aurică a fiinţei umane, cât şi structura aurică a pământuui – Terra aurica –, cu locuitorii ei umani şi supraumani.* FORŢĂ CONTRA FORŢĂ *prezintă* totodată *procesul palingeneziei omului prin Terra aurica*

dintr-o perspectivă metafizică, ca proces cosmic. În FORŢĂ CONTRA FORŢĂ *este descrisă lupta perpetuă dintre cele două principale categorii de fiinţe angelice: Fiii Luminii şi Fiii întunericului. De asemenea,* FORŢĂ CONTRA FORŢĂ *dezvăluie, pentru prima oară în mediile laice, un mare mister: prezenţa continuă a celei mai înalte fiinţe spirituale care s-a încarnat* vreodată *în lumea materială: Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.*

A doua carte a ciclului, OMUL ÎN AFARA TRUPULUI, *coboară, într-un fel, din lumile spirituale ale cosmosului pe pământ. În* OMUL ÎN AFARA TRUPULUI, *accentul este pus asupra unor probleme mult mai apropiate de om şi de existenţa sa în lumea materială: procesul evoluţiei omului ca spirit încarnat.* OMUL ÎN AFARA TRUPULUI *prezintă, de asemenea, noua cale evolutivă a umanităţii deschisă de Iisus Hristos: punerea în funcţiune şi activarea progresivă a chakrei inimii, shainiah, situată chiar în dreptul plexului cardiac şi formarea corpului haric al plaselor mesianice.*

A treia carte a ciclului, MARELE MISTER – OMUL CETĂŢEAN AL COSMOSULUI, *continuă descrierea structurii energetico-informaţionale a omului. Omul, este un microcosmos. Ca microcosmos, omul este în relaţie cu macrocosmosul: omul este un mic cosmos aflat în conexiune cu marele cosmos, precum şi cu fiinţele care îl populează. Omul este un cetăţean al cosmosului. Acesta este marele mister – mysterium magnum – al cosmosului spiritual.*

MARELE MISTER – OMUL CETĂŢEAN AL COSMOSULUI, *pune, de asemenea, un accent deosebit pe conexiunile aurice ale omului cu elementele principale ale cosmosului – cu planul material, cu natura, cu ceilalţi oameni, cu toate palierele Terrei aurica şi cu locuitorii ei – umani sau supraumani, care, la fel ca şi omul, sunt cetăţeni ai cosmosului. Prima direcţie de cercetare constă*

în analizarea conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura aurică a omului şi structurile spirituale ale cosmosului. A doua direcţie de cercetare, constă în analizarea conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura aurică a omului şi tot ce ţine de aspectul material al lumii: mediul natural, mediul artificial, ceilalţi oameni.

A patra carte a ciclului, ÎN FAŢA ETERNITĂŢII, *prezintă destinul spiritual al omului în cosmos – naştere, moarte, existenţa post-mortem, renaştere – din perspectiva transformărilor aurice şi a activităţilor fiinţelor îngereşti, care se manifestă în lumea eterică. În acest context, fenomenul dramatic al morţii dobândeşte valenţe diferite de cele conferite în mod obişnuit. De asemenea, a patra carte a ciclului,* ÎN FAŢA ETERNITĂŢII, *încearcă să surprindă procesul palingeneziei omului de-a lungul celor patru cicluri cosmice.*

Va urma a cincea carte a ciclului, JOCURILE SORŢII – VIAŢA ŞI MOARTEA, *care va avea drept subiect principal karma.* JOCURILE SORŢII – VIAŢA ŞI MOARTEA *va încerca să surprindă fenomenul karmei, dintr-o perspectivă inedită: activitatea Fiilor Luminii şi a Fiilor întunericului. Totodată, fenomenul karmei va fi raportat la factorul timp – mai precis la prezentul continuu.*

Cosmosul există datorită faptului că energia prezentului continuu, care se manifestă ca viitor, atrage trecutul. Energia numită trecut, acea parte din prezentul continuu care a fost prezent, poartă numele de amintire. Amintirea poartă numele de karma. Trecutul este doar amintire a prezentului continuu.

În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile şi stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului – este karma trecutului. Ceea ce se naşte ca fiind diferit de prezentul continuu, se depărtează

de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează de prezentul continuu. Totodată, energia numită trecut se îndepărtează de un punct fix – care este situat chiar în centrul Terrei aurica.